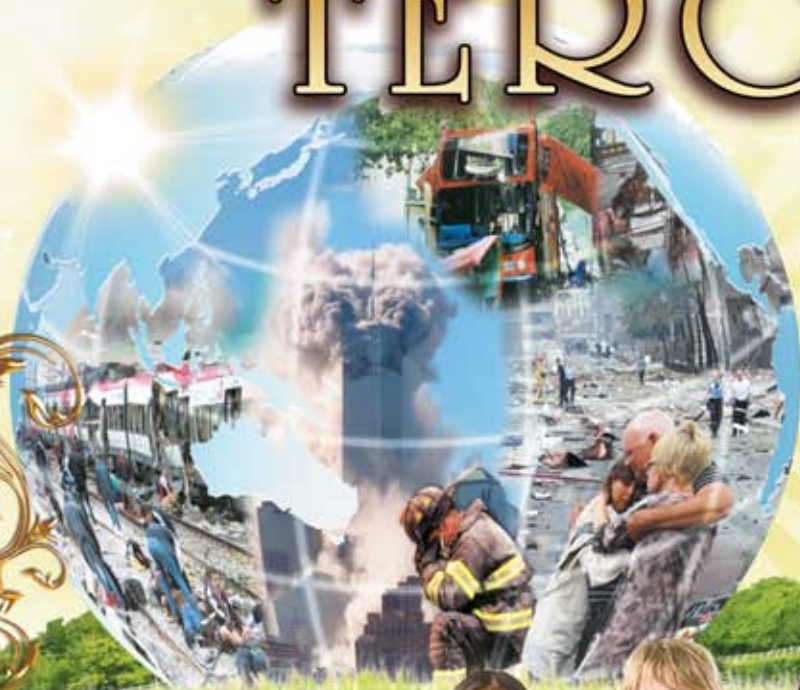

الله
رسول
محمد

Harun Yahya Adnan Oktar

ISLAM PROKLINJE TEROR

Terroristi ke napade na dva velika grada Sjedinjenih Amerikih Država, koji su organizirani septembra 2001. godine u kojima su poginula ili ranjena nedu na lica, kao muslimani o tro osulujemo.

Tema ove knjige predstavlja injenicu da jedna Božanska vjera apsolutno ne može biti izvor ovog vandalizma, a naročito injenicu da u islamu nema mjesta teroru. Ova injenica se sasvim jasno očituje kroz Kur'an, kao osnovni izvor islama, i kroz praksu, prvo Muhammeda, a. s., a onda i svih muslimanskih vladara koji su živjeli u historiji.

Ne smije se zaboraviti da je među ljudima poginulim u New Yorku ili u Washingtonu bilo onih koji vole Isaa, a. s., - kršćana, onih koji vole Musaa, a. s., - jevreja, a, isto tako, i muslimana. Nastranu oprost od strane Allaha, d. . .! Ubijanje ovih nedužnih ljudi veliki je grijeh koji će rezultirati džehennemskim azabom! Vjernik, odnosno osoba koja u sebi nosi strah od Allaha, d. . ., ni pod kojim okolnostima ne može počinuti takvo nešto!

Vjera naređuje ljubav, milost i mir. To se tiče terora, on predstavlja suptu suprotnost vjeri; nemilosrdan je i zahtijeva prolijevanje krvi, ubijanje, bol! Prema tome, kada se traže akteri terora, ne treba ih tražiti u religioznosti već - u ateizmu. Nije bitno ime koje nose teroristi, nije bitno ta piše u njihovim ličnim kartama. Ako jedan uvijek bezdušno ubija nevine ljude, on je ateist, a nikako vjernik. Iz tog razloga, krajnje su pogrešni termini "islamski", "jevrejski" ili "kršćanski terorizam".

U Božanskim vjerama apsolutno nema mjesta teroru! Naprotiv, akcije koje nazivamo terorom, odnosno ubistvo nevinog stanovništva, prema islamu, veliki su zločin, a muslimani su zaduženi da sprečavaju ove akcije i da uspostavljaju mir, spokojstvo i pravdu na Zemlji. U ovoj knjizi smo, u svjetlu kur'anskih ajeta i primjera iz historije, sa konkretnim injenicama dokazali da se islam kategorično protivi i zabranjuje teror, da mu je cilj uspostavljanje mira i spokojstva.

Autor, koji koristi pseudonim Harun Yahya, rođen je 1956. godine u Ankari. Studirao je filozofiju na Istanbulskom, a umjetnost na Mimar-Sinan univerzitetu. Od '80-ih godina naovamo napisao je niz djela iz oblasti vjere, nauke i politike. U fokusu većine njegovih studija je rušenje darvinizma i materijalizma: legendi koje se danas pokušavaju prezentirati pod plaćtom nauke. Knjige Haruna Yahye usmjerene su ka širokoj italoj publici, bez obzira da li su oni muslimani ili ne, i bez obzira kojoj rasi i naciji oni pripadali. Razlog koji se nalazi u pozadini toga je injenica da su priređene samo sa jednim ciljem: podsticanje itaoca na razmišljanje o temeljnim postavkama vjere, kao to su Božije postojanje i Njegova jedinost, te ukazivanje na neosnovanost i zabludjelost ateističkih sistema.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Č I T A O C U

- Razlog što smo u ovoj knjizi i u nizu naših drugih djela posebno mjesto posvetili porazu teorije evolucije je činjenica da ova teorija predstavlja osnovu svih antivjerskih filozofija. Darwinizam, koji negira stvaranje, a samim time i Boga, bio je razlogom što su mnogi ljudi izgubili vjeru u Boga ili što su, u najmanju ruku, pali u sumnju. Prema tome, otkriti da je ova teorija jedna obmana je jedna veoma bitna dužnost koju nalaže iman. Ova značajna zadaća mora doprijeti do svih ljudi. Određeni čitaoci će biti u prilici da možda pročitaju samo jedno naše djelo koje govori o obmanama vezanim za ovu teoriju. Zbog toga smo smatrali važnim da u svim našim knjigama odvojimo mjesto za ovu temu, pa makar to ponekad bilo samo i u vidu rezimea.
- Drugo pitanje koje se mora naglasiti je vezano za sadržaj ovih knjiga. Vjerska pitanja svih autorovih djela iznose se u svjetlu kur'anskih ajeta i pozivaju ljude na učenje Allahovih ajeta i život u skladu sa njihovim naredbama. Sve teme vezane za Allahove ajete iznose se na način koji kod čitaoca ne ostavlja nikakvu sumnju, niti znak pitanja.
- Blizak, jednostavan i tečan stil koji je prepoznatljiv u našim djelima osigurava lakše shvatanje kod čitalaca svih profila, od sedam do sedamdeset sedam godina. Ovim efektним i jednostavnim izražavanjem naše knjige sasvim zasluženno dobivaju laskavi status "knjiga koje se čitaju u jednom dahu". Čak i ljudi koji zauzimaju kategoričan stav o pitanju odbijanja vjere ostaju pod utiskom činjenica koje se iznose u našim knjigama i apsolutno su u nemogućnosti da zaniječu istinitost svega toga.
- Ova knjiga kao i ostala autorova djela mogu se čitati kako pojedinačno tako i u atmosferi uzajamne diskusije. Grupa čitalaca koja se želi okoristiti ovom knjigom trebala bi je čitati zajedno. Bit će to neosporno korisno s pozicija međusobnih izmjena znanja i iskustava.
- Pored toga, učestvovati u čitanju i upoznavanju sa ovim knjigama koje su napisane samo radi postizanja Božijeg zadovoljstva, također, predstavljaju veliki hizmet. Umijeće dokazivanja i ubjeđivanja je krajnje jaka autorova osobenost koja je uočljiva u svim njegovim knjigama. Iz tog razloga, jedan od najefikasnijih metoda onih koji žele objasniti vjeru je stimuliranje drugih na čitanje knjiga ovog autora.
- Predstavljanje ostalih autorovih djela u zadnjem dijelu ove knjige ima svoje važne razloge. Zahvaljujući tome, osoba koja uzme u ruke ovu knjigu vidjet će da autor ima niz knjiga koje nose osobenosti koje smo maločas naveli i otkrit će kvalitete ove knjige, koju ćete, nadamo se, čitati sa velikim zadovoljstvom. Uvjerit ćete se da se nalazite pred bogatim izvorom podataka o pitanju nesvakidašnjih vjerskih i političkih tema kojima ćete se moći koristiti.

ISLAM PROKLINJE TEROR

Allah poziva u Kuću mira i ukazuje na
Pravi Put onome kome On hoće.
(Yunus, 25)

Prijevod sa turskog na bosanski:
Enver Ibrahimkadić

HARUN YAHYA

Sarajevo, 2003

BILJEŠKA O AUTORU

Autor, koji koristi pseudonim Harun Yahya, rođen je 1956. godine u Ankari. Nakon osnovnog i srednjeg obrazovanja koje je stekao u Ankari, školuje se na Fakultetu primijenjenih umjetnosti na Mimar Sinan univerzitetu i na Filozofskom fakultetu Istanbulske univerziteta. Od '80-ih godina naovamo napisao je niz djela iz oblasti vjere, nauke i politike, značajna djela koja iznose neosnovanosti teorije evolucije, obmanjivačke metode evolucionista i mračne povezanosti darvinizma sa krvavim ideologijama.

Pseudonim Harun Yahya nastao je kao spomen i izraz poštovanja prema dvojici vjerovjesnika, Harunu i Jahji, a. s., koji su se borili protiv demantirane jevrejske misli. Simbolika autorovog korištenja Resulullahovog pečata na koricama knjiga je u vezi sa sadržajem ovih knjiga. Pečat simbolizira Kur'an-i kerim kao posljednju Objavu Allaha, dž. š., i vjerovjesnika, Muhammeda, a. s., kao hatemu'l- enbijaa. Sva svoja djela autor je, također, zasnovao na dva osnovna temelja: Kur'anu i sunnetu Muhammeda, a. s. Na taj način on ima za cilj da kaže "posljednju riječ" koja će, jednu po jednu, pobiti sve temeljne tvrdnje ateističke filozofije i u potpunosti ušutkati ateističke prigovore uperene protiv vjere. Resulullahov pečat je korišten kao dova namjere da se kažu ove "posljednje riječi".

Zajednički cilj svih autorovih djela je širenje kur'anskih informacija i saopćenja širom Svijeta i na taj način podsticanje ljude na razmišljanje o temeljnim postavkama vjere, kao što su Allahovo postojanje, Njegova jedinstvo i budući svijet (ahiret) i iznošenje neosnovanosti ateističkih sistema i njihove izopačene prakse.

Upravo su veliku pažnju na sebe privukla djela Haruna Yahye u mnogim zemljama širom Svijeta od Indije do Amerike, od Engleske do Indonezije, od Poljske do Bosne i Hercegovine, od Španije do Brazila. Djela koja su prevedena na mnoge jezike poput engleskog, francuskog, njemačkog, bosanskog, talijanskog, španskog, portugalskog, pakistanskog (urdu), arapskog, albanskog, ruskog, ujgurskog i indonežanskog prati široka čitalačka publika.

Ova djela bila su povod da mnogi ljudi postanu vjernici, a i povodom da mnogi ojačaju svoje već postojeće vjerovanje. Svako ko pročita i analizira ove knjige uočit će njihov prepoznatljiv stil pun mudrosti, jezgrovitosti, jednostavnosti i srdačnosti te njihov naučni i racionalni pristup. Djela nose odlike kategoričnosti i apsolutne nespornosti. Nemoguće je da materijalističku filozofiju, ateizam i sve ostale zalutale filozofije i gledišta ubuduće iskreno brane oni koji pročitaju i ozbiljno razmisle o temama

koje se obrađuju u njima. Ako, pak, budu branili, to može biti samo emocionalna odbrana iz inata, s obzirom da su se oni kroz ova djela uvjerali da su u potpunosti pobijeni idejni oslonci ovih filozofija. Sve savremene ateističke tendencije su idejno poražene u djelima Haruna Yahye.

Nesumnjivo, ove karakteristike potiču od izuzetno impresivnog stila i mudrosti Kur'ana. Sam pisac nije ponesen gordošću zbog svojih djela; jedina mu je namjera biti povod da čitaocima usmjeri na Pravi, Allahov Put.

Od ovih djela autor nema nikakve materijalne zarade. Nikakvu materijalnu zaradu nemaju ni svi ostali koji su uključeni u projekt publiciranja knjiga; od onih koji rade na kompjuterskoj obradi teksta i dizajna stranica i korica, do onih koji su uključeni u marketing i distribuciju. Jedini im je cilj da svojim hizmetom postignu Allahovo zadovoljstvo.

Uzimajući u obzir ove činjenice, proističe da je i podsticanje na čitanje ovih djela, koja omogućavaju da se vidi ono što se prethodno nije vidjelo i koja su povod usmjerenja na Pravi Put, također jedan veoma značajan hizmet.

Umjesto preporučivanja ovih vrijednih knjiga, publikovati knjige koje mute ljudski razum, koje dovode do velikog misaonog nereda i koje su fiksirane generalnim iskustvom koje nema jak i prodoran utjecaj u domenu odbrane vjere i razbijanju sumnja bit će razlog gubljenja vremena i truda. Sasvim je izvjesno da efikasnu odbranu vjere nemaju djela koja su usmjerena ka isključivom naglašavanju autorovog književnog umijeća. Oni, pak, koji u aktualnom kontekstu gaje određene sumnje, iz općih mišljenja čitalaca, gdje se sasvim jasno vidi efikasnost ovog hizmeta, njegov uspjeh i iskrenost, moći će shvatiti da je pobijanje ateizma i širenje kur'anskog morala jedini cilj djela Haruna Yahye.

Također se ne smije gubiti iz vida da je dominacija ateističke misli osnovni povod velikih svjetskih nereda, tiranija i stradanja koja doživljavaju muslimani širom Svijeta. A način da se čovječanstvo oslobodi ovih nedaća leži u poražavanju ateističke misli, iznošenje vjerskih fakata i prezentiranje kur'anskog morala na način na koji to ljudi mogu poimati i provoditi u praksi. Uzme li se u obzir okruženje tiranije, intriga i anarhije, u koje se Svijet svakim danom sve više nastoji uvući, postaje sasvim jasno da se ovaj hizmet mora obaviti što je moguće brže i efikasnije. U protivnom, može biti veoma kasno.

Djela Haruna Yahye, koja su u kontekstu ovog veoma bitnog hizmeta preuzela ulogu prethodnice, uz Božiju pomoć, bit će povod da ljude u XXI stoljeću dovedu do mira i spokojstva koji su opisani u Kur'anu, do čestitosti i pravde, do ljepota i blagodati.

Naslov originala:
Islam Teroru Lanetler

Autor:
Harun Yahya

Prijevod sa turskog:
Enver Ibrahimkadić

Urednik:
Nedžad Latić

Lektor:
Džemaludin Latić

Korektor:
Emira Džananović

Design:
Global Publishing

Izdavač:
Bosančica print

Za izdavača:
Hadžib Šišić

Sarajevo, 2003.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

297.1:323.285

YAHYA, Harun

Islam proklinje teror / Harun Yahya ; prijevod
sa turskog Enver Ibrahimkadić. - Sarajevo :
Bosančica print, 2003. - 147 str. : ilustr. ; 23.5

Prijevod djela: Islam teroru lanetler. - Harun
Yahya. - Bibliografija: str. 146-147

ISBN 9958-650-12-6

COBISS/BH-ID 11799302

SADRŽAJ

Uvod ...9

Izvor mira i sigurnosti: islamski moral ...15

Legalnost rata prema Kur'anu ...41

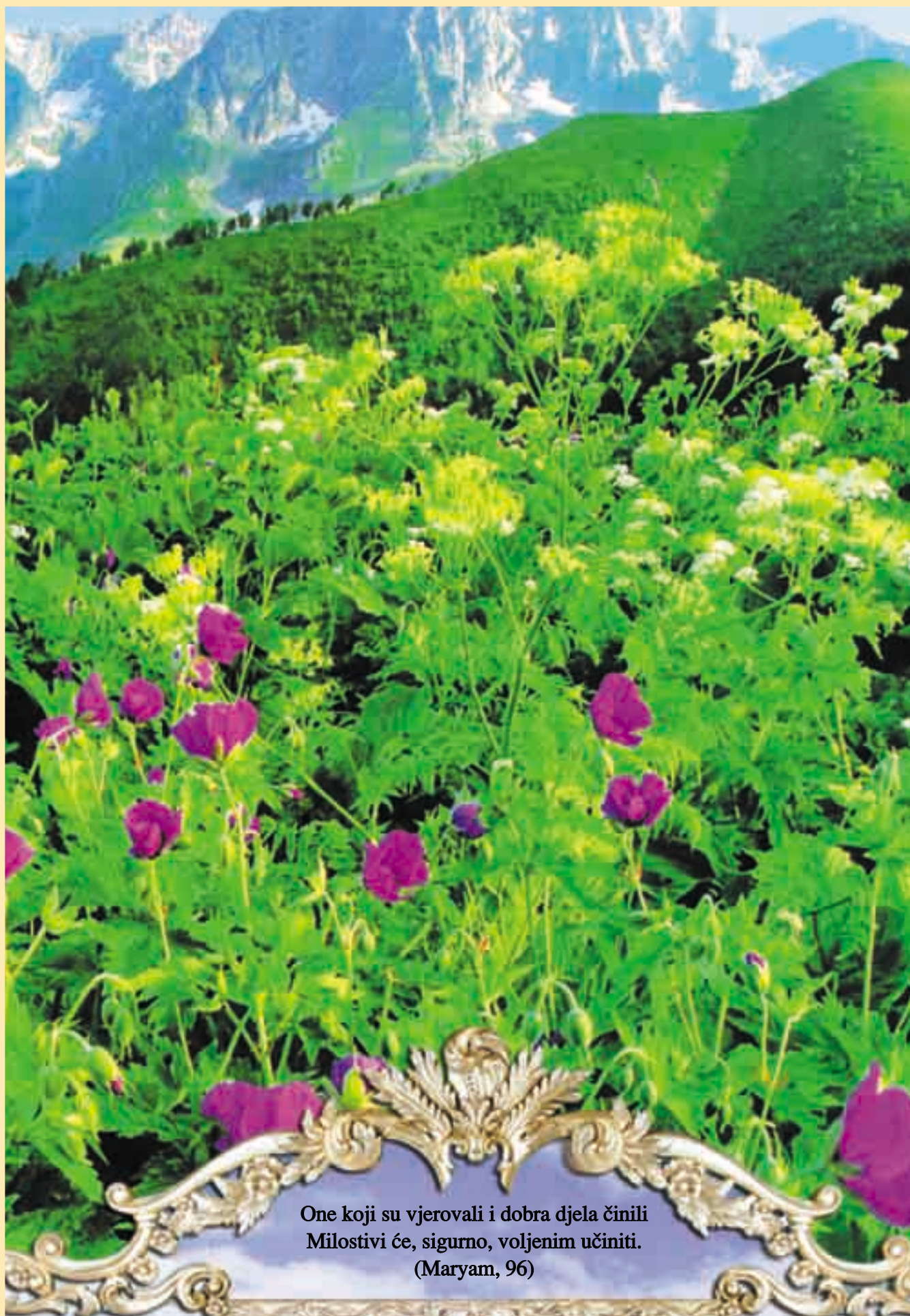
Pravo lice praktičara terora u ime vjere ...59

Stav islama prema zajednicama svetih knjiga ...83

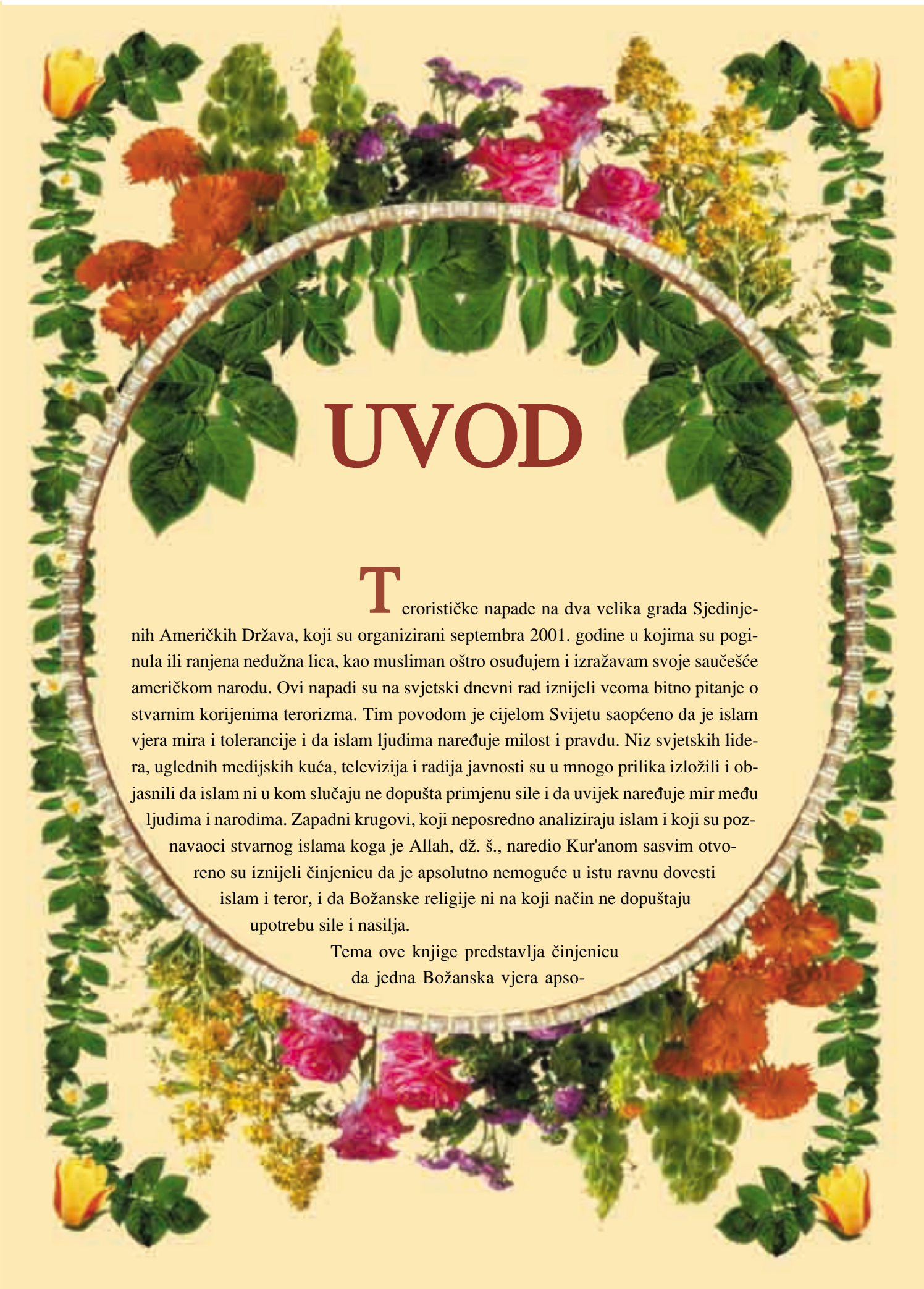
Islam je donio mir i spokojstvo na Bliski Istok ...105

Korijeni terorizma: darvinizam i materijalizam ...119

Zaključak: prijedlozi zapadnom svijetu ...143

One koji su vjerovali i dobra djela činili
Milostivi će, sigurno, voljenim učiniti.
(Maryam, 96)

UVOD

Terrorističke napade na dva velika grada Sjedinjenih Američkih Država, koji su organizirani septembra 2001. godine u kojima su poginula ili ranjena nedužna lica, kao musliman oštro osuđujem i izražavam svoje saučešće američkom narodu. Ovi napadi su na svjetski dnevni rad iznijeli veoma bitno pitanje o stvarnim korijenima terorizma. Tim povodom je cijelom Svijetu saopćeno da je islam vjera mira i tolerancije i da islam ljudima naređuje milost i pravdu. Niz svjetskih lidera, uglednih medijskih kuća, televizija i radija javnosti su u mnogo prilika izložili i objasnili da islam ni u kom slučaju ne dopušta primjenu sile i da uvijek naređuje mir među ljudima i narodima. Zapadni krugovi, koji neposredno analiziraju islam i koji su poznavaoi stvarnog islama koga je Allah, dž. š., naredio Kur'anom sasvim otvoreno su iznijeli činjenicu da je apsolutno nemoguće u istu ravnu dovesti islam i teror, i da Božanske religije ni na koji način ne dopuštaju upotrebu sile i nasilja.

Tema ove knjige predstavlja činjenicu da jedna Božanska vjera apso-

Allah zahtijeva da se svačije pravo poštuje, dobro čini, i da se bližnjima udjeljuje, i razvrat i sve što je odvratno i nasilje zabranjuje; da pouku primite, On vas savjetuje.
(An-Nahl, 90)

lutno ne može biti izvor ovog vandalizma koga osuđujemo, a naročito činjenicu da u islamu nema mjesta terorizmu. Ova činjenica se sasvim jasno očituje kroz Kur'an, kao osnovni izvor islama, i kroz praksu, prvo, Muhammeda, a. s., a onda i svih muslimanskih vladara koji su živjeli u historiji. Iz tog razloga ćemo i u ovoj knjizi, u svjetlu kur'anskih ajeta i primjera iz historije, sa konkretnim činjenicama dokazati da se islam kategorično protivi i zabranjuje teror.

Kao što je poznato, stoljećima se na različitim područjima Zemljine kugle dešavaju različite terorističke akcije. Odgovornost za ove akcije, koje se provode od različitih grupa i sa različitim ciljevima, ponekad preuzimaju komunističke organizacije, ponekad fašističke, a ponekad i radikalne ili separatističke grupe. Dok zemlje, poput Amerike, često bivaju meta napada rasističkih i marginalnih terorističkih grupa, u evropskim zemljama se terorističke akcije organiziraju od strane terorističkih grupa raznih profila. U Grčkoj 17. Novembar, RAF u Njemačkoj, ETA u Španiji, u Njemačkoj i neonacisti, Crvene brigade u Italiji i još niz drugih organizacija svoje ciljeve nastoje ostvariti metodama terora i nasilja. One svirepo ubijaju bespomoćne i one koji apsolutno ne snose nikakvu krivicu! Uporedo sa progresivnim i promjenljivim svjetskim trendovima pokazuju se promjene i raznolikost u metodama kojima se koriste terorističke grupe; u svakodnevnom su porastu njihova moć i utjecaj koje postižu zahvaljujući mogućnostima koje pruža razvijena tehnologija. Polja i efekti terorističkog djelovanja naročito su obogaćeni korištenjem i utjecajem sredstava masovne komunikacije kao što je internet.

Pored organizacija zapadnih korijena, kao što su organizacije u SAD-u i Evropi, postoje i terorističke grupe koje su se pojavile na Bliskom istoku. Odgovornost za određene terorističke poduhvate, koji se dešavaju širom Svijeta, preuzete su i realizirane od strane upravo ovih grupa. Međutim, ovdje je potrebno naglasiti jednu veoma bitnu činjenicu. To što osobe, koje stoje iza ovih i sličnih akcija, nose kršćanska, muslimanska ili jevrejska imena određenim krugovima daju povoda za pogrešne zaključke i iznošenje tvrdnji koje su protivne Božanskim religijama. Ako teroristi i nose muslimansko ime, ako se i osjećaju kao takvi, njihovi se zločini ne mogu nazivati "islamskim terorizmom". Isto tako, "kršćanskim terorom" ne mogu se nazvati zločini čiji su počinitelji kršćani, a ni "jevrejskim terorom" zločini iza kojih stoje jevreji, pošto je kao što ćemo vidjeti i u narednim poglavljima **nemoguće ubijanje nedužnog življa u ime neke Božanske religije**. Ne smije se zaboraviti da je među ljudima poginulim u New Yorku ili u Washingtonu bilo onih koji vole Isaa, a. s., - kršćana, onih koji vole Musaa, a. s., - jevreja, a, isto tako, i muslimana. Nastranu oprost od strane Allaha, dž. š.! Ubijanje ovih nedužnih ljudi veliki je grijeh koji će rezultirati džehennemskim azabom! Vjernik, odnosno osoba koja u sebi nosi strah od Allaha, dž. š., ni pod kojim okolnostima ne može počinuti takvo nešto!

Analiziranjem terorizma, njegove korijene treba tražiti u ateizmu pošto vjerski moral naređuje ljubav, milosrđe, oprost i mir, a teror je na strani nemilosrdnosti i nasilja, on zahtijeva prolijevanje krvi, ubistvo i nanošenje bola.

Bez obzira koliko tvrdili da pripadaju nekoj vjeri, izvršioци jednog ovakvog vandalizma to mogu počiniti jedino u cilju napada na tu vjeru! Njihov cilj može biti ocrnjenje vjere u očima javnosti, odbijanje ljudi od vjere, izazivanje mržnje i reakcije protiv vjernika! Prema tome, svaki napad "u ime vjere" na nevino pučanstvo zapravo je atak načinjen i protiv vjere!

Vjera naređuje ljubav, milost i mir. Što se tiče terora, on predstavlja suštu suprotnost vjeri; nemilosrdan je i zahtijeva prolijevanje krvi, ubijanje, bol! Prema tome, kada se traže akteri terora, ne treba ih tražiti u religioznosti već - u ateizmu. Temelje terora treba tražiti među ljudima zavedenim idejama fašizma, komunizma, rasizma, materijalizma! Nije bitno ime koje nose teroristi, nije bitno šta piše u njihovim ličnim kartama. Ako jedan čovjek bezdušno ubija nevine ljude, on je ateist, a nikako vjernik. To je monstrum, koji se ne boji Boga, čiji je jedini cilj prolijevanje krvi i zadavanje boli. Iz tog razloga, krajnje su pogrešni termini "islamski", "jevrejski" ili "kršćanski terorizam", pošto, u islamu, a ni u ostale dvije Božanske vjere, apsolutno nema mjesta teroru! Naprotiv, **akcije koje nazivamo terorom, odnosno ubistvo nevinog stanovništva, prema islamu, veliki su zločin, a muslimani su zaduženi da sprečavaju ove akcije i da uspostavljaju mir, spokojstvo i pravdu na Zemlji.**

..."Jedite i pijte Allahove darove,
i ne činite zlo po Zemlji nered praveći!"
(Al-Baqarah, 60).

IZVOR MIRA I SIGURNOSTI: ISLAMSKI MORAL

Sasvim je moguće da jedan dio ljudi, koji tvrde da nastupaju u ime određene vjere, pogrešno shvataju i primjenjuju tu vjeru. Iz tog razloga pogrešno je stvaranje mišljenja o toj vjeri na osnovu ponašanja tih ljudi. Najispravniji put za upoznavanje jedne vjere je analiziranje svetog izvora te vjere.

Sveti izvor islama je Kur'an. Kur'anski moral se zasniva na ideji ljubavi, saosjećanja, milosti, poniznosti, požrtvovanja, tolerancije i mira. Musliman koji u pravom smislu živi po načelima ovakvog morala jeste osoba krajnje plemenita, smotrena, skromna, pravedna, povjerljiva i harmonična.

To je osoba koja zrači ljubavlju, poštovanjem, spokojstvom i voljom za življenjem.

Islam je vjera mira

Najopćenitije značenje terora je upotreba sile u političke svrhe protiv ciljeva koji nisu vojni. Drugim riječima, meta terorizma je potpuno nevino civilno stanovništvo. Jedina njihova krivica je što se, u očima terorista, oni nalaze "na drugoj strani". Zbog toga, također, teror ima značenje primjene sile protiv nedužnih ljudi, za što ne postoji nikakvo moralno opravdanje. To je, poput zločina Hitlera ili Staljina, "zločin protiv čovječanstva".

U svijetu kome vodi terorizam preovladavaju nasilje, rat, sukob, kaos, strah, zabrinutost, napetost, nespokojstvo, žalost i kavg...,

A u zajednici u kojoj živi islamski moral u gospodare mir, tolerancija, sporazum, oprost, ljubav, saosjećanje, uzajamno potpomaganje, požrtvovanje i radost.

Kur'an je knjiga koje je objavljena kao uputa ljudima i u kojoj Allah, dž. š., naređuje ljudima uzorno ponašanje i moral. A u osnovi ovog morala nalaze se ideje kao što su ljubav, saosjećanje, tolerancija, pravda i milost. Riječ 'islam' u arapskom jeziku dolazi u istom značenju kao i riječ 'mir'. Islam je vjera koja je objavljena da čovječanstvu pruži život pun spokojstva i mira, koji na Zemlji manifestira neograničenu milost i saosjećanje Allaha, dž. š.. U kur'anskim ajetima pozivaju se ljudi u islamski moral kao model u kome će na Zemlji moći zaživjeti merhamet, saosjećanje, tolerancija i mir. U 208. ajetu poglavlja Baqarah kaže se slijedeće:

O, vjernici, živite svi u miru i ne idite stopama šejtanovim; on vam je, zaista, neprijatelj otvoreni.

Kao što se vidi iz navedenog ajeta, Allah, dž. š., saopćava da se 'sigurnost' ljudi može postići zaživljavanjem kur'anskog morala.

Prema kur'anskom moralu, musliman je zadužen da se prema drugima, bili oni muslimani ili ne, ponaša lijepo i pravedno, da štiti slabe i nevine i da "sprečava nered na Zemlji". Nered je svaki oblik anarhije i terora koji narušavaju sigurnost, mir i spokojstvo ljudi na Zemlji. Kao što se ističe u jednom ajetu, "Allah ne voli nered!" (Al-Baqarah, 205).

A ubijanje nevinog čovjeka jedan je najvećih primjera nereda. Allah, dž. š., ovu činjenicu na slijedeći način objašnjava u Kur'anu:

... ako neko ubije nekoga koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji nered ne čini - kao da je sve ljude poubijao; a ako neko bude uzrok da se nečiji život sačuva - kao da je svim ljudima život sačuvalao... (Al-Ma'ida, 32).

Kao što se vidi, ubistvom čak i jednog čovjeka, "koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji nered ne čini", ubica čini veliki zločin ravan ubistvu svih ljudi. U tom slučaju, sasvim je očito koliko zlodjelo predstavljaju ubistva, masakri i "samoubilački napadi" koje provode teroristi. Ahiretski odgovor na ovo surovo lice terorizma Allah, dž. š., saopćava na slijedeći način:

A odgovarat će oni koji ljude tlače i bez ikakva osnova red na Zemlji remete; njih čeka bolna patnja! (Aš-Šura, 42).

Sve ovo ukazuje na činjenicu da je organiziranje terorističkih napada na nevino stanovništvo djelo koje u potpunoj oprečnosti sa islamom i da nijedan pravi musliman ne može počiniti jedan takav zločin. Naprotiv, muslimani su zaduženi da zaustave one koji se usude na takav zločin, da uklone "nered na Zemlji" i da svim ljudima donesu spokojstvo i sigurnost. Muslimani i islam su nespojivi sa terorom; oni su, čak, prepreka teroru i rješenje za eliminisanje terora.

U 32. ajetu kur'anskog poglavlja Al-Ma'ida Allah, dž. š., saopćio je da onaj koji ubije jednu nevinu osobu "kao da je sve ljude poubijao". Dakle, nemilosrdno ubijanje čak i jedne osobe u potpunoj je oprečnosti sa kur'anskim moralom.

Allah je prokleo nered

Allah, dž. š., naredio je ljudima da se klonu zla; zabranio je nepravdu, nasilje, ubijanje, prolijevanje krvi. Oni koji se ne pridržavaju ovih Allahovih naredbi okarakterizirani su u Kur'anu kao **"oni koji idu stopama šejtanovim"** i, sasvim jasno, zauzeli stav koji je Kur'an zabranio. Neki od niza kur'anskih ajeta o ovom pitanju su slijedeći:

A oni koji ne ispunjavaju dužnosti prema Allahu, iako su se na to čvrsto obavezali, i kidaju ono što je Allah naredio da se poštuje, i čine nered na Zemlji - njih će-ka prokletstvo i najgore prebivalište! (Ar-Ra'd, 25).

..."Jedite i pijte Allahove darove, i ne činite zlo po Zemlji nered praveći! (Al-Baqarah, 60).

I ne pravite nered na Zemlji kad je na njoj red uspostavljen, a Njemu se molite sa strahom i nadom; milost Allahova je doista blizu onih koji dobra djela čine (Al-A'raf, 56).

U velikoj zabludi su oni koji misle da će stvaranjem nereda, ubijanjem nevinih ljudi, pobunom i tiranijom biti uspješni na Zemlji. To je zato što je Allah, dž. š., zabranio svaki nered, a koji podrazumijeva i teror i surovost, i prokelo one koji čine ovakva nedjela, a u jednom ajetu poručio da **"Allah ne dopušta da djelo pokvarenjaka uspije"** (Yunus, 81).

Međutim, danas se širom Svijeta dešava teror, masakr i genocid, nemilosrdno se ubijaju nevini ljudi, okrvavljene su zemlje čiji su narodi vještačkim razlozima dovedeni u poziciju međusobnih neprijatelja. Ovi događaji, koji se dešavaju u zemljama koje posjeduju međusobno veoma različitu historiju, kulturnu i socijalnu strukturu, mogu, u svakoj zemlji, imati određene, sebi svojstvene razloge i izvore. Međutim, sasvim je očito da je stvarni razlog udaljavanje od morala naređenog u Kur'anu, a koji se zasniva na ljubavi, poštovanju i toleranciji. Kao rezultat ateizma, formiraju se mase koje ne posjeduju strah od Boga i koje ne vjeruju u polaganje računa poslije smrti, koje misle da "ionako nikome neću polagati račun" i koje su, zbog toga, u stanju jednostavno počiniti svaku vrstu svireposti, nemoralnosti i nečovječnosti.

U Kur'anu je, također, upozoreno na postojanje dvoličnih ljudi koji nastupaju u ime Boga i vjere, ali organiziranih za činjenje zločina koje je Allah, dž. š., prokleo. U

Naizgled, može postojati nekoliko razloga za terorističke akcije koje su do danas odnijele možda stotinama hiljada života. Međutim, ne smije se gubiti iz vida da je stvarni razlog to što su akteri ovih akcija daleko od uzornog morala koji nalaže vjera i što oni ne posjeduju dovoljnu ili bilo kakvu bogobojaznost.

jednom ajetu se govori o grupi od "devet osoba" koja je "zaklinjanjem najtežom zakletvom" kovala plan za ubijanje Pejgambera:

U gradu je bilo devet osoba koje su ne red nego nered činile. "Zakunite se najtežom zakletvom" - rekoše - "da ćemo noću njega i porodicu njegovu ubiti, a onda njegovom najbližem krvnom srodniku reći: 'Mi nismo prisustvovali pogibiji porodice njegove, mi, zaista, istinu govorimo!'" I smišljali su spletke, ali smo ih Mi kaznili onda kad se nisu nadali (An-Naml, 48-50).

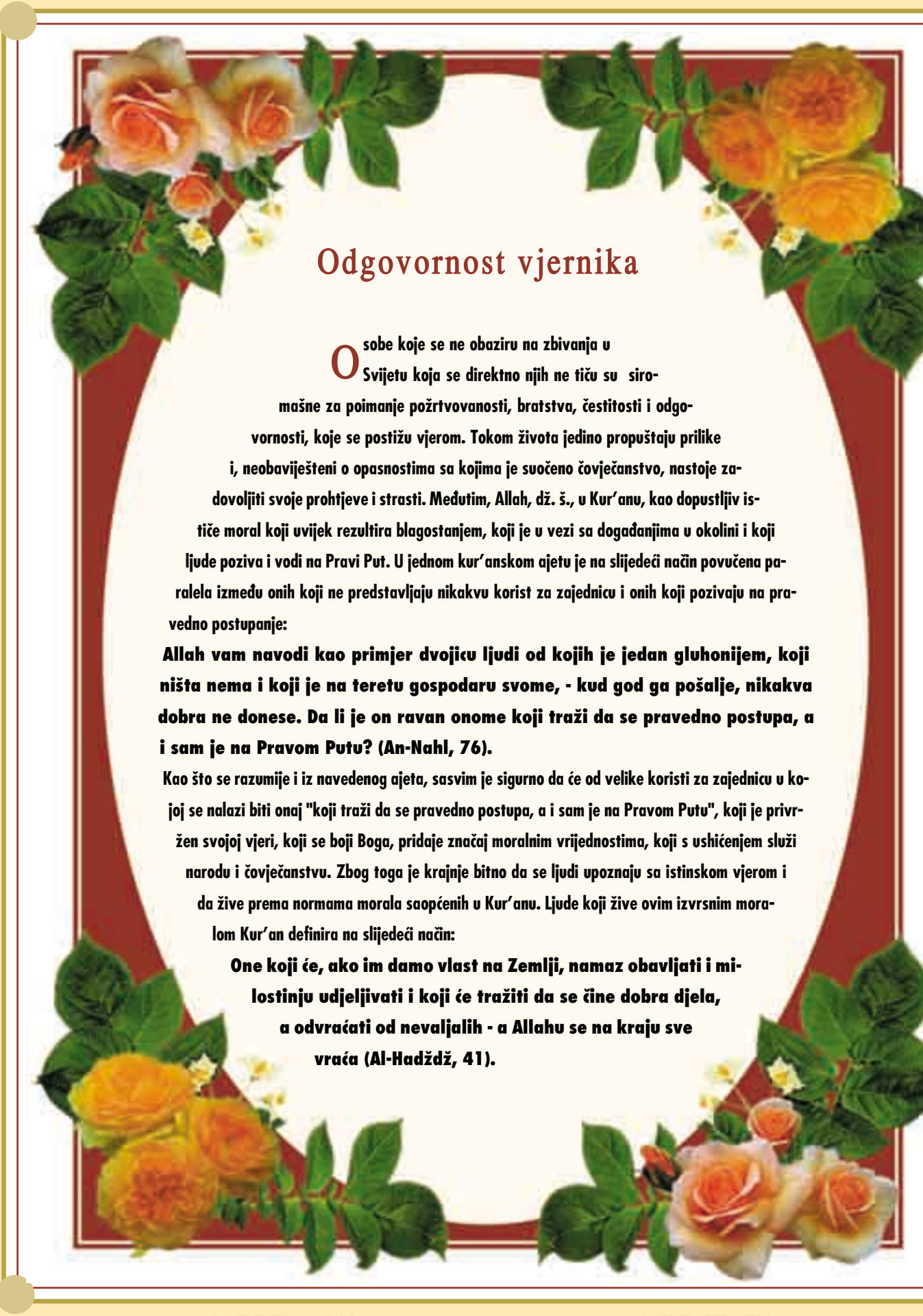
Kao što nam ukazuje i slučaj saopćen u navedenim ajetima, to što se "u ime Boga" pojavljuju određeni ljudi, što se čak "zaklinju Allahovim imenom", što, dakle, koriste riječi koje ih predstavljaju kao "vjernike" ne znači i da te osobe čine djelo koje je u skladu sa vjerom. Naprotiv, mogu činiti djela koja su u apsolutnoj oprečnosti sa Allahovim odobrenjem i vjerskim moralom. Mjerilo u ovom kontekstu su njihova djela. Ako su njihova djela **"ne red nego nered"**, znajte da te osobe ne mogu biti pravi vjernici i njihov cilj, isto tako, nije služenje vjeri.

Apsolutno je nemoguće da osoba koja posjeduje strah od svoga Gospodara, Allaha, dž. š., i koja je poimala islamski moral bude na strani nereda i da se nađe u sličnim djelima. Iz tog razloga, rješenje terora je u stvarnom islamu. Kada se objasni uzorni moral saopćen u Kur'anu, onda ljudi neće biti na strani i u savezu sa grupama čiji je cilj stvaranje okruženja neprijateljstva, rata i haosa. To je zato što je Allah, dž. š., u Kur'anu ljudima zabranio nered:

Čim se neki od njih dočepa položaja, nastoji napraviti na Zemlji nered, ništeći usjeve i stoku. - A Allah ne voli nered! A kada mu se rekne: "Boj se Allaha!" - on onda iz inada griješi. Njemu je dosta džehennem, a on je, doista, grozno boravište! (Al-Baqarah, 205-206).

Kao što se razumije i iz navedenih ajeta, sasvim je nemoguće da će osoba koja se boji Allaha, dž. š., čak i progledati kroz prste pokretu koji predstavlja i najmanju štetu i opasnost za njegovu zemlju, narod, za čovječanstvo. Misleći da nikome neće polagati račun za svoja djela, osoba koja ne vjeruje u Allaha, dž. š., i Sudnji dan sasvim jednostavno može podleći izvršenju svakog zla.

Da bi se spasilo od nesreće zvane teror, koja je sve prisutnija u naše vrijeme, prvenstveno je potrebno, putem obrazovanja, uništiti izopačena učenja, koja se iznose u ime vjere, i poučiti ljude stvarnom kur'anskom moralu i strahu od Allaha, dž. š.

Odgovornost vjernika

Osobe koje se ne obaziru na zbivanja u Svijetu koja se direktno njih ne tiču su siromašne za poimanje požrtvovanosti, bratstva, čestitosti i odgovornosti, koje se postižu vjerom. Tokom života jedino propuštaju prilike i, neobaviješteni o opasnostima sa kojima je suočeno čovječanstvo, nastoje zadovoljiti svoje prohtjeve i strasti. Međutim, Allah, dž. š., u Kur'anu, kao dopustljiv ističe moral koji uvijek rezultira blagostanjem, koji je u vezi sa događanjima u okolini i koji ljude poziva i vodi na Pravi Put. U jednom kur'anskom ajetu je na slijedeći način povučena paralela između onih koji ne predstavljaju nikakvu korist za zajednicu i onih koji pozivaju na pravedno postupanje:

Allah vam navodi kao primjer dvojicu ljudi od kojih je jedan gluhonijem, koji ništa nema i koji je na teretu gospodaru svome, - kud god ga pošalje, nikakva dobra ne donese. Da li je on ravan onome koji traži da se pravedno postupi, a i sam je na Pravom Putu? (An-Nahl, 76).

Kao što se razumije i iz navedenog ajeta, sasvim je sigurno da će od velike koristi za zajednicu u kojoj se nalazi biti onaj "koji traži da se pravedno postupi, a i sam je na Pravom Putu", koji je privržen svojoj vjeri, koji se boji Boga, pridaje značaj moralnim vrijednostima, koji s ushićenjem služi narodu i čovječanstvu. Zbog toga je krajnje bitno da se ljudi upoznaju sa istinskom vjerom i da žive prema normama morala saopćenih u Kur'anu. Ljude koji žive ovim izvrsnim moralom Kur'an definira na slijedeći način:

One koji će, ako im damo vlast na Zemlji, namaz obavljati i milostinju udjeljivati i koji će tražiti da se čine dobra djela, a odvrćati od nevaljalih - a Allahu se na kraju sve vraća (Al-Hadždž, 41).

Allah, dž. š., naređuje dobročinstvo

Musliman je osoba koja se pridržava Allahovih naredbi, koja pedantno radi na oživotvorenju kur'anskog morala, uljepšava svijet, privređuje, kojom gospodari mir i spokojstvo. Njen cilj je činjenje dobra i ljepote ljudima. U suri Al-Qasas to se saopćava na slijedeći način:

Oni koji bez dvoumljenja na meti drže civilno življe i djecu trebali bi razmišljati o slijedećem: Šta je ovo dijete skrivilo?
Zlostavljanje ovih nevinih ljudi djelo je za koje se neće moći položiti račun pred Allahom, dž. š.

...čini drugima dobro, kao što je Allah tebi dobro učinio, i ne čini nered po Zemlji, jer Allah ne voli one koji nered čine (Al-Qasas, 77).

Cilj osobe koja je ušla u vjeru islam je postizanje Allahovog zadovoljstva, milosti i Dženneta, a radi toga ona mora poduzeti krajnje odlučne i ozbiljne korake i napore, a moral sa kojim će Allah, dž. š., biti zadovoljan, mora postići još u toku ovogovjetskog života. Najvidljivije odlike ovog morala su merhamet, saosjećanje, pravda, čestitost, skromnost, tolerancija, nesebičnost i strpljenje. Mu'min se na lijep način odnosi prema drugima, natječe se u dobročinstvu, čini dobročinstvo i požrtvovan je. Allah, dž. š., na slijedeći se način obraća u kur'anskim ajetima:

Mi smo nebesa i Zemlju i ono što je između njih mudro stvorili. Čas oživljenja će zacijelo doći, zato ti velikodušno oprosti! (Al-Hidžr, 85).

...A roditeljima dobročinstvo činite, i rođacima, i siročadi, i siromasima, i komšija-

Ljubav, milosrđe, međusobno potpomaganje, saosjećanje, tolerancija i praštanje najznačajnije su odlike koje je ljudima podario islamski moral. Apsolutno je nemoguće da teror, nasilje i sukob nađu plodno tlo u društvima u kojima je u istinskom smislu riječ zaživio ovaj moral.

ma, bližnjim, i komšijama daljnjim, i drugovima, i putnicima, i onima koji su u vašem posjedu. Allah, zaista, ne voli one koji se ohole i hvališu (An-Nisa', 36).

...Jedni drugima pomažite u dobročinstvu i čestitosti, a ne sudjelujte u grijehu i neprijateljstvu; i bojte se Allaha, jer Allah strašno kažnjava! (Al-Ma'ida, 2).

Kao što se i saopćava u navedenim ajetima, od vjernika se traži da se lijepo odnose prema ljudima, da se međusobno pomažu u dobročinstvima i da ne čine nered. Onome ko čini dobročinstvo saopćava se radosna vijest da će **"...biti deseterostruko nagrađen"**, a riječima **"...ko uradi hrđavo djelo bit će samo prema zasluži kažnjen, i neće im se učiniti nepravda"** (Al-An'am, 160) upozoravaju se oni koji su na krivom i lošem putu.

Allah, dž. š., u Svojoj Knjizi ljudima Se predstavio kao **"Onaj koji zna šta je u srcima vašim"** i naredio im da se **"klonu svakog zla"**. U tom slučaju, sasvim je izvjesno da će osoba koja nosi ime "musliman", koje dolazi u značenju "onaj koji je predan Allahu, dž. š.", biti osoba koja će se boriti za uklanjanje terora.

Musliman ne može biti ravnodušan na ono što se dešava u njegovom okruženju i apsolutno ne može biti ponesen logikom "živjela zmija koja me ne dira". To je zato što se on predao Allahu, dž. š., na Njegovom je Putu i predstavnik dobročinstva. U tom slučaju, ne može biti neosjetljiv prema teroru i tiraniji koja se dešava. U biti, musliman je najveći neprijatelj terora koji ubija nevine ljude, koji nisu počinili nikakav zločin. Vjera islam je protiv svakog terora i sprečava teror u samom početku, dok je, dakle, još u fazi ideje. Naređuje vladanje mira i pravde među ljudima i čuva ljude od smutnje, anarhije i nereda.

Kur'anski moral zahtijeva pravdu

Istinska pravda, koju Allah, dž. š., opisuje u Kur'anu, naređuje pravedno vladanje među ljudima bez obzira kojoj rasi i naciji oni pripadali, zaštitu ljudskih prava, apsolutno nepristajanje na tiraniju, stajanje na strani potlačenog u odnosu na tlačitelja. Ova pravda zahtijeva višesmjerno procjenjivanje događaja, bezpredrasudno razmišljanje, neutralnost, pravičnost, toleranciju, milost i saosjećanje. Na primjer, osoba koja ne uspijeva hladnokrvno pristupiti određenom slučaju, koja podlegne uzbuđenju i osjećajima, ostat će pod utjecajem ovih emocija. Međutim, osoba koja pravično vlada sve individualne misli i osjećaje odlaže ustranu, zauzima put po mjeriliima kur'anskog morala, apsolutno je nepopustljiva u pravičnosti i poštenju, u svakoj

situaciji i pod svim okolnostima je na strani pravde. Ljudi bi morali posjedovati takav moral da, umjesto svojih interesa, prvenstveno misle na suprotnu stranu; trebali bi biti pravedni čak i ako bi to bilo nauštrb samih njih. U jednom kur'anskom ajetu Allah, dž. š., nalaže neizostavnu pravednost pa makar to bilo i na našu štetu ili na štetu naših bližnjih:

O, vjernici, budite uvijek pravedni, svjedočite Allaha radi, pa i na svoju štetu ili na štetu roditelja i rođaka, bio on bogat ili siromašan, ta Allahovo je da se brine o njima! Zato ne slijedite strasti - kako ne biste bili nepravedni! A ako budete krivo svjedočili ili svjedočenje izbjegavali - pa, Allah zaista zna ono što radite! (An-Nisa', 135).

Osoba koja osjeća strah prema svome Gospodaru i koja je svjesna polaganja računa na Sudnjem danu ponaša se pravično kako bi pridobila Božije zadovoljstvo. Zna da će na Sudnjem danu odgovarati za sve ono što uradi, izgovori ili pomisli i da će mu neizostavno biti uzvraćeno. U Kur'anu je besprijeckorno opisana pravda, vjernicima je saopćeno kako će se odnositi prema događajima sa kojima se susreću i kako će provoditi pravičnost. Za vjernike je to velika olakšica i rahmet od Allaha, dž. š. Iz tog razloga vjernici su zaduženi i za postizanje Allahovog zadovoljstva, a i za potpuno provođenje pravde među ljudima kako bi mogli živjeti spokojno, sigurno i u miru.

Pravda koju naređuje Kur'an podjednako se primjenjuje među svim ljudima, bez obzira na njihov jezik, vjeru, rasu i etničke korijene. Pravda definirana u Kur'anu ne mijenja se prema mjestu, vremenu i ljudima. Zbog svoje rase i boje kože, ljudi se danas širom Svijeta susreću sa okrutnim i nepravednim ophođenjem. Međutim, u Kur'anu se "međusobno upoznavanje ljudi" ističe kao jedna od mudrosti stvaranja različitih naroda i plemena. Različiti narodi i plemena, koji su svi Allahovi robovi, trebaju se međusobno upoznavati, odnosno, upoznavati se sa različitim kulturama, jezicima, dostignućima, običajima i tradicijama. Jedan od ciljeva postojanja različitih rasa i naroda je stvaranje jedne kulturne raznolikosti, a nikako povod za sukob i rat. Ova raznolikost je jedna ljepota Allahovog stvaranja. Kao što ne stvara nikakvu nadmoć, isto tako se ne može okarakterizirati ni kao neki nedostatak to što je neko većeg, a neko nižeg rasta, to što je nečija koža žute, a nečija bijele boje. Sve to je stvoreno velikom Allahovom voljom i mudrošću. Međutim, sve ove razlike nemaju nikakvog značaja kod Allaha, dž. š. Svaki vjernik veoma dobro zna da je jedina superiornost superiornost u bogobojažnos-

ti i u vjeri u Allaha, dž. š., (iman). Ovu činjenicu Allah, dž. š., na slijedeći način saopćava u kur'anskom poglavlju Al-Hudžurat:

O, ljudi, Mi vas od jednog čovjeka i jedne žene stvaramo i na narode i plemena vas dijelimo da biste se upoznali. Najugledniji kod Allaha je onaj koji Ga se najviše boji. Allah, uistinu, sve zna i nije Mu skriveno ništa! (Al-Hudžurat, 13).

Kao što se i saopćava u navedenom ajetu, različitost u porijeklu ljudi nema nikakav značaj. Nazor pravednosti koju nalaže Allah, dž. š., zahtijeva jedan tolerantan, ravnopravan i mirnoljubiv odnos prema svim ljudima, bez obzira na njihovo porijeklo i razlike bilo koje vrste.

Mržnja koja se osjeća prema nekim ljudima

vjernika ne smije udaljiti od pravednosti

Jedan od faktora koji čovjeka mogu onemogućiti u pravednom donošenju odluke, razmišljanju zdravim razumom i u racionalnom ponašanju je gnjev ili mržnja koja se osjeća prema dotičnoj osobi ili zajednici. Ovo je stanovište koje je danas veoma prisutno u ateističkim društvima. Ljudi su veoma jednostavno u stanju počiniti svaku vrstu nepravde i nemoralnosti prema osobi koju doživljavaju kao opozicionara. Na ovu osobu svaljuju zločine koje ona nije počinila, pa čak i ako znaju da je nevinna u stanju su svjedočiti protiv nje. Ne pojavljuju se iako imaju argumente koji će dokazati njenu nevinost. Štaviše, kod aktualnih osoba će se pobuditi velika radost ukoliko ovu osobu zadesi neka velika nevolja, doživi nepravdu ili neku okrutnost. A njihova najveća zabrinutost je pobjeda pravde i ustanovljavanje nevinosti ove osobe.

Upravo zbog svih ovih razloga veoma je teško postizanje povjerenja među ljudima u ateističkim i neupućenim društvima. Svi žive u nespokojstvu da će svakog trenutka doživjeti neku neprijatnost od druge osobe. A u ishodu međusobnog gubitka povjerenja vremenom se gube humane odlike kao što je uzajamno pomaganje, tolerancija, saosjećanje, merhamet, bratski odnosi; ljudi se počinju međusobno mrziti.

Međutim, na odluke iskrenog vjernika apsolutno ne mogu utjecati emocije koje on osjeća prema određenoj osobi ili društvu. Bez obzira o koliko nemoralnoj osobi je riječ, bez obzira na njen neprijateljski odnos i stav, odlažući ustranu sve svoje negativne emocije, iskreni vjernik, u trenutku donošenja odluke, postupa pravedno, pravedno donosi odluku i preporučuje pravednost. Ono što osjeća prema toj osobi ne može nadjačati njegov razum i savjest. Savjest mu nalaže da se uvijek pridržava Allahovih naredbi i preporuka i da nikada ne čini ustupke od uzornog morala - zato što je to naredba vjernicima koju je Allah, dž. š., saopćio u Kur'anu. U kur'anskom poglavlju Al-Ma'ida kaže se slijedeće:

O, vjernici, dužnosti prema Allahu izvršavajte, i pravedno svjedočite! Neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite nikako ne navede da nepravedni budete! Pravedni budite, to je najbliže čestitosti, i bojte se Allaha, jer Allah dobro zna ono što činite! (Al-Ma'ida, 8).

Kao što se zaključuje iz navedenog ajeta, kur'anski moral zahtijeva jedan prave-

Da Gospodar tvoj hoće,
a Zemlji bi doista bili svi vjernici.
Pa zašto onda ti da nagoniš
ljude da budu vjernici?
(Yunus, 99)

dan stav. Osoba koja iskreno vjeruje u postojanje svoga Gospodara veoma dobro zna da će jedino pravednim postupanjem zaslužiti Allahovo zadovoljstvo. Osim toga, svako ko se osvjedoči u njegov uzoran moral vjerovat će toj osobi, osjećat će se prijatno u njenom prisustvu, mirne savjesti mu može povjeriti svaku odgovornost i zaduženje. Prema ovakvoj osobi se čak i njeni neprijatelji odnose sa poštovanjem. Štaviše, ovakvo ponašanje vjernika može poslužiti kao primjer i povod nevjernicima da promijene svoje ateističko opredjeljenje.

Islam brani slobodu mišljenja

Islam, vjera koja sasvim jasno osigurava i pod svoju zaštitu uzima slobodu misli i slobodu življenja donio je naredbe koje zabranjuju i onemogućavaju napetosti među ljudima, nesporazume, negativno pričanje jednih o drugima, a čak i određena mišljenja (sumnje). Kao što se kategorički suprotstavlja teroru i surovostima, islam je, isto tako, zabranio provođenje i najmanje idejne presije:

U vjeri nema prisiljavanja - Pravi Put se jasno razlikuje od zablude!... (Al-Baqarah, 256).

Ti poučavaj - tvoje je da poučavaš, ti vlasti nad njima nemaš! (Al-Gašiyah, 21-22).

Prisiljavanje ljudi na vjeru ili izvršavanje propisa koje nalaže ta vjera u suprot-

Muslimani su dužni da, bez obzira na njihovu vjeru, prema drugima budu tolerantni, samilosni, pravedni i milosrdni.

nosti je sa suštinom i duhom islama. Prema islamu, iskrena vjera moguća je jedino slobodnom voljom i savješću. Naravno, muslimani se međusobno mogu upozoravati i podsticati na izvršenje moralnih obaveza koje su naložene u Kur'anu. Objašnjavati ljudima kur'anski moral i pozivanje na Pravi Put najljepšim riječima obaveza je kojom su zaduženi svi vjernici. Vjernici ljepote Allahove vjere objašnjavaju u svjetlu kur'anskog ajeta **"...na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj..."** (An-Nahl, 125), ali se, isto tako, ponašaju svjesni ajeta: **"Ti nisi dužan da ih na Pravi Put izvedeš, Allah izvodi na Pravi Put onoga koga On hoće..."** (Al-Baqarah, 272). Nikako ne čine prisilu; nad ljudima ne primjenjuju ni materijalne, a niti duhovne presije. Ili, čineći im neku ovosvjetsku privilegiju, neće usmjeravati druge na izvršenje vjerskih propisa. Kada na svoj poziv dobiju negativan odgovor, vjernici odgovaraju, također, u svjetlu Kur'ana: **"Vama - vaša vjera, a meni - moja!"** (Al-Kafirun, 6).

U svijetu u kome živimo nalaze ljudske zajednice poput kršćana, jevreja, budista, hindusa, ateista, deista, idolopoklonika, koji posjeduju veoma različita vjerska uvjerenja. Muslimani, koji žive u jednom ovakvom svijetu, dužni su da se prema drugima, bez obzira na njihovo vjersko uvjerenje, odnose tolerantno, miroljubivo, pravedno i humano. Pozivati u Allahovu vjeru lijepim riječima, miroljubivo i tolerantno, odgovornost je kojom su zaduženi vjernici. Da li će to biti prihvaćeno ili neće, da li će se vjerovati ili neće, odluka je koja pripada drugoj strani. Prisiljavati nekoga na vje-

rovanje, raditi na tome da se nešto nazor prihvati djelo je koje je u suprotnosti sa kur'anskim moralom. Allah, dž. š., je na slijedeći način u Kur'anu upozorio vjernike:

Da Gospodar tvoj hoće, na Zemlji bi doista bili svi vjernici. Pa zašto onda ti da nagoniš ljude da budu vjernici? (Yunus, 99).

Mi dobro znamo šta oni govore; ti ih ne možeš prisiliti, nego podsjeti Kur'anom onoga koji se prijetnje Moje boji! (Qaf, 45).

Društveni model u kome se ljudi prisiljavaju na vjerske obrede apsolutno je u suprotnosti sa islamom - pošto su vjera i vjerski obredi u direktnoj vezi sa Allahom, dž. š., i imaju vrijednost jedino kada ih čovjek izvršava svojom voljom. Ako jedan sistem prisiljava ljude na vjeru i izvršavanje vjerskih propisa, u tom slučaju ljudi to mogu izvršavati samo zato što se boje tog sistema. A ono što je prihvatljivo sa aspekta vjere je doživljavanje vjere radi postizanja Allahovog zadovoljstva i u okolnostima apsolutno slobodne savjesti.

Historija islama puna je primjera tolerantnog ponašanja muslimanskih vladara koji su prema svim vjerama iskazivali poštovanje i koji su svojim rukama uspostavljali slobodu misli. Na primjer, engleski misionar **Thomas Arnold**, koji je radio u službi indijske vlade, na slijedeći način objašnjava islamsku odliku slobodoljublja:

...Ništa se nije čulo ni o inicijativi prisiljavanja nemuslimana da postanu muslimani, a ni o provođenju nasilja sa ciljem ukidanja kršćanstva. Da su halife doz-

Jevreji koji nisu promijenili svoju vjeru 1492. g. protjerani su iz Španije, a taj vandalizam odvijao se pod dirigentskom palicom Isabelle i Ferdinanda, koji se vide na slici gore. A zemlja koja je prihvatila protjerane jevreje bila je Osmanlijska imperija, koja je poznata po tolerantnoj i pravednoj vlasti.

volile provođenje jedne od ovih dviju alternativa, sasvim jednostavno su mogli iskorijeniti kršćanstvo iz svojih zemalja, kao što su Ferdinand i Izabella iskorijenili islam u Španiji, kao što je Louis XIV u Francuskoj protestantizam smatrao zločinom i kao što je jevrejima tokom 350 godina bio zabranjen ulazak u Englesku. Zbog toga što je okrenula leđa zajedničkim vjerskim aktivnostima sa svim ostalim područjima kršćanskog svijeta, nije se mogla ni poduzeti nikakva inicijativa za pomoć istočnoj crkvi Azije od strane aktualnog dijela kršćanskog svijeta koji ju je smatrao jednim od ateističkih zajednica. Prema tome, to što je istočna crkva nastavila svoje aktivno postojanje do današnjih dana jedan je od jakih dokaza da su vlasti, koje su slijedile Muhammeda, pokazivale jedan tolerantan vid uprave naspram kršćana.¹

Allah, dž. š., zabranio je ubijanje nevinih ljudi

Ubiti nevinog čovjek jedan je od najveći grijeha prema Kur'anu:

... Ako neko ubije nekoga koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji neredne čini - kao da je sve ljude poubijao; a ako neko bude uzrok da se nečiji život sačuva - kao da je svim ljudima život sačuvao. Naši poslanici su im jasne dokaze donosili, ali su mnogi od njih, i poslije toga, na Zemlji sve granice zla prelazili (Al-Ma'ida, 32).

I oni koji se mimo Allaha drugom bogu ne klanjaju, i koji one koje je Allah zabranio ne ubijaju, osim kada pravda zahtijeva, i koji ne bludniče; - a ko to radi, iskusiće kaznu! (Al-Furqan, 68).

Kao što se vidi iz navedenih ajeta, velikom kaznom se prijeti osobama koje ubiju nevinog čovjeka. Allah, dž. š., upozorava da je ubistvo samo jedne osobe zločin ravan ubistvu cijelog čovječanstva. Ne postoji mogućnost da čovjek koji čuva granice koje je uspostavio Allah, dž. š., ne samo da ubije hiljade nevinih ljudi, već da naškodi čak i jednoj osobi.

Oni koji misle da će bježanjem od ovosvjetske pravde izbjeći odgovornost apsolutno neće moći pobjeći od polaganja računa poslije smrti, na Ahiretu, pred Allahom, dž. š. Upravo iz tog razloga vjernici, koji znaju da će za sva svoja djela odgovarati nakon smrti pred svojim Gospodarom, pokazuju veliku pedantnost u izvršavanju Allahovih naredbi i očuvanju granica između dobra i zla.

Allah, dž. š., naređuje vjernicima

saosjećajnost i milosrđe

U kur'anskim ajetima na slijedeći se način objašnjava moral muslimana:

A uz to da je od onih koji vjeruju, koji jedni drugima izdržljivost preporučuju i koji jedni drugima milosrđe preporučuju; oni će biti - sretnici! (Al-Balad, 17-18).

Jedna od najbitnijih odlika morala koji Allah, dž. š., traži od Svojih robova kako bi postigli spas na Danu odgovornosti, kako bi se domogli Njegove milosti i Dženneta je, kako se vidi i iz navednog ajeta, biti jedan od onih **"koji jedni drugima milosrđe preporučuju."**

Dok islamski moral ima za cilj život ispunjen mirom, sigurnošću, ljubavlju i radošću...,

Stvarni izvor milosrđa je ljubav prema Allahovu, dž. š. Ljubav koju vjernik osjeća prema svome Gospodaru biva povodom za osjećanje topline u srcu prema bićima koja je On stvorio. Onaj koji voli Allaha, dž. š., osjeća iskrenu ljubav i bliskost sa Njegovim stvorenjima. Zbog ove snažne ljubavi i privrženosti Gospodaru, Koji je Stvoritelj i nje- ga, a i svih ostalih ljudi, prema svim ostalim se odnosi na lijep način, u svjetlu onoga što je naređeno u Kur'anu. Zahvaljujući oživotvorenju ovog uzornog morala, pojavlju- je se istinsko milosrđe. Ovaj model saosjećajnog i nesebičnog morala, ispunjenog lju- bavlju, na slijedeći način opisuje se u kur'anskim ajetima:

Neka se čestiti i imućni među vama ne zaklinju da više neće pomagati rođake i si- romahe, i one koji su na Allahovu Putu rodni kraj svoj napustili; neka im oprostite i ne zamjere! Zar vam ne bi bilo drago da i vama Allah oprostí? A Allah prašta i samilostan je (An-Nur, 22).

... terorizam žudi za tipom društva u kome će gospodariti nasilje, strah, nespokojsstvo, tuga i kaos.

I onima koji su Medinu za življenje izabrali i domom prave vjere još prije njih je učinili; oni vole one koji im se doseljavaju i u grudima svojim nikakvu tegobu, zato što im se daje, ne osjećaju, i više vole njima nego sebi, mada im je i samima potrebno. A oni koji se ušćuvaju lakomosti, oni će, sigurno, uspjeti (Al-Hašr, 9).

Oni koji vjeruju i isele se, i bore se na Allahovom Putu, i oni koji daju sklonište i pomažu - oni su, zbilja, pravi vjernici - njih čeka oprost i obilje plemenito (Al-Anfal, 74).

I Allahu se klanjajte i nikoga Njemu ravnim ne smatrajte! A roditeljima dobročinstvo činite, i rođacima, i siročadi, i siromasima, i komšijama bližnjim, i komšijama daljnjim, i drugovima, i putnicima, i onima koji su u vašem posjedu. Allah, zaista, ne voli one koji se ohole i hvališu (An-Nisa', 36).

Zekjat pripada samo siromasima i nevoljnicima, i onima koji ga skupljaju, i onima čija srca treba pridobiti, i za otkup iz ropstva, i prezaduženima, i u svrhe na Allahovom Putu, i putniku. Allah je odredio tako! - A Allah sve zna i mudar je (At-Tawba, 60).

Ovaj uzorni moral vjernika koji je opisan u navedenim ajetima proističe iz njihove duboke i iskrene ljubavi koju osjećaju prema Allahu, dž. š. A zbog ove privrženosti oni pedantno primjenjuju kur'anski moral koji je naredio njihov Gospodar. Zbog milosrđa i učinjene pomoći vjernici nikoga ne namjeravaju ostaviti pod dugom i ne očekuju naknadu čak ni koliko izraz zahvalnosti. Ono što oni postavljaju kao istinski cilj je da svojim uzornim moralom postignu Allahovo zadovoljstvo pošto su svjesni da će za svoja djela odgovarati na Sudnjem danu. U nizu kur'anskih ajeta saopćava se da će svjesno neizvršavanje ovih Allahovih odredaba rezultirati džehennemskim patnjama na budućem svijetu:

"Šta vas je u Sekar dovelo?"

"Nismo" - reći će - "bili od onih koji su namaz obavljali

i od onih koji su siromahe hranili! (Al-Muddassir, 42-44).

"Držite ga i u okove okujte, zatim ga samo u vatri pržite, a onda ga u sindžire sedamdeset lakata duge vežite, jer on u Allaha Velikog nije vjerovao i da se nahrani nevoljnik - nije nagovarao!" (Al-Haqqa, 30-34).

Allah, dž. š., u određenim ajetima na slijedeći način saopćava da su poricanje onog svijeta i nepodsticanje na pomaganje siromašnih razlozi donošenja ove odluke na Ahiretu:

Islamski moral naređuje zaštitu, potpomaganje i dobročinstvo prema siromašnim i sirotim.

Znaš li ti onoga koji onaj svijet poriče? Pa to je onaj koji grubo odbija siročće, i koji da se nahrani siromah - ne podstiče! (Al-Ma'un, 1-3).

I da se puki siromah nahrani - jedan drugog ne nagovarate! (Al-Fadžr, 18).

Kao što se vidi i u navedenim ajetima, musliman opisan u Kur'anu odlikovan je krajnjom saosjećajnošću i milosrđem. Neosporno je da osoba koja posjeduje ovakav moral neće odobriti teror, jedno vandalističko djelovanje usmjereno prema nevinom stanovništvu. U biti, karakterna struktura terorista u apsolutnoj je oprečnosti sa kur'anskim moralom. Terorist je nemilosrdna osoba koja na svijet gleda sa mržnjom i zlobom i koja vapi za ubistvom, rušenjem i prolijevanjem krvi.

Što se tiče muslimana, odgojenog u moralu koji nalaže Kur'an, on svima pristupa sa ljubavlju koju nalaže islam; s poštovanjem se odnosi čak i prema idejama sa kojima se ne slaže; u zategnutim situacijama uvijek je popustljiv, onaj koji smanjuje tenzije i koji pokazuje uravnoteženost i hladnokrvnost. A u društvu formiranom od ovakvih jedinki vladat će jedna civilizacija razvijenija od zemalja koje se danas ističu kao najmodernije države, preovladavat će jedan visoki socijalni moral, radost, spokojstvo, pravda, sigurnost, izobilje i berićet.

Allah, dž. š., naređuje toleranciju i praštanje

Ideja "tolerancije i praštanja, koja je izražena u 199. ajetu kur'anskog poglavlja Al-A'raf, **"ti sa svakim - lijepo!..."**, predstavlja jednu od temeljnih normi islama.

Obrati li se pažnja na historiju islama, sasvim jasno će se vidjeti kako su muslimani u djelo provodili ovu bitnu odliku kur'anskog morala. Kao što ćemo vidjeti i u narednim poglavljima, u svakoj tački do koje su dopirali muslimani su formirali jedno slobodno i tolerantno okruženje. U miru i spokojstvu i pod istim krovom osigurali su življenje naroda koji su im, u pogledu vjere, jezika i kulture, bili sušta suprotnost; onima koji su im bili potčinjeni dali su mir i spokojstvo. Jedan od najbitnijih razloga zbog kojih je stoljećima uspjela ostati na nogama Osmanlijska imperija, koja se prostirala na velikoj geografskoj površini, bilo je oživotvorenje tolerancije i razumijevanja koje je nalagao islam. Muslimani, koji su stoljećima bili poznati po svojoj to-

U zajednicama u kojima živi islamski moral zajedno je moguće vidjeti i crkve i džamije i sinagoge. Ovaj prizor na kome se na istom mjestu nalaze bogomolje sve tri Božanske vjere rezultat je tolerancije, pravde i miroljubivog pristupa u islamskom moralu.

leranciji i saosjećajnosti, uvijek su bili najmilosrdniji i najpravedniji ljudi svog vremena. U ovoj višenacionalnoj strukturi sve etničke grupe slobodno su živjele i provodile svoje vjerske odredbe i običaje, štaviše, imali su pravo na život prema pravu svojih vjera.

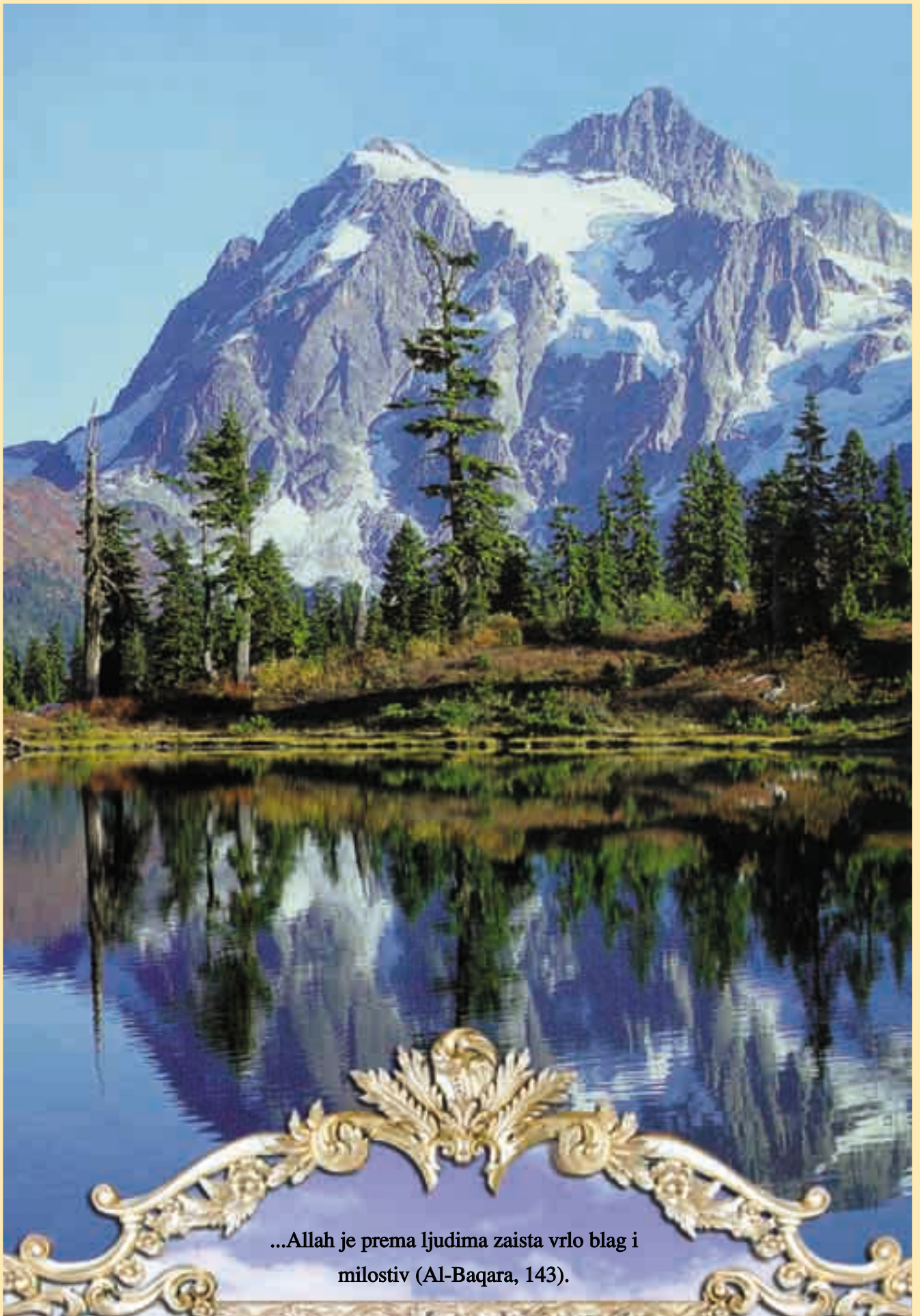
Tolerancija, koja je u istinskom smislu svojstvena muslimanima, cijelom svijetu donosi mir i blagostanje jedino ukoliko se primjenjuje u svjetlu kur'anskih naredbi. Upravo se ajetom: **"Dobro i zlo nisu isto! Zlo dobrim uzvrati, pa će ti dušmanin tvoj odjednom prisni prijatelj postati"** (Fussilat, 34) u Kur'anu skreće pažnja na ovu odliku.

Allah, dž. š., je u kur'anskim ajetima saopćio da je oprost uvijek bolji, a ajetom: **"Nepravda se može uzvratiti istom mjerom, a onoga koji oprosti i izmiri se Allah će nagraditi; On, uistinu, ne voli one koji nepravdu čine"** (Aš-Šura, 40) obradovao je velikom nagradom vjernike koji posjeduju ovaj moral. A u drugom ajetu Allah, dž. š., na slijedeći način opisuje vjernike: **"Za one koji, i kad su u obilju i kad su u oskudici, udjeljuju, koji srdžbu savlađuju i ljudima praštaju - a Allah voli one koji dobra djela čine"** (Ali 'Imran, 134) Allah, dž. š., je u Kur'anu saopćio da je bolje oprostiti čak i kada vam neko načini nepravdu. Ajet koji govori o ovom pitanju glasi:

...I ti ćeš kod njih, osim malo njih, neprestano na vjerolomstvo nailaziti, ali im oprosti i ne karaj ih! - Allah, uistinu, voli one koji čine dobro (Al-Ma'ida, 13).

Sve ovo pokazuje da su moralne vrline koje savjetuje Kur'an vrline koje će ljudima donijeti mir, spokojstvo i pravdu. Što se tiče barbarizma koji se trenutno nalazi na dnevnom redu cijelog Svijeta i koji se zove "teror", on je djelo neznalica koji u biti nemaju nikakve veze sa vjerom. Kulturno rješenje koje će se primijeniti protiv pojedinaca i grupa koje svoje vandalizme nastoje ogrnuti plaštom vjere je podučavanje javnosti istinskom kur'anskom moralu. Drugim riječima, islam i kur'anski moral nije teroristička podrška i povod za terorizam; naprotiv, to je lijek koje će Zemlju spasiti od terorističke nevolje.

...Allah je prema ljudima zaista vrlo blag i
milostiv (Al-Baqara, 143).

LEGALNOST RATA PREMA KUR'ANU

Prema Kur'anu, rat je "nepoželjna nužnost" kojoj se pribjegava jedino u nuždi i koji se neizostavno mora voditi u određenim humanim i moralnim granicama.

U jednom kur'anskom ajetu saopćava se da su nevjernici oni koji izazivaju rat na Zemlji, a da Allah, dž. š., ne daje pristanak na rat:

...Kad god pokušaju potpaliti ratnu vatru, Allah je ugasi. Oni nastoje na Zemlji smutnju praviti, a Allah ne voli smutljivce (Al-Ma'ida, 64).

U bilo kojem nesporazumu vjernici moraju čekati dok rat ne postane nužan, dakle, u rat trebaju ući u slučaju napada druge strane i

kada nestane druge alternative osim rata. Ova situacija se na slijedeći način saopćava u Kur'anu: **"...Ako vas napadnu, onda ih ubijajte! - neka takva bude kazna za nevjernike! A ako se prođu - pa, Allah zaista prašta i samilostan je"** (Al-Baqarah, 191-192). Dakle, vjernici su zaduženi da čekaju da suprotna strana nešto poduzme, da preferiraju mir i sporazum, da ratuju jedino s ciljem odbrane u slučaju napada sa druge strane.

Obratimo li pažnju i na život Muhammeda, a. s., moći ćemo uočiti da je rat jedan metod kome se pribjegava jedino u slučaju nužde i u cilju odbrane.

Objava Kur'ana trajala je dvadeset i tri godine. Prvih trinaest godina trajanja Objave muslimani su kao manjina živjeli u Mekki, u jednom idolopokloničkom sistemu, gdje su svakodnevno bili izloženi veoma velikim presijama. Velikom broju muslimana činjene su fizičke torture, neki su ubijeni, mnogima su opljačkane kuće i imovina, konstantno su nailazili na uvrede i prijetnje. Unatoč tome, muslimani su nastavili živjeti bez posezanja za silom, a idolopoklonike su stalno pozivali na mir.

Na kraju, kada su idolopokloničke presije dosegle tačku nepodnošljivosti, preseljenjem u Yesrib (koji je kasnije nazvan Medina), gdje je vladala slobodnija i prijateljska atmosfera, muslimani su formirali svoju upravu. Čak i nakon što su formirali

Trenutni izgled Medine, grada u kome su, nakon seobe, Muhammed, a. s., i muslimani uspostavili svoju vlast.

svoje političko ustrojstvo, nisu se upuštali u rat protiv agresivnih idolopoklonika Mekke. Međutim, nakon što je objavljen slijedeći ajet, Muhammed, a. s., izdao je naredbu svojim ashabima da se pripremaju za rat:

Dopušta se odbrana onima koje drugi napadnu, zato što im se nasilje čini - a Allah ih je, doista, kadar pomoći onima koji su ni krivi ni dužni iz zavičaja svojga prognani samo zato što su govorili: "Gospodar naš je Allah!"... (Al-Hadždž, 39-40).

Ukratko, Allah, dž. š., je muslimanima dozvolio rat zato što su bili izloženi presiiji i tiraniji. Drugim riječima, rat koji se dozvoljava je jedino rat u cilju odbrane. A u drugim ajetima se upozoravaju muslimani da izbjegavaju nepotrebno provociranje i nepotrebnu upotrebu sile:

I borite se na Allahovom Putu protiv onih koji se bore protiv vas, ali vi ne otpočinjite borbu! - Allah, doista, ne voli one koji zapodijevaju kavgu (Al-Baqarah, 190).

Nakon objave ovog ajeta dogodili su se ratovi između muslimana i Arapa idolopoklonika. Međutim, ni u jednom od tih ratova muslimani nisu strana koja je izazvala rat. Štaviše, prihvatanjem jednog mirovnog sporazuma (sporazum na Hudejbijji) u kojem je pristao na niz zahtjeva idolopoklonika, Muhammed, a. s., osigurao je mir i atmosferu sigurnosti i izgradio jedan socijalni sklop u kome će se sa idolopoklonicima živjeti u miru. Idolopoklonici su, opet, bili strana koja je narušila sporazum i koja je bila povod za početak novog ratnog stanja. Međutim, u ishodu brzog porasta broja muslimana, muslimanska vojska postala je toliko jaka da joj se Arapi idolopoklonici nisu mogli oduprijeti, kada je Muhammed, a. s., sa ovom vojskom krenuo i osvojio Mekku. Prilikom ovog pohoda nije bilo nikakvog prolijevanja krvi; nijednoj osobi nije načinjeno čak ni najmanje zlo i neprijatnost. Da je htio, Muhammed, a. s., mogao se osvetiti idolopokloničkim liderima osvojenog grada. Međutim, nije dirao ni jednog od njih i, opraštajući im, ostavio ih slobodne u njihovom vjerovanju. Oduševljeni ovako visokim moralom i karakterom, mušrici će kasnije samovoljno prihvatiti islam.

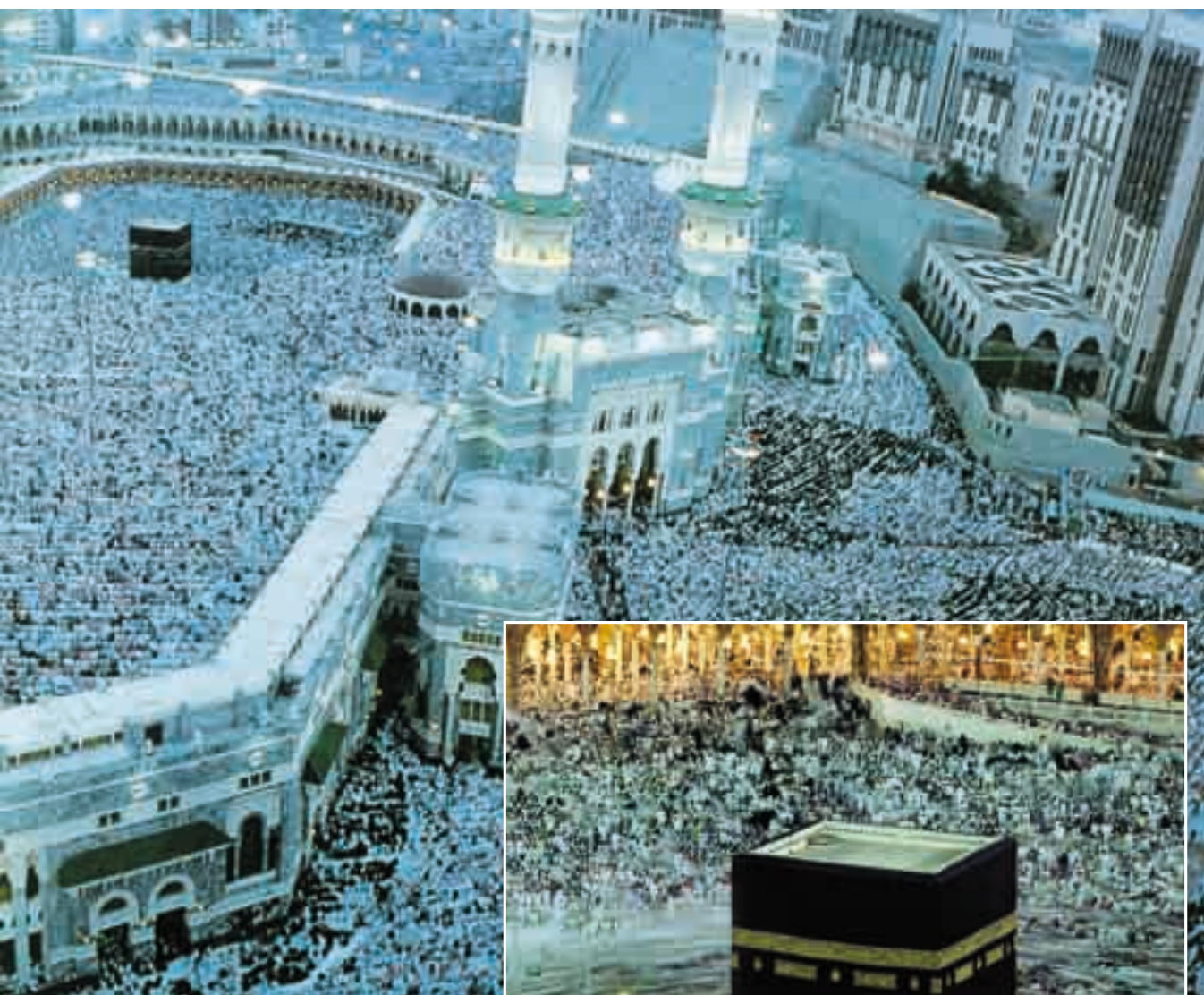
Ne samo prilikom osvajanja Mekke, prilikom svih ratova i osvajanja za vrijeme Muhammeda, a. s., veoma pedantno su štićena prava nevinih i bespomoćnih. Na ovo veoma bitno pitanje Muhammed, a. s., često je podsjećao vjernike, a svojim djelima

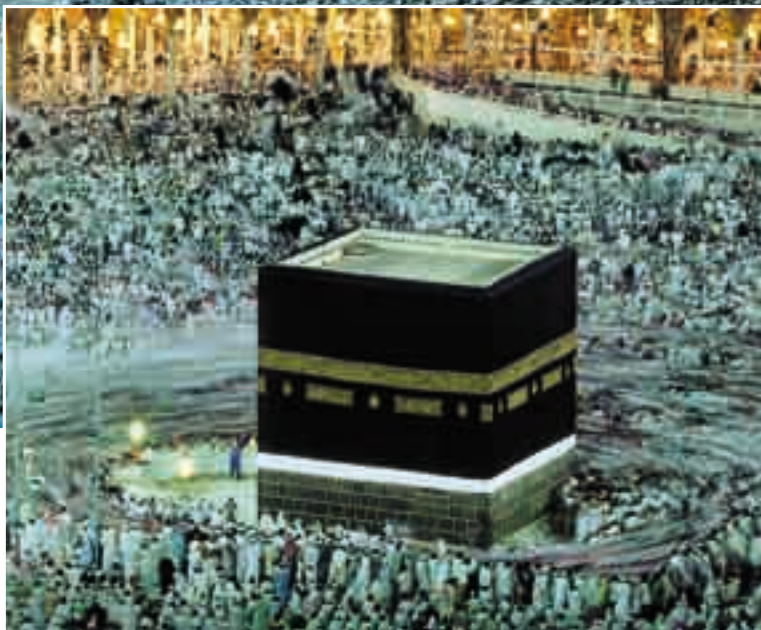
im to i praktično pokazivao. Tako se u jednom hadisu obratio vjernicima koji su krenuli u rat: **"Idite u pohod u skladu sa Resulullahovom vjerom! Međutim, starce, žene i djecu ne dirajte! Budite od onih koji su blagonakloni i milostivi. Allah, dž. š., voli iskrene."**² O tome kakav stav muslimani moraju zauzeti čak i kada su u direktnom ratu, Muhammed, a. s., u drugom hadisu ističe slijedećim riječima:

"Djecu ne ubijajte! Ne usuđujte se dirati one koji obavljaju molitvu u svojim crkvama! Ne ubijajte žene i ostarjele! Ne palite i ne sijecite drveće! Ni kuće ne rušite!"

Ova umjerena i miroljubiva politika Muhammeda, a. s., proističe iz temelja isla-

Kaba, koju svake godine posjeti gotovo dva miliona muslimana iz cijelog Svijeta, simbol je mira i tolerancije islama.

ma koje je Allah, dž. š., saopćio u Kur'anu. Allah, dž. š., u Kur'anu naređuje vjernicima da se lijepo postupa i prema onima koji nisu muslimani:

Allah vam ne zabranjuje da činite dobro i da budete pravedni prema onima koji ne ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg ne izgone - Allah, za-

ista, voli one koji su pravični - ali vam zabranjuje da prijateljujete sa onima koji ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg izgone i koji pomažu da budete prognani... (Al-Mumtahina, 8-9).

Navedeni ajeti određuju odnos muslimana prema nemuslimanima: Musliman bi se prema svim nemuslimanima trebao odnositi lijepo, samo ne bi trebao tražiti prijatelja u onome ko pokazuje neprijateljstvo prema islamu. Ako bi ovi što pokazuju neprijateljstvo napali muslimane i ako bi to bilo povod za rat, muslimani bi taj rat trebali voditi na jedan pravedan način i u granicama ljudskosti. Zabranjen je barbarizam svake vrste, nepotrebna upotreba sile i nepravedno zlostavljanje. U drugom kur'anskom ajetu Allah, dž. š., upozorava vjernike o ovom pitanju i saopćava im da ih mržnja koju osjećaju prema neprijateljima nikako ne navede na nepravednost:

O, vjernici, dužnosti prema Allahu izvršavajte, i pravedno svjedočite! Neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite nikako ne navede da nepravedni budete! Pravedni budite, to je najbliže čestitosti, i bojte se Allaha, jer Allah dobro zna ono što činite! (Al-Ma'ida, 8).

Značenje džihada

Drugi veoma bitan pojam koji se, u skladu sa temom koju obrađujemo, mora razjasniti je i pojam džihada.

Doslovan prijevod riječi džihad je trud, napor, naprezanje. Dakle, prema islamu, vršiti džihad ima značenje truditi se, naprezati se. Muhammed, a. s., saopćio je da je "najveći džihad onaj koji se vodi protiv svoga nefsa".³ Nefs podrazumijeva egoističke strasti i pohlepu.

Kada analiziramo riječ džihad u kontekstu kur'anskog morala, onda džihad dolazi u značenju idejne borbe za uspostavu pravde, mira i jednakosti, koja se vodi protiv onih koji tiraniziraju narod, ponašaju se nepravedno, koji primjenjuju torture i mučenje, koji krše najlegitimnija ljudska prava. Isto tako, u punom smislu riječi, džihad je i svaka naučna borba koja se vodi protiv ateističkih i antivjerskih ideja.

Pored ovakvog idejnog i duhovnog značenja, u džihad se ubraja i rat, kao fizički način borbe. Međutim, ovaj rat mora biti vršen na način kako smo to prethodno opisali, ograničen i s ciljem odbrane. A korištenje termina džihad za opisivanje terora, odnosno upotrebu sile protiv nevinih ljudi velika je nepravda i zabluda!

Samoubistvo je čin zabranjen Kur'anom

Drugo značajno pitanje koje se na dnevnom redu pojavilo također nakon posljednjeg terorističkog napada koji se dogodio u Americi vezano je za samoubilačke napade. Određeni ljudi koji posjeduju iskrivljena saznanja o islamu načinili su krajnje pogrešna saopćenja u smislu da ova miroljubiva vjera dopušta samoubilačke napade. Međutim, kao ubistvo drugih ljudi, i samoubistvo je čin koji je, također, u suprotnosti s islamom. Riječima **"...i ne ubijajte se!"** (An-Nisa', 29) Allah, dž. š., sasvim jasno je zabranio samoubistvo. Po islamu, samoubistvo je kategorički zabranjeno, bez obzira na okolnosti pod kojima se to dogodilo.

Jedan od osnovnih ciljeva terorističkih akcija - poput bombarskih napada i podmetanja požara - jeste stvaranje straha, zabrinutosti, nesigurnosti i panike u narodu.

Izvršenje samoubistva, a prema tome i samoubilačkog napada - zajedno sa tim napadom okončati i živote hiljada nevinih ljudi - nije u skladu sa islamskim moralom. Allah, dž. š., u Kur'anu je zabranio samoubistvo! Iz tog razloga, apsolutno je nemoguće da jedno ovakvo djelo počini osoba koja tvrdi da vjeruje u Allaha, dž. š., i da se pridržava kur'anskih zapovijesti. Ovo mogu počiniti jedino oni koji pogrešno poznaju islam, koji su neobaviješteni o istinskom kur'anskom moralu, koji ne koriste svoj razum i savjest, koji su pod utjecajem ateističke ideologije, čiji su mozgovi isprani osjećajem mržnje i osvete. I svi bismo se trebali usprotiviti ovakvim akcijama!

Milosrđe, tolerancija i humanizam kroz historiju islama

Rezimiramo li činjenice koje smo do sada iznijeli, možemo reći da je islamska politička doktrina (odnosno islamski stav i principi u kontekstu političkih pitanja) krajnje umjerena i miroljubiva. Ova činjenicu prihvataju i mnogi historičari i teolozi nemuslimani. Jedna od ovih osoba je i bivša monahinja i stručnjak za bliskoistočnu historiju, engleska historičarka **Karen Armstrong**. U djelu *Holy War* (Sveti rat), u koje analizira historiju tri velike Božanske vjere, Armstrong iznosi slijedeći komentar o ovom pitanju:

Riječ islam u arapskom jeziku potječe od istog korijena kao i riječ mir, a Kur'an

proklinje rat kao jedno anormalno stanje koje je oprečno Božijoj želji. (...) Islam ne odobrava agresorski rat, odnosno rat koji je usmjeren ka uništenju suprotne strane. (...) Islam prihvata da je rat neophodan i, u određenim situacijama, smatra ga kao pozitivnu dužnost radi suzbijanja tiranije i surovosti. (Međutim), Kur'an poučava da rat treba biti ograničen i da se, što je moguće više, vodi na jedan human način. Ne samo protiv Mekkelija, čineći savez sa lokalnim jevrejskim plemenima, Muhammed je, u isto vrijeme, bio prisiljen boriti se i protiv kršćanskih plemena u Siriji, koja su planirala napad na njih. Međutim, to opet nije rezultiralo zaključkom da je on prokleo "Ehl-i Kitab" (kršćane i jevreje). Njegovi muslimani su bili u situaciji da se brane, međutim, nisu se upuštali u sveti rat protiv neprijatelja njihove vjere. Kada je kao komandanta muslimanske vojske u rat protiv kršćana poslao Zubejda, svoga slugu koga je oslobodio, Muhammed mu je naredio da se na Božijem Putu bore hrabro, ali na jedan ljudski, human način. Naredio mu je da ne smiju uzmeniravati svećenike, kaluđere ili monahinje i da ne smiju dirati nejake koji ne ratuju. Nikakvo krvoproliće ne smije se provoditi nad civilima, ne smije se posjeći čak ni jedno jedino drvo i ništa se ne smije rušiti...⁴

Halife, koje su došle nakon Muhammeda, a. s., u osvojenim zemljama su također uspostavljali atmosferu mira i sigurnosti kako za lokalno stanovništvo, tako i za novopridošle. Prvi halifa **hazreti Ebu Bekr** je prilikom pohoda na Siriju izdao jednu direktivu. Milosrdan i tolerantan poredak koji je tražio da se uspostavi na osvojenim teritorijama predstavljao je uzoran primjer kur'anskog morala. Ta direktiva glasi:

Ljudi, dajem vam deset pravila koja ćete srčano primjenjivati: Nemojte izdati i ne skrećite sa Pravog Puta! Ne ubijajte djecu, žene i starce! Ne palite i ne uništavajte stabla hurme i ne sijecite stabla bilo kojeg voća! Ne ubijajte deve, a ni bilo šta iz stada...! Naići ćete na one koji su svoj život posvetili onosvjetskim poslovima i ostavite ih u njihovim osamljenostima! Susrest ćete se sa onima koji nude različita jela; jedite, ali ne zaboravite spomenuti Allahovo ime!⁵

A **hazreti Omer**, koji je preuzeo hilafet nakon hazreti Ebu Bekra i koji je poznat po toleranciji, milosrđu i pravdi, sa lokalnim stanovništvom osvojenih država načinio je različite sporazume koji predstavljaju primjere pravednosti i tolerancije. U Emannami (Dokument o sigurnosti) koju je dao Kršćanima Jerusalema i Ludda, hazreti Omer je, npr.,

dao garancije da se neće rušiti crkve i da se muslimani neće moliti u njima. Iste su bile i garancije ponuđene kršćanima Lahma. Emannama data drugom nasturijanskom patriku Išuayhebu (650.-660.) nakon osvajanja Medine također je sadržavala garancije da se crkve neće rušiti, da se nijedna zgrada neće rekonstruirati u džamiju.⁶ Hazreti Omer ostao je dosljedan svim ovim sporazumima i garancijama. Pismo koje je treći nasturijanski patrik poslao svome prijatelju veoma je značajno zbog toga što se milosrđe i tolerancija muslimanskih lidera prema Ehl-i kitabijama saopćava iz pera jednog kršćana:

Uopće nas nisu uznemiravali (...) ovi Arapi koji su se predali Allahovoj volji. Oni su se doista s poštovanjem odnosili prema našoj vjeri, vjerskim službenicima, prema našim crkvama i manastirima...⁷

Ovi dokumenti o zaštiti koje je davao hazreti. Omer pokazuju nam kakvu toleranciju može posjedovati vjernik ukoliko živi moralom koji je opisan u Kur'anu:

Ova Emannama značila je zaštitu vjere, života, crkava i sinagoga za sve individue lokalnog stanovništva, zdrave i bolesne, dobre i loše. Kao što neće biti rušene, crkve neće biti ni naseljavane i neće im ništa faliti. Nikome od naroda se neće načiniti ni najmanje zlo. Stavke ovog dokumenta (...) obaveze su halifa i vjernika.⁸

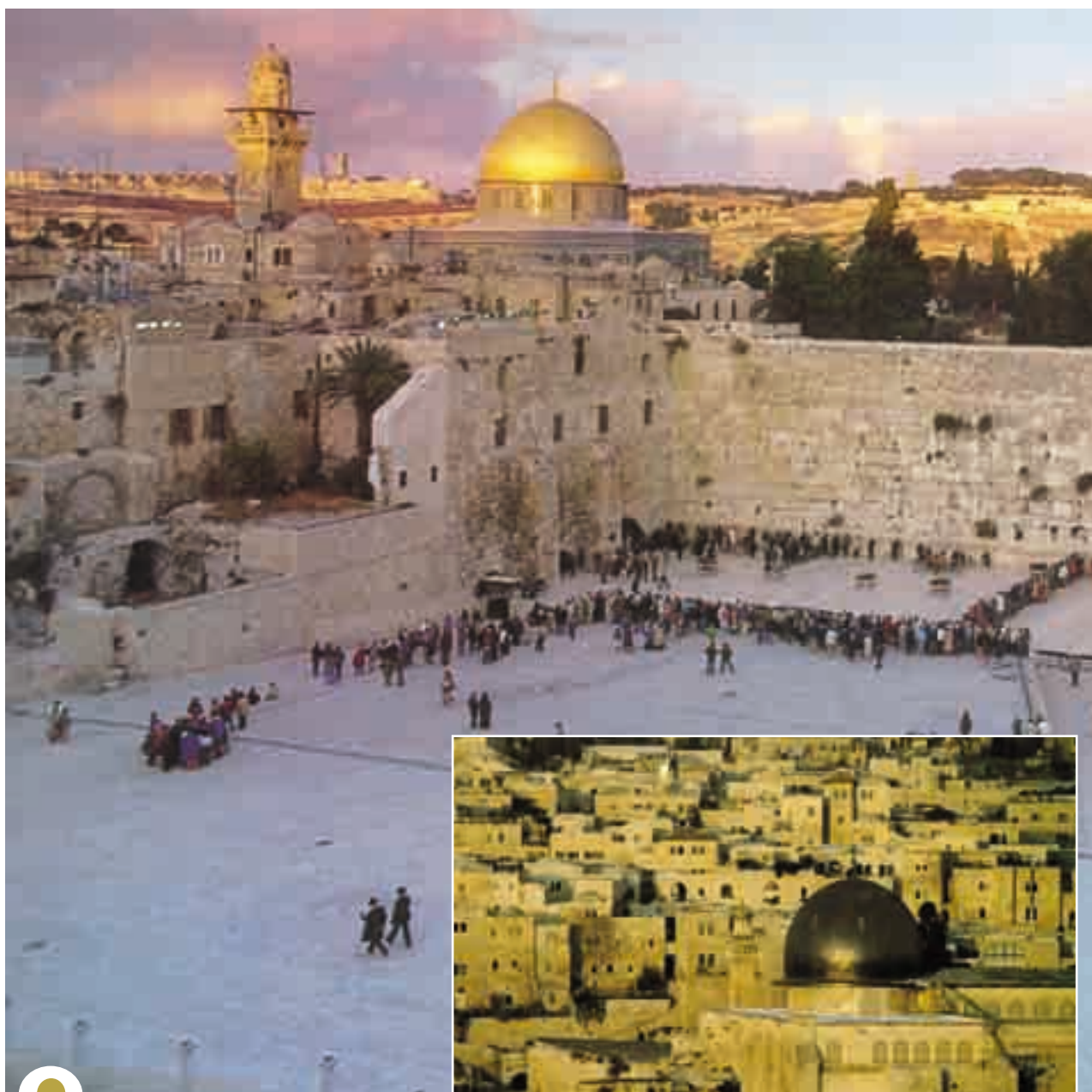
Svi ovi primjeri primjena su pravde koju je Allah, dž. š., u Kur'anu naredio vjernicima. U jednom ajetu, Allah, dž. š., kaže slijedeće:

Allah vam zapovijeda da odgovorne službe onima koji su ih dostojni povjeravate i kada ljudima sudite da pravično sudite. Uistinu je divan Allahov savjet! - Allah doista sve čuje i vidi! (An-Nisa', 58).

A jedan od misionerskih lidera anglikanske crkve, Canon Taylor, u jednom svom referatu na slijedeći način iznio je ljepote koje nalaže Kur'an:

... Odredio je dužnosti kao što su klanjanje namaza, post i činjenje dobra. Bacio je ustranu izvještačene vrline koje su neiskrene i nestvarne, podvale i lakomislenosti načinjene u ime vjere, moralne emocije koje se raznim načinima mogu iskrivljeno tumačiti i međusobno protuslovne riječi onih koji raspravljaju o teologiji. Zarobljenicima je ulio nadu u slobodu, čovječanstvu bratske emocije i potvrdio fundamentalne činjenice ljudske prirode.⁹

Pogrešno ubjeđenje da su u osvojenim zemljama muslimani nasilno vršili islamizaciju pobija se čak i od strane zapadnih analitičara; svi potvrđuju pravedan i tole-

Mir, sigurnost i toleranciju, koja je u vrijeme muslimanske vlasti vladala u Jerusalemu, danas je nadomjestio rat i sukob.

rantan odnos muslimana prema drugima. Ovu činjenicu na slijedeći način ističe zapadni analitičar **L. Browne**:

... Neosporne činjenice dokumentiraju temeljnu neosnovanost tvrdnji kršćanskog porijekla koje govore o tome da su, pod prijetnjom mača, u osvojenim zemljama muslimani narod utjerivali u islam. (...) Dinamični faktor u pozadini osva-

janja bilo je njihovo islamsko bratstvo kojim su pozivali narod. (...) A obim ovog bratstva se, sa primaocima islama, širio poput lavine.¹⁰

Svi muslimanski vladari, koji su tokom historije upravljali širokim područjem, nastavili su se krajnje tolerantno i s poštovanjem odnositi prema stanovništvu drugih vjeroispovijesti. I jevreji i kršćani su krajnje slobodno i sigurno živjeli u islamskim zemljama.

Islamska pravda i tolerancija vladala je, također, i u periodu Seldžučke i Osmanlijske imperije. U svojoj knjizi *The Preaching of Islam* engleski analitičar Sir **Thomas Arnold** na slijedeći način objašnjava kako su, zbog ovakvog seldžučkog stava, kršćani željeli ući pod njihovu upravu:

"Ovaj osjećaj da je vjerski život siguran pod islamskom upravom bio je povodom da maloazijski (anadolski) kršćani toga vremena dočekaju Seldžuke u svojstvu spasilaca. (...) Štaviše, s nadom u spas od despotizma Bizantijske imperije, stanovnici malih mjesta u Maloj Aziji su, u vrijeme Mihaila VIII (1261.-1282.), pozvali Turke da zauzmu njihove kasabe. Mnogi od njih, bogati ili siromašni, usudili su se, čak, na seobu u teritorije koje su se tada nalazile pod kontrolom Turaka."¹¹

Melikšah, koji se nalazio na vlasti u najsjašnjem periodu Seldžučke imperije, sa velikom tolerancijom i milosrđem pristupao je narodu osvojenih teritorija, a u ishodu toga taj narod ga je spominjao sa velikom ljubavlju i poštovanjem. Svi nepristrasni historičari iskreno ističu Melikšahovo pravedno i tolerantno vladanje. Njegova tolerancija stvorila je ljubav prema njemu i u srcima naroda svetih Knjiga (ehl-i kitab). Štaviše, iz tog razloga su mnogi gradovi, na način rijetko sretan u historiji, svojevoljno prihvatili da uđu pod upravu Melikšaha. U sjećanjima svećenika **Odo de Diogloa**, pripadnika manastira St. Denis, koji je u drugim krstaškim pohodima učestvovao kao specijalni pisar Louisa VII, koja su uvrštena u aktualnoj knjizi Sir Thomasa Arnolda, sasvim otvoreno se objašnjava kako su se muslimani pravedno odnosili prema svima, bez obzira ko kojoj vjeri pripadao:

"Da, nakon one bijede i nesreće koju su vidjeli, u srca muslimana Turaka nije ušao osjećaj sažaljenja i stanje preostale povorke križara bilo bi mnogo tragičnije. Turci su liječili rane ovih jadnika, darežljivo su hranili siromašne među njima i riješili ih njihovih nevolja. Štaviše, određeni muslimani su otkupili francus-

ki novac, koga su Bizantinci trikovima i pod prijetnjom iskamčili od hodočasnika, i podijelili ga siromašnim hodočascima. Ovakvi zaštitnički odnosi onih koji su bili druge vjere i postupci Bizantinaca, istovjernika koji su ih upošljavali u napornim poslovima, tukli ih i varali, bili su takva prilika za razmišljanje kršćanskih hodočasnika da su mnogi od njih svojevrijedno prihvatili vjeru muslimana koji su ih spasili."¹²

Ovi redovi ispisani od strane historičara iznose da su muslimanski vladari, koji su posjedovali islamski moral, vladali tolerancijom, milosrđem i pravdom. Historija Osmanlijske imperije, koja je stoljećima slala nizam (regularna vojska u Osmanlijskoj imperiji - op. prev.) na tri kontinenta je, isto tako, puna primjera tolerancije.

Nastanjanje jevreja, koji su u Španiji i Portugalu, od strane katoličkih vlasti, bili izloženi pokolju i progonu, na teritoriji koja se nalazila pod Osmanlijskom upravom, u vrijeme **sultana Bajazita II**, veoma je efektan primjer tolerancije koju je nametnuo islamski moral. Katolički kraljevi, koji su u tom periodu vladali velikim dijelom španske teritorije, velike su presije vršili nad jevrejima koji su prethodno mirno živjeli pod muslimanskom upravom Endeluzije. Dok su u Endeluziji u miru živje-

Veliki broj križarskih vojnika i lidera ostalo je zbunjeno muslimanskim pravednim, tolerantnim, milosrdnim i dobrotvornim moralom, od koga nisu odustajali čak ni u toku rata, a to svoje oduševljenje jasno su izrazili u sjećanjima koja su naknadno pisali. Na slici gore naslikan je prizor iz Drugih križarskih pohoda koje je realizirao Louis VII.

Posljednja muslimanska uprava u Španiji srušena je 1492. g., a to područje su zauzeli kralj Ferdinanda i kraljica Isabella. Na slici gore: detalj osvajanja grada.

li zajedno muslimani, kršćani i jevreji, katolički kraljevi su preduzeli akciju nasilnog pokršćavanja cijele zemlje i s tim ciljem počeli su vršiti presije nad jevrejima, a protiv muslimana krenuli u otvoreni rat. Na kraju, 1492. godine, hem je srušena posljednja uprava muslimana, koji su bili stjerani na područje Granade na jugu Španije, i izvršen užasan pokolj muslimana, hem su iz zemlje protjerani jevreji koji su odbili pokršćavanje.

Tako je dio ovih protjeranih jevreja utočište potražilo i našlo na teritoriji koja se nalazila pod upravom Osmanlija.

Osmanlijska mornarica pod komandom **Kemal Reisa** svojim brodovima je na osmanlijsku zemlju prevozila protjerane jevreje i muslimane koji su se uspjeli spasiti od pokolja.

Sultan Bajazit II, koji je u historiji poznat po svojoj velikoj pobožnosti, ove je izmučene jevreje, koji su u proljeće 1492. protjerani iz Španije, nastanio na određena

mjesta svoje imperije, a naročito na područja Soluna, koji se sada nalazi pod grčkom upravom, Edirna, Livadiye i Tirhale, koje se nalaze u blizini Egriboza. Velika većina od oko 25.000 jevreja, koji danas žive na području Turske potomci su upravo ovih jevreja, iseljenika iz Španije. Vjeru i običaje koje su prije petsto godina donijeli sa sobom prilagodili su turskim uvjetima i, sa svojim školama, bolnicama, staračkim domovima, kulturnim institucijama i novinama, vode jedan miran život. Kao što među njima ima trgovaca i poslovnih ljudi, postoje i oni sa različitim zanimanjima od stručnjaka u tehničkim pitanjima, kao što je arhitektura, do ekonomske propagande. Pored toga, postoje i intelektualni krugovi naučnika i umjetnika raznih profila. Dok u mnogim evropskim zemljama jevrejske zajednice stoljećima žive u strahu od antisemitskih rasističkih napada, jevreji u Turskoj žive u jednom krajnjem miru. Čak je samo ova činjenica dovoljna da se može ustanoviti poimanje tolerancije i pravde koju nalaže islam.

Saosjećajnost i tolerancija, koju vidimo kod sultana Bajazita II, važi i za sve ostale osmanlijske sultane. Osvajanjem Istanbula, **sultan Mehmed** je i jevrejima i kršćanima u gradu priznao pravo na slobodu življenja. U jednom od svojih djela, u

Pobožni i bogobojaзни sultan Bajazit II primio je jevreje, koji su brodovima dolazili na osmanlijsku teritoriju, i osigurao im sve uvjete kako bi mogli slobodno ispovijedati svoju vjeru.

kontekstu muslimanskog tolerantnog i pravednog vladanja, **Andre Miquel**, koji je poznat po vrijednim djelima o islamskom svijetu, kaže slijedeće:

Kršćanska populacija bila je pod veoma dobro organiziranim režimom koga oni nisu mogli naći u vrijeme bizantijske i latinske uprave. Nisu bili izloženi nikakvoj tiraniji. Naprotiv, imperija, a naročito Istanbul, bila je sklonište španskih jevreja koji su u Španiji bili izloženi raznim torturama.¹³

I u muslimanskim državama prije Osmanlija nemuslimanima su također bila priznata velika prava. Profesor teologije i međunarodnih odnosa na Georgetown univerzitetu **John L. Esposito** na slijedeći način ističe da su jevreji i kršćani, koji su kroz historiju došli pod upravu muslimanskih država, nailazili na veliku toleranciju:

Za mnoge nemuslimanske zajednice koje su egzistirale na bizantijskoj i perzijs-

I za nemuslimanski narod koji je tokom dugog niza godina bio izložen tiraniji bizantijske i latinske države, osvajanje Istanbula od strane sultana Fatiha Mehmeda značilo je slobodu življenja.

Sultan Fatih Mehmed priznao je široka prava patrijaršiji, koja je prvi put autonomiju dobila za vrijeme Turaka. Na slici: sultan Fatih Mehmed u trenutku primanja patrika.

koj zemlji i kojima su inače upravljali strani vladari, islamski režim je značio promjenu vlasti, ali ovi novi vladari su, u većini slučajeva, bili popustljiviji i tolerantniji. Na kraju, većina ovih zajednica posjedovala je više autonomije i većinom su plaćali manje poreze. (...) Ispostavilo se da je islam jedna tolerantnija vjera, koja je jevrejima i lokalnim kršćanima pružila znatno više vjerskih sloboda.¹⁴

Kao što se razumije i iz ovog komentara, muslimani nikada kroz historiju nisu bili "oni koji stvaraju nered"; naprotiv, u sva područja, koja su osvojili, svim ljudima, bez obzira na naciju i vjeroispovijest, donosili su pravdu i mir. U skladu sa Allahovom naredbom: **"I Allahu se klanjajte i nikoga Njemu ravnim ne smatrajte! A roditeljima dobročinstvo činite, i rođacima, i siročadi, i siromasima, i komšijama bližnjim, i komšijama daljnjim, i drugovima, i putnicima, i onima koji su u vašem posjedu. Allah, zaista, ne voli one koji se ohole i hvališu"** (An-Nisa', 36) prema svim ljudima su se odnosili na najljepši način.

Ukratko, osnovu kur'anskog morala čine postupci ispunjeni prijateljstvom među ljudima, bratstvom, mirom i saosjećanjem i, sa ovim superiornim odlikama, islam ima za cilj oslobađanje Zemlje od nereda. Kur'anske odredbe i njihovo primjenjivanje kroz historiju od strane muslimana toliko je očito da ne dopušta nikakvu raspravu o tome. (Radi detaljnijih podataka v. *Pravda i tolerancija u Kur'anu*, Harun Yahya, Kul-tur Yayincilik, 2000.)

Bit će sigurni samo oni koji vjeruju i
vjerovanje svoje s mnogoboštvom ne miješaju...
(Al-An'am, 82).

PRAVO LICE IZVRŠILACA TERORA U IME VJERE

Činjenice koje smo do sada naveli pokazuju da je organiziranje terorističkih akcija protiv nevinog stanovništva djelo koje je apsolutno oprečno vjerskom moralu. Nijedan iskren musliman ne može počiniti jedan ovakav zločin. Naprotiv, muslimani su zaduženi da zaustave počiniocima ovog zločina, da uklone "nered na Zemlji" i da svim ljudima donesu mir i sigurnost. Islam se ne može stavljati u istu poziciju sa terorom; naprotiv, islam je vjera koja suzbija i koja je rješenje protiv terora.

Ne može postojati "kršćanski", "jevrejski" ili "islamski teror". Upravo, pogleda li se na strukturu osobe koja prakticira aktualni teror, jasno se ispostavlja da je teror jedan socijalni, a ne vjerski fakat.

Križari - barbari koji su narušavali svoju vjeru

Istinska poruka jedne vjere ili nekog drugog idejnog sistema ponekad se može sasvim iskriviti od strane njenih navodnih pristalica. Križari, koji predstavljaju jedan mračni period historije kršćanstva, dobar su primjer toga.

Križari su bili evropski kršćani koji su, radi osvajanja Svete zemlje (okolina Palestine), krajem XI st. krenuli iz Evrope. Imali su, navodno, vjerski cilj, međutim, donosili su vandalizam i strah u sva mjesta kroz koja su prolazili. Kao što ćemo detaljnije vidjeti u narednim poglavljima, činili su masovne pokolje civila, opljačkali su mnoga sela i gradove. A kada su osvojili Jerusalem, u kome su pod muslimanskom upravom u miru živjeli muslimani, jevreji i pravoslavni kršćani, počinili su veliko krvoproliće i pokolj. Odsijecajući im glave, barbarski su pobili jevreje i muslimane. **"Pobili su sve Arape i Turke na koje su naišli (...) poklali su sve i muškarce i žene!"**¹⁵ - zapisao je jedan historičar. Jedan od križara, **Raymond of Aguiles**, "hvaleći se", na slijedeći način opisao je ovaj vandalizam:

Desile su se fantastični prizori koje je vrijedjelo vidjeti. Neki od naših ljudi - a to su bili oni najmilosrdniji - sjekli su dušmanima glave. Neki su ih gađali i obarali strijelama, a neki su ih žive bacali u vatru, mučili ih dugotrajnim ubijanjem. Ulice grada bile su pune odsječenih glava, ruku i nogu, tako da je bilo veoma teško ići ulicom a da se ne spotakneš i padneš. Sve to, međutim, nije ništa u poređenju sa onim što se desilo u Solomonovom hramu. Šta se tamo desilo?! Ako vam kažem istinu, možda će vam teško biti povjerovati u to! Mogu reći samo da je nivo krvi u hramu dosezao do iznad koljena naših ljudi!¹⁶

Gore navedenim metodama križarska vojska je u toku dva dana svirepo pobila 40 hiljada muslimana.¹⁷

Križarski barbarizam bio je razuzdan do tih granica da su, u toku četvrtih križarskih pohoda, opljačkali Istanbul, grad u kome su živjeli njihovi istovjernici. Nisu se ustezali čak ni od nasilnog otimanja zlata iz crkava.

Neosporno je da je sav ovaj barbarizam oprečan kršćanskoj političkoj doktrini. Zato što je u biti kršćanstvo, kako se ističe u Novom zavjetu, "poruka ljubavi". U Evanđelju po Mateju stoji da je Krist rekao svojim pristalicama: **"...Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone"** (Evanđelje po Mateju, 5/44). A u Evanđelju po Luki saopćava se da je Krist rekao: **"Onomu tko te udari po jednom obrazu pruži i drugi..."** (Evanđelje po Luki, 6/29) Ni na jednom mjestu u Novom zavjetu nema nijedne

U svim mjestima u koja je ušla križarska vojska provodila je velike pokolje; ubijali su civile i opljačkali niz gradova.

odredbe koja bi ozakonila nasilje, a nezamislivo je ozakonjenje ubijanja nevinih ljudi. Pojam "pokolja nevine dječice" u Novom zavjetu spominje se u slučaju kada je okrutni jevrejski kralj Herod pokušao ubiti Krista dok je još bio tek rođena beba.

Dobro, kada je kršćanstvo jedna vjera ljubavi, koja uopće ne dozvoljava nasilje, kako se desilo da su kršćanski križari počinili

li najveći vandalizam u historiji? Najveći razlog toga je što su križari bili jedna banda, sastavljena od neukih ljudi za koje se može reći da su bili "ljudi sa dna". U pogrešnom smjeru su povedene mase koje gotovo ništa nisu znale o svojoj vjeri, koje u svom životu nikada nisu pročitale, a možda čak ni vidjele Novi zavjet i koje su bile neobaviještene o moralnim kriterijima kršćanstva. Jedna grupa, koja je nastupila u ime vjere, pojavila se sa neistinom, sa križarskim sloganom "Tako Bog želi" i za sobom u barbarizam povukla ove neuke mase. Djela koja vjera kategorično zabranjuje oživotvorili su kroz široke mase ovom obmanjivačkom metodom.

Treba skrenuti pažnju da su istočni kršćani, koji su u kulturnom pogledu u tom periodu bili na daleko višem nivou, Bizantinci npr., bili daleko humaniji od križara. Prije dolaska križara, a i nakon njihovog odlaska, pravoslavni kršćani vodili su jedan zajednički i miran život sa muslimanima. Prema komentatoru BBC televizije, **Terry Johnsu**, odlaskom križara sa Bliskog istoka "ponovo je započeo civilizirani život i pripadnici tri vjere su se opet vratili zajedničkom životu u Jerusalemu."¹⁸

Primjer križara ukazuje na jednu generalnu činjenicu: ako su sljedbenici neke ideje daleko od civilizacije, u idejnom smislu nedovoljno razvijeni, ako su to "nepismeni" ljudi, tada je veoma visoka sklonost ka nasilju. Ova činjenica važi i za ideologije koje nisu vjerske. Svi komunistički pokreti u Svijetu pristalice su nasilja, ali naj-

Križarska vojska, koja je 12. septembra 1204. g. ušla u Istanbul, opljačkala je grad svojih istovjernih, a skidali su čak i zlato sa crkava.

brutalniji i najkrvožedniji od svih komunista bili su Crveni kmeri, koji su se pojavili u Kambodži- zato što su oni bili najnepismeniji i najneobrazovaniji komunisti.

Kao što neobrazovani ljudi do ludila dovode ideju koja zagovara silu, isto tako se i u ideju koja se protivi nasilju (u vjeru, npr.) može umiješati nasilje. I u islamskom svijetu su se desili primjeri toga.

Karakter beduina prema Kur'anu

U vrijeme Muhammeda, a. s., u Arabiji su postojale dvije osnovne socijalne strukture: građani i beduini. U gradovima Arabije vladala je kultura koja je bila prilično napredna za uvjete toga vremena. Trgovačke veze su ove gradove povezivale sa vanjskim svijetom, i to je povećavalo "duhovni horizont" gradskih Arapa. Posjedovali su kulturu odijevanja, zanimali su se za književnost, a osobito za poeziju. Što se tiče beduina, oni su bili nomadska plemena nastanjena u pustinji koja su posjedovala veoma zaostalu kulturu. Apsolutno su bili neobaviješteni o dešavanjima iz oblasti umjetnosti i književnosti. Imali su grub karakter, koji je imao veze sa veoma oštrim pustinjskim uvjetima u kojima su živjeli.

Islam se rodio i razvio među stanovnicima Mekke, koja je predstavljala jedan od najvažnijih gradova Poluotoka. Međutim, širenjem islama, sva arabijska plemena su ga postepeno prihvatala. Među ovim plemenima bili su i beduini. Ali, postojao je jedan problem u vezi sa njima: njihov kulturni i intelektualni nivo bio je sasvim nedovoljan za poimanje islamskih dubina. Njihovo stanje se na slijedeći način iznosi u jednom kur'anском ajetu:

Beduini su najveći nevjernici i najgori licemjeri, i razumljivo je što ne poznaju propise koje Allah Svome Poslaniku objavljuje. A Allah sve zna i mudar je (At-Tawba, 97).

Beduini, odnosno socijalne grupe koje su "najveći nevjernici i najgori licemjeri" i koji su podesni za nepriznavanje granica, postali su u vrijeme Muhammeda, a. s., dio islamskog svijeta. Međutim, u kasnijim periodima oni su počeli predstavljati problem u islamskom svijetu. Primjer toga je sekta haridžija, koja se razvila među beduinima. Osnovna je odlika ove izopačene sekte, koja je, zbog toga što su izašli izvan sunnitskog učenja, poznata pod imenom haridžije - pobunjenici, ta da su pripadnici ove sekte krajnje oštri, brutalni i fanatični. Potpunim iskrivljavanjem stvarnih značenja određenih ajeta, haridžije, koje ne posjeduju nikakvo shvatanje u kontekstu

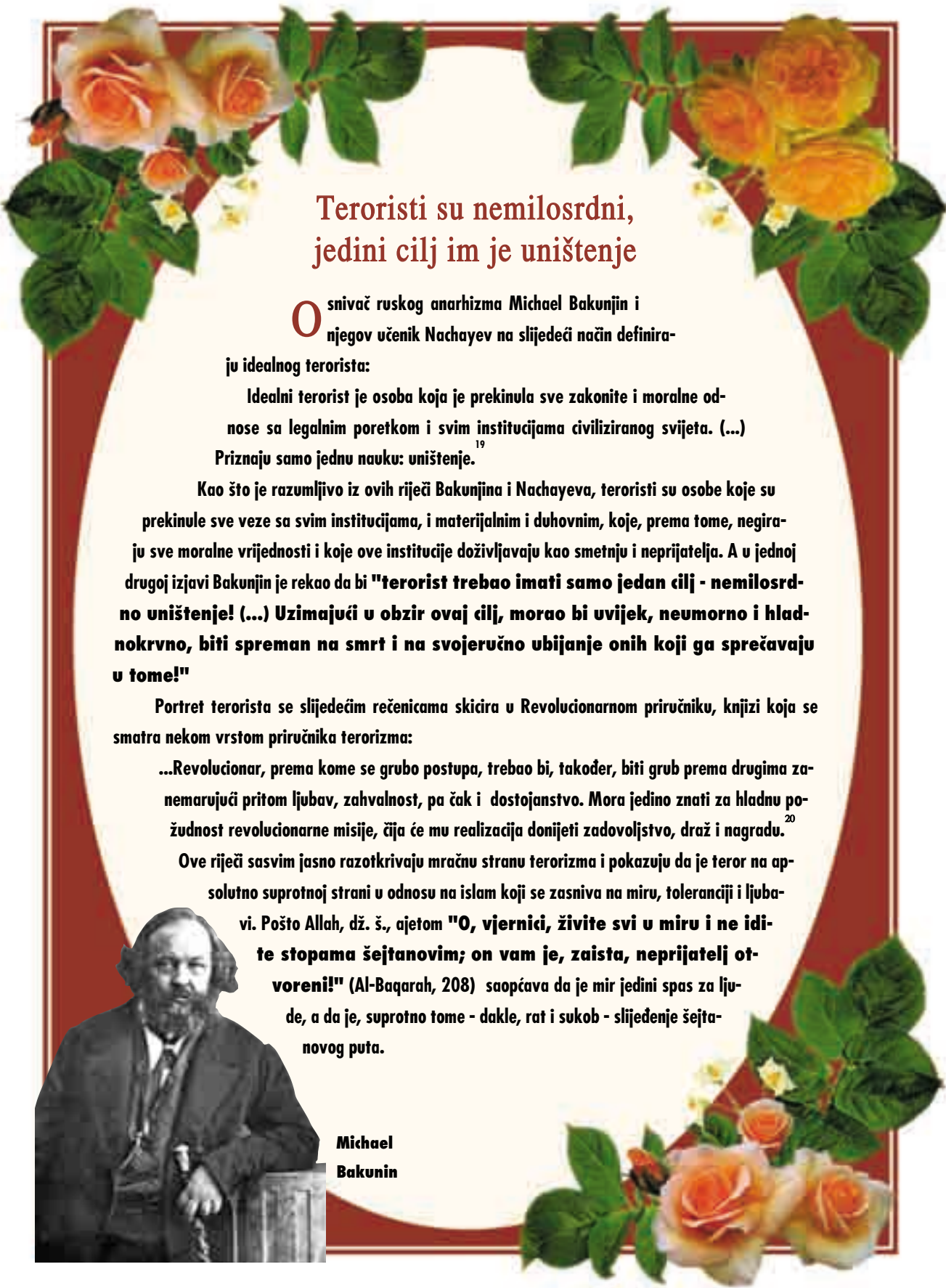
Beduinske zajednice u vrijeme Muhammeda, a. s., bile su nomadska plemena koja su živjela u pustinji. U teškim pustinskim uvjetima beduini su poprimili grube i sirove karakterne linije.

kvaliteta kur'anskog morala i srži islama, zapodjenule su rat protiv svih muslimana koji ne pripadaju njima. Štaviše, organizirali su i "terorističke" akcije. Jedan od najbližijih ashaba Muhammeda, a. s., koga je on prozvao "vratima grada znanja", hazreti Alija, ubijen je nožem prilikom napada koga je organizirao jedan haridžija.

A u potonjim periodima islama razvila se još jedna surova organizacija poznata pod imenom hašhašiti. Bila je to teroristička organizacija sastavljena od militanata koje je, jednostavnim sloganima i obećanjima, bilo lahko zavesti, koji nisu posjedovali nikakav uvid u bit i dubine islama i koji su, zbog svoje nepismenosti, zračili fanatizmom.

Drugim riječima, kako god su križari u potpunosti iskrivili stvarnu poruku kršćanstva i tumačili je kao doktrinu vandalizma, i određene nastrane grupe koje su se pojavile u islamskom svijetu također su pribjegle brutalnostima proisteklim pogrješnim tumačenjima islama. Njihova zajednička strana je što su to, kako Kur'an kaže, "beduini", odnosno nepismeni, nekulturni, konzervativni ljudi opake i grube prirode. Vandalizam kome su pribjegavali rezultat je ove njihove socijalne strukture, a nika-ko produkt vjere za koju tvrde da joj pripadaju.

Teroristi su nemilosrdni, jedini cilj im je uništenje

Osnivač ruskog anarhizma Michael Bakunjin i njegov učenik Nachayev na slijedeći način definiraju idealnog terorista:

Idealni terorist je osoba koja je prekinula sve zakonite i moralne odnose sa legalnim poretkom i svim institucijama civiliziranog svijeta. (...) Priznaju samo jednu nauku: uništenje.¹⁹

Kao što je razumljivo iz ovih riječi Bakunjina i Nachayeva, teroristi su osobe koje su prekinule sve veze sa svim institucijama, i materijalnim i duhovnim, koje, prema tome, negiraju sve moralne vrijednosti i koje ove institucije doživljavaju kao smetnju i neprijatelja. A u jednoj drugoj izjavi Bakunjin je rekao da bi **"terorist trebao imati samo jedan cilj - nemilosrdno uništenje! (...) Uzimajući u obzir ovaj cilj, morao bi uvijek, neumorno i hladnokrvno, biti spreman na smrt i na svojeručno ubijanje onih koji ga sprečavaju u tome!"**

Portret terorista se slijedećim rečenicama skicira u Revolucionarnom priručniku, knjizi koja se smatra nekom vrstom priručnika terorizma:

...Revolucionar, prema kome se grubo postupa, trebao bi, također, biti grub prema drugima zanemarujući pritom ljubav, zahvalnost, pa čak i dostojanstvo. Mora jedino znati za hladnu požudnost revolucionarne misije, čija će mu realizacija donijeti zadovoljstvo, draž i nagradu.²⁰

Ove riječi sasvim jasno razotkrivaju mračnu stranu terorizma i pokazuju da je teror na apsolutno suprotnoj strani u odnosu na islam koji se zasniva na miru, toleranciji i ljubavi. Pošto Allah, dž. š., ajetom **"O, vjernici, živite svi u miru i ne idite stopama šejtanovim; on vam je, zaista, neprijatelj otvoreni!"** (Al-Baqarah, 208) saopćava da je mir jedini spas za ljude, a da je, suprotno tome - dakle, rat i sukob - slijeđenje šejtanovog puta.

Michael
Bakunin

Teroristička psihologija masa

Druuga značajna odlika terorista je činjenica da se oni ponašaju u skladu sa duhom mase. U ovoj masi gubi se individualna misao i izbor, svi se usmjeravaju ka jednom cilju. Osobe koje se ponašaju u duhu mase u stanju su uraditi ono što, u biti, ne bi mogli kada su sami; nastupaju nesvjesno i beskarakterno. Niz nepismenih i nerazboritih ljudi, koji su u mnogim zemljama širom Svijeta uključeni u terorističke grupe, ne znajući čak ni šta ni radi čega rade, pod utjecajem slogana i mase, zapadaju u jednu emocionalnu histeriju; u euforiji masovne psihologije upliće se u zločine mase koje, u biti, samovoljno ne bi počinio. U trenutku se može preobratiti u ubicu okrvavljenih ruku, agresivnog demonstratora, u terorista koji je u stanju počiniti krajnje neljudska djela. Kada uđe u terorističku grupu, osoba koja, kada je sama, djeluje pokorno i smireno, u stanju je izazvati požar, bezrazložno napasti prolaznika, opljačkati poslovni lokal, izvršiti masovni pokolj; u stanju je da, čak, sam sebe baci u smrt. Predaje se instrukcijama koje se daju u grupi i, ponesen snagom koju dobija od mase, bez razmišljanja izvršava ono što mu se naredi. Većina onih koji učestvuju u terorističkim akcijama, zbog utjecaja masovne psihologije, a i zbog toga što posjeduju slabu volju i savjest, dolaze u stanje «razuzdanog» stada. Ovakve osobe bivaju podložne provokaciji, netolerantne su i ne priznaju nikakva pravila.

Neispravnost ove «psihologije mase» i potrebu djelovanja u skladu svog razuma i volje na slijedeći način se saopćava u jednom kur'anskom ajetu:

Ne povodi se za onim što ne znaš! I sluh, i vid, i razum, za sve to će se, zaista, odgovarati! (Al-Isra', 36).

Jedan od izvora terorizma: fanatizam Trećeg svijeta

Historijski primjeri koje smo do sada naveli prilično su rasvjetljavajući u kontekstu razumijevanja potpuno irealnog pojma, koji u posljednje vrijeme zaokuplja pažnju svjetske javnosti i koji se definira kao navodni "islamski teror" - pošto oni koji, nastupajući u ime islama, i danas vrše teror ili ga podržavaju - a oni predstavljaju veoma neznatnu manjinu u islamskom svijetu - djeluju u skladu sa "karakterom beduina", a nikako u skladu sa učenjem islama. Ni na koji način ne shvataju srž islama. Islam, koji je vjera mira i pravde, nastoje staviti u službu barbarizma koji proističe iz njihove socijalne i kulturne strukture. A što se tiče izvora ovog barbarizma, on leži u nerazboritosti osoba koje ne uspijevaju pojmiti ljubav prema ljudima, a što možemo definirati kao "fanatizam Trećeg svijeta".

Činjenica je da su muslimani širom islamskog svijeta posljednjih nekoliko stoljeća izloženi okrutnosti od strane zapadnih snaga ili njihovih "produženih ruku". Kolonizatorske evropske zemlje, lokalni kolonizatori (Izrael, npr.) ili nasilnički lokalni režimi potpomognuti od strane Zapada počinili su veliki zulum nad muslimanskim narodima. Međutim, to je stanje koje su muslimani morali shvatiti, analizirati ga i na njega reagirati u svjetlu Kur'ana, koji nikada ne dopušta praksu "tiranijom protiv tiranije". Naprotiv, kur'anskim ajetima Allah, dž. š., naređuje muslimanima da "na zlo uzvraćaju dobrim":

Dobro i zlo nisu isto! Zlo dobrim uzvрати, pa će ti dušmanin tvoj odjednom prisni prijatelj postati (Fussilat, 34).

Neosporo je da muslimani imaju legitimno pravo da pokazuju otpor prema zulumu koji se vrši nad njima, da osjećaju netrpeljivost prema počinioциma toga. Međutim, to nikako ne bi trebalo biti povod za slijepu mržnju i nepravedno neprijateljstvo. O ovom pitanju Allah, dž. š., upozorava vjernike riječima **"...I neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite, zato što su vam spriječili pristup Časnome hramu, nikako ne navede da ih napadnete! Jedni drugima pomažite u dobročinstvu i čestitosti, a ne sudjelujte u grijehu i neprijateljstvu; i bojte se Allaha, jer Allah strašno kažnjava!"** (Al-Ma'ida, 2).

Prema tome, nastupajući sa tvrdnjom o "predstavljanju mučeničkog naroda", vršiti teror nad nevinim življem drugih naroda - nema nikakve veze sa islamom.

Drugo pitanje koje je ovdje potrebno naglasiti je da je za zulum i presiju zapadnih sila prema muslimanima, o kojima smo maločas govorili, odgovoran materijalizam, koji je u XIX st. preovladao tom civilizacijom, ateističke filozofije i ideologije, a nikako cijeli Zapad. Evropski kolonijalizam nije izrastao iz kršćanskog morala, naprotiv, izrastao je iz ateističke struje koja se suprotstavljala ovom moralu, a svoje najveće vandalizme ostvarila je podrškom socijal-darvinističke ideologije XIX st. Kao što i danas u zapadnom svijetu još postoje elementi surovosti, smutnje i konflikta, postoji isto tako i jedna miroljubiva, dobronamjerna i pravedna kultura, koja svoje nadahnuće crpi osobito iz kršćanstva. Zapravo, temeljno idejno razilaženje u Svijetu nije između islama i Zapada, već između antivjerskih struja (materijalista, ateista, darvinista i sl.) i vjernika (vjernika Zapada, a i vjernika islamskog svijeta).

Drugi pokazatelj da fanatizam Trećeg svijeta nema nikakve veze sa islamom je činjenica da se ovaj fanatizam do skore prošlosti poistovjećivao sa komunističkom ideologijom. Kao što je već poznato, terorističke akcije, slične onima koje se danas organiziraju protiv Zapada, 60-ih i 70-ih godina realizirane su od strane komunističkih organizacija koje su veliku podršku uživale od strane Sovjetskog Saveza. Uporedo sa nestankom utjecaja komunističke ideologije, jedan dio socijalnih struktura, koje su porodile aktualne organizacije, nastoje koristiti islam. Ovaj "vandalizam ogrnut plaštom vjere", koga žele formirati dodavanjem određenih islamskih pojmova i simbola na stare komunističke ideje, u biti je apsolutno oprečan moralnim vrijednostima koje predstavljaju srž islama.

Posljednja stvar koju treba naglasiti u kontekstu ovog pitanja je činjenica da islam ne pripada nikakvom narodu ili određenoj geografiji. Islam je posljednja vjera koju je Allah, dž. š., objavio čovjeku kao vodilju i upućena je cijelom čovječanstvu. Muslimani su zaduženi da svoju vjeru pravde objasne i predstave svim narodima svih kultura i da srca tih ljudi pridobiju za nju.

Prema tome, protiv grupa ili pojedinaca koji pribjegavaju terorizmu nastupajući u ime islama, koji formiraju nasilničke režime i koji, umjesto reda, stvaraju nered postoji jedno jedino rješenje: predstavljanje i iznošenje islamskog morala; njegovo razumijevanje i zaživljavanje od strane širokih masa.

Jedna od terorističkih metoda je stvaranje panike i straha u narodu

Jedna od najbitnijih odlika terorizma je proizvoljan odabir cilja ili žrtve. A ovakav odabir cilja je jedan od najbitnijih razloga za širenje straha - zato što to znači da se niko ne može osjećati sigurno. Ako već ne postoji nikakav specijalan razlog da bilo ko bude meta, tada niko ne može biti siguran. Potencijalna meta, isto tako, ništa ne može uraditi da bi se zaštitila - pošto terorist presuđuje po svojim pravilima i djeluje na mjestima i u vremenu koje sam odredi. A to pokazuje volontarističko ponašanje i nemogućnost prethodnog predviđanja akcija političkog terora.

Terorističke organizacije svoje ciljeve nasumce odabiraju prilikom ubistva ili ranjavanja nevinog i bespomoćnog civilnog življa. Autentičan primjer toga je eksplozija nervnog gasa u Japanu, u tokijskom metrou 20. marta 1995. g.

Opasnost radikalizma

Uporedo sa pojmom terora koga obrađujemo u ovoj knjizi, drugo pitanje koje se također mora obraditi je i pojam radikalizma.

Radikalizam dolazi u značenju stava u politici i umjetnosti koji traži dosljedno, temeljito i nepokolebivo provođenje postavljenih zakona, odluka i principa. Radikalima se nazivaju pristaše radikalizma, odnosno oni koji idu za temeljitim promjenama i koji u tom smislu koriste oštre, surove, a ponekad i agresivne metode.

Kao i u svim ostalim prilikama, i u ovom slučaju bi muslimanima trebao jedino Kur'an služiti kao kriterijum. A pogledamo li u Kur'an, vidjet ćemo da se stav, koga definiramo radikalizmom, ni u kom slučaju ne podudara sa stavovima koje Allah, dž. š., naređuje vjernicima. Kada opisuje vjernike, Allah, dž. š., ih predstavlja kao one koji su blagih riječi, koji izbjegavaju svađu i sukob, koji umjereno i prijateljski pristupaju čak i onima koji izgledaju kao najveći protivnici, kao one koji posjeduju nježan karakter.

Jedan od primjera koji će nam, kad je riječ o radikalizmu, poslužiti kao putokaz je naređenje "Blagim riječima govorite", koje je Allah, dž. š., izdao Musau i Harunu, a. s., kada im je zapovijedio da idu kod faraona:

"Idite faraonu, on se, doista, osilio, pa mu blagim riječima govorite, ne bi li razmislio ili se poboja!" (Ta-Ha, 43-44).

Firaun je nevjernik koji je u svom vremenu išao najdalje u tiraniji i nasilju. Negirao je postojanje Boga i sam sebe proglasio božanstvom. Štaviše, bio je despot koji je prema vjernicima (sinovima Israilovim) primjenjivao strašnu svirepost i pokolje. Međutim, kada se ide čak i jednom čovjeku koji je toliki neprijatelj, Allah, dž. š., svojim poslanicima naređuje "Govorite mu blagim riječima".

Obrati li se pažnja na metodu na koju upućuje Allah, dž. š., vidjet će se da se ovdje insistira na uspostavljanju dijaloga na jedan umjeren način, a nikako nije riječ o sukobu korištenjem podbadajućih riječi, razjarujućih slogana i uzbudljivih protestnih demonstracija.

Ostali određeni primjeri koji će se muslimanima pokazati kao putokaz u komuniciranju mogu se naći i u dijalogu između Šuajba, a. s., i nevjerničkog naroda. Kur'an nas na slijedeći način obavještava o ovom dijalogu:

I Medjenu - brata njihova Šuajba. "O, narode moj,"- govorio je on - "Allahu se

Allah vam zapovijeda da odgovorne
službe onima koji su ih dostojni
povjeravate i kada ljudima sudite, da pravično
sudite. Uistinu je divan Allahov savjet!...
(An-Nisa', 58).

klanjajte, vi drugog Boga osim Njega nemate, i krivo na litru i na kantar u ne mjerite! Vidim da u obilju živite i bojim se da vas jednog dana ne zadesi kazna, pa da svi nastradate!

O, narode moj! Pravo mjerite i na litru i na kantar i ne zakidajte ljudima stvari njihove i ne činite zlo po Zemlji praveći nered.

Bolje vam je ono što Allah ostavlja kao dozvoljeno, ako hoćete da budete vjernici; a ja nisam vaš čuvar."

"O, Šuajbe," - govorili su oni - "da li vjera tvoja traži od tebe da napustimo ono čemu su se preci naši klanjali ili da ne postupamo sa imanjima našim onako kako nam je volja? Ti si, zapravo, blage naravi i zreo čovjek!"

"O, narode moj," - govorio je on - "shvatite da je meni jasno ko je Gospodar moj i da mi je On dao svega u obilju. Ja ne želim činiti ono što vama zabranjujem; jedino želim učiniti dobro koliko mogu, a uspjeh moj zavisi samo od Allaha; u Njega se uzdam i Njemu se obraćam!" (Hud, 84-88).

Analizira li se ovaj dijalog, vidjet će se da je Šuajb, a. s., svoj narod pozivao u vjeru u Allaha, dž. š., i na uzoran moral i da je, pri tome, koristio krajnje umjeren i skroman stil komuniciranja. Određene mudrosti koje se spominju u navedenim ajetima možemo obazložiti na slijedeći način:

* **"Ja nisam vaš čuvar"** - ovim riječima Šuajb, a. s., svom narodu ističe da on nad njima ne želi uspostaviti nikakvu vlast; da nema tu namjeru, već im samo saopćava istine kojima ga je podučio Allah, dž. š.

* **"Ti si, zapravo, blage naravi i zreo čovjek!"** - ove riječi koje su nevjernici koristili za Šuajba pokazuju da je on bio krajnje umjeren, blag i uljudan i da su to veoma vidljive odlike koje prihvataju čak i nevjernici. Nevjernici priznaju da je Šuajb, a. s., rešid, zreo, razuman i jedan krajnje umjeren čovjek.

Analiziranjem kur'anskih ajeta, vidi se da je umjerenost, blagost i tolerantnost u ophođenju zajednička odlika svih Božijih poslanika. Allah, dž. š., Ibrahima, a. s., opisuje riječima: **"Ibrahim je doista bio pun sažaljenja i obazriv"** (At-Tawba, 114). A ajet koji opisuje moral posljednjeg Božijeg poslanika, Muhammeda, a. s., glasi:

Samo Allahovom milošću ti si blag prema njima; a da si osoran i grub, razbjegli bi se iz tvoje blizine... (Ali 'Imran, 159).

Jedna vidljiva odlika radikalizma je "srditost u načinu komuniciranja". Ovaj stil se na veoma vidljiv način očituje kroz govor, pisanje i demonstriranje pristalica radikalizma. Međutim, srditost nije svojstvo i odlika iskrenog muslimana. Opisujući vjernike, Allah, dž. š., u Kur'anu koristi slijedeće riječi: **"Za one koji, i kad su u obilju i kad su u oskudici, udjeljuju, koji srdžbu savlađuju i ljudima praštaju - a Allah voli one koji dobra djela čine"** (Ali 'Imran, 134).

Inače, ne postoji ni situacija koja bi od muslimana zahtijevala da pribjegavaju srditom načinu u komuniciranju. Jedina želja koju bi jedan musliman trebao tražiti od drugih ljudi je da vjeruju u Boga i da žive uzornim moralom. A to biva moguće jedino ako Allah, dž. š., i njih uputi na Pravi Put. Što god mi uradili, koliko god ljudima objašnjavali istinu, srca su u Allahovim rukama. Na ovu veoma bitnu činjenicu Allah, dž. š., vjernicima skreće pažnju slijedećim ajetom: **"... A zar ne znaju vjernici da bi Allah, kad bi samo htio, sve ljude na Pravi Put uputio..."** (Ar-Ra'd, 31).

Drugi ajet, koji također ističe istu činjenicu, glasi:

Da Gospodar tvoj hoće, na Zemlji bi doista bili svi vjernici. Pa zašto onda ti da nagoniš ljude da budu vjernici? (Yunus, 99).

Zato je dužnost jednog vjernika da objašnjava Istinu i da ljude poziva u tu istinu, na Pravi Put. Da li će to oni prihvatiti ili neće, pitanje je koje je u potpunosti prepušteno njihovoj savjesti. I ovu činjenicu Allah, dž. š., ističe u Kur'anu saopćavajući da "u vjeri nema prisiljavanja":

U vjeru nema prisiljavanja - Pravi Put se jasno razlikuje od zablude! Onaj ko ne vjeruje u šejtana, a vjeruje u Allaha - drži se za najčvršću vezu, koja se neće prekinuti. - A Allah sve čuje i zna! (Al-Baqarah, 256).

Prema tome, ne može se vršiti nikakva prisila ni da nemuslimani prime islam i postanu muslimani, a ni prisila da se oni koji su muslimani klonu grijeha i izvršavaju dužnosti koje im vjera nalaže. U tom smislu može se jedino dati savjet. Obraćajući se Muhammedu, a. s., Allah, dž. š., u određenim ajetima saopćava da on, a samim tim i svi iskreni muslimani, ne smije vršiti prisilu:

Mi dobro znamo šta oni govore; ti ih ne možeš prisiliti, nego podsjeti Kur'anom onoga koji se prijatnje Moje boji! (Qaf, 45).

Ubijanje ljudi i uništavanje okoline za teroriste predstavlja jedan "način življenja", a prolijevanje krvi za njih predstavlja nasladu i cilj. Zato oni mogu nemilosrdno pucati na nevine stanovnike, baciti bombu na malu djecu, dizati zgrade u zrak...

Reci: "O, ljudi, Istina vam dolazi od Gospodara vašeg, i onaj ko se uputi Pravim Putem - uputio se za svoje dobro, a onaj ko krene stranputicom, krenuo je na svoju štetu, a ja nisam vaš odvjetnik!" (Yunus, 108).

Muslimani, isto tako, ne mogu biti ni radikali s obzirom da su zaduženi da pozivaju na Pravi Put, da ne vrše pritisak na ljude i da ih ne prisiljavaju ni na što i da se čak i najvećim bezdušnicima obraćaju "blagim riječima". Radikalizam brani i primjenjuje sve ono što je suprotno svim ovim odlikama koje smo naveli. U biti, radikalizam je izvanislamski politički stav i idejna tendencija koja je u islamski svijet ušla naknadno. Upravo, analiziraju li se socijalni fakti koji se definiraju pod pojmom radikalizma, vidjet će se da je to **jedna zbirka metoda koje su, zapravo, ranije korištene od strane komunista** i da je to jedan izraz "**žara paganskog**" (Al-Fath, 26) koji, zapravo, nema nikakvog mjesta u islamu.

Svi muslimani moraju se držati daleko od ovog oštrog, srditog i konfliktnog načina komuniciranja, koji je oprečan kur'anskom duhu i suštini, a umjesto toga moraju usvojiti umjereni, blagi, tolerantni, smireni i saosjećajni stil koga je Allah, dž. š., opisao u Kur'anu. Svojom zrelošću, tolerancijom, umjerenošću, poniznošću i duševnim mirom muslimani bi trebali biti uzor cijelom svijetu; trebali bi ostale zapanjiti sobom, a, prema tome, i islamskim moralom. Trebali bi, ne samo u ovim već i u drugim

oblastima, kao što su naučni, kulturni, umjetnički, estetski, izražavati i na najljepši način živjeti islam, a simbolizirati svijet.

I objašnjenje islama i put borbe protiv ideja koje su u oprečnosti sa islamom prolazi kroz ove navedene predstave. U narednom ajetu Allah, dž. š., na jedan sasvim jasan način saopćava stil koji musliman treba koristiti prilikom pozivanja na Pravi Put:

Na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj i s njima na najljepši način raspravljaj! Gospodar tvoj zna one koji su zalutali s Puta Njegova, i On zna one koji su na Pravom Putu (An-Nahl, 125).

Psihologija terora i njezine metode

Pojam terora ima širi obim značenja od onoga koji se koristi u svakodnevnom jeziku.

Generalno, teror u današnjem jeziku predstavlja oružanu borbu koju, u principu, vode radikalne grupe. Teror doslovno znači **izazivanje straha, zastrašivanje**. Međutim, ovo izazivanje straha i zastrašivanje je prilično velikog obima i predstavlja stanje straha i **nasilja**, stanje koje se odražava u svim sferama ljudskog života. Teror sadrži jedan sistematičan i povećan strah radi nametanja ljudima određene ideje i postupaka te sve vrste nasilja koje bi pobudile strah. Međutim, cilj prema kome je usmjeren teror, u svakom slučaju, direktno ili indirektno, bivaju civili.

Terorističke organizacije koriste se terorom da bi na svoju stranu pridobile javnost; računaju da će zadavanjem straha postići moć, a sa tom snagom javnost ili, u većini slučajeva, jedan dio javnosti pridobiti na svoju stranu. Vrsta terora o kome up-

ravo govorimo je ono što se prvo poima pri spominjanju riječi teror, a generalno se oslovljava kao desničarski teror.

Međutim, postoji još i teror koji je vidljiv u zemljama Trećeg svijeta i koga primjenjuju diktatorski režimi. Logika koja je ovdje vidljiva zapravo nije ništa drugo do makro praksa logike ljevičarskog terora. Kadar koji posjeduje vlast ili diktator je tlačitelj; vlast koristi jedino radi ličnih interesa i zbog toga je sukobljen sa različitim društvenim opozicijama. U tom slučaju, da bi dokazao da je jači od opozicije, aktualni režim koristi istu formulu: primjenjuje teror da bi ga se narod bojao. A taj strah mu osigurava moć.

Terorističke organizacije ističu da im je, u skladu sa ideologijom koju zastupaju, cilj uklanjanje uprave i vlasti, za koju smatraju da stvara tiraniju i nepravdu i, na taj način, uspostavu jednog sretnog i pravednog načina života. Međutim, to uopće nije realan pristup. Za one koji posjeduju ovakvo shvatanje, Allah, dž. š., kaže slijedeće u prvim ajetima sure Al-Baqarah:

Kada im se kaže: "Ne remetite red na Zemlji!" - odgovaraju: "Mi samo red uspostavljamo!" Zar?! A, uistinu, oni nered siju, ali ne opažaju (Al-Baqarah, 11-12).

Ubijanje ljudi za teroriste predstavlja oblik življenja. Bezdušno su u stanju pucati na nevine ljude, baciti bombu na malu i sasvim nedužnu dječicu. Prolijevanje krvi njima znači nasladu, nasladu i cilj. Izlaze iz ljudskosti i pretvaraju se u razjarene divlje životinje. Ukoliko se među njima pojavi neko ko pokazuje i najmanji osjećaj milosti, odmah ga izbacuju iz stroja proglašavajući ga kukavicom ili izdajicom. Inače, u većini slučajeva oni se i međusobno oružano obračunavaju i organiziraju se međusobne krvave čistke unutar različitih frakcija.

Kao što se vidi, terorizam nije ništa drugo do jedan satanski vulkan koji bljuje krv. Ko god da podršku ovom kolu vandalizma, daje podršku jednom satanističkom sistemu. Nikoga ne bi smjelo zavarati to što teroristi koriste vjerske pojmove, što djeluju pod vjerskim simbolima. Teroristi, koji se na taj način zaogreću lažnim plaštom vjere, čine dva zločina. Prije svega, zbog toga što izazivaju krvoproliće, a potom što, predstavljajući da to čine u ime vjere, čine jednu antivjersku propagandu.

Kao što smo i ranije naveli, vjera i teror dva su apsolutno oprečna stajališta. Kao svoj put, terorizam se opredjeljuje za agresivnost, ubijanje, rat, zadavanje bola, tira-

Pored fizičkih šteta koje čine ljudima, jedan od najbitnijih ciljeva terorista je i psihičko uništavanje naroda. Nemoguće je da istinski vjernici budu teroristi, oni koji u narod siju strah, beznađe i tugu, pošto, suprotno terorizmu, vjerski moral zahtijeva ulaganje napora na zaživljavanju ljubavi, mira, sigurnosti, saosjećanja, radosti i nade.

Ubijanje nevinih i bespomoćnih ljudi prema kur'anskom moralu predstavlja najgori vid zuluma. Allah, dž. š., zabranjuje teror i svaku smutnju, a proklinje one koji se bave tim djelima.

niziranje... Međutim, prema Kur'anu, sve to predstavlja zulum. Allah, dž. š., naređuje mir, dogovor, činjenje dobra i dovođenje u red međuljudskih odnosa. Saopćava nam da zabranjuje teror i svaku vrstu nereda i da proklinje one koji se nalaze u akcijama ove vrste:

A oni koji ne ispunjavaju dužnosti prema Allahu, iako su se na to čvrsto obavezali, i kidaju ono što je Allah naredio da se poštuje, i čine nered na Zemlji - njih čeka prokletstvo i najgore prebivalište! (Ar-Ra'd, 25).

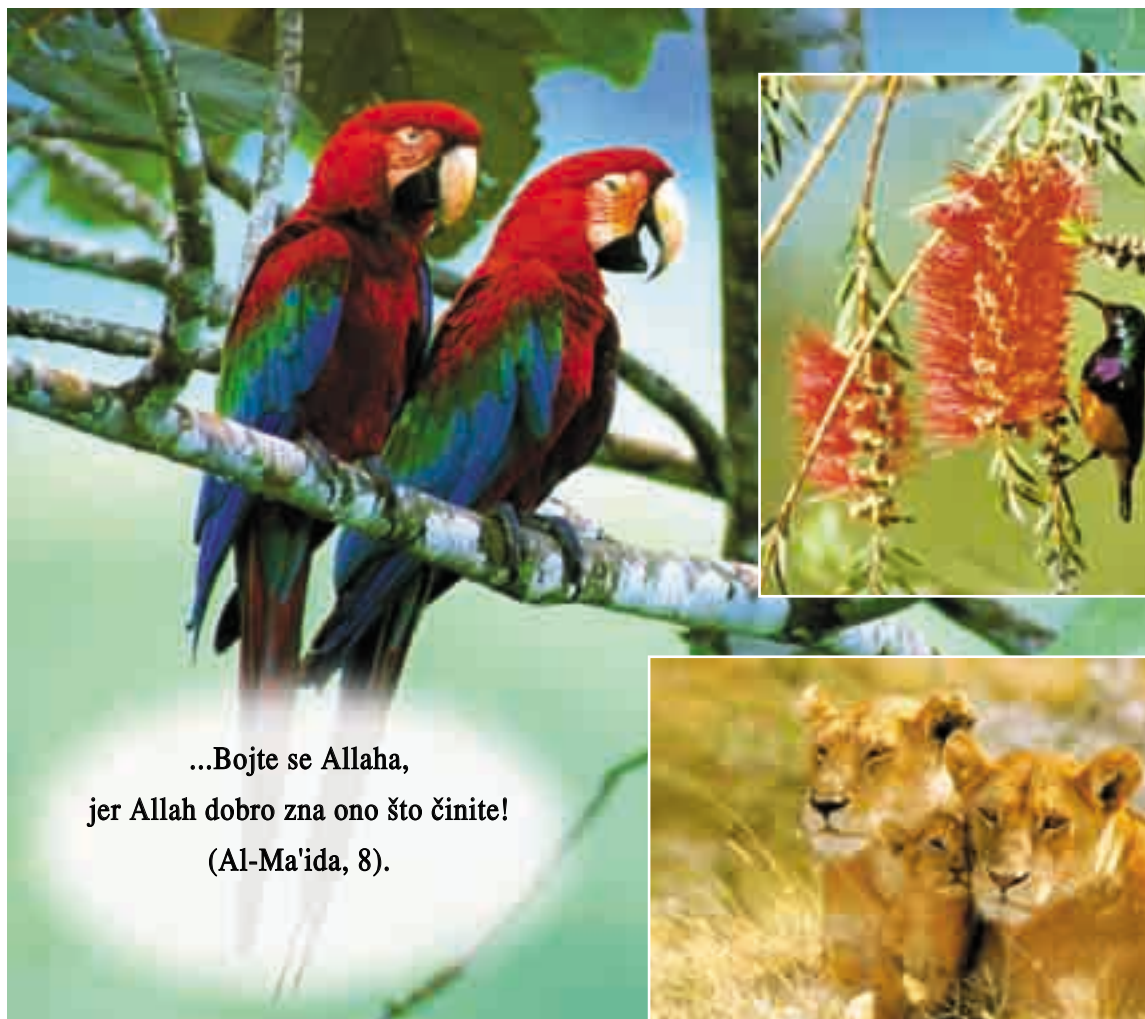
Temeljna karakteristika onih koji se nalaze u terorizmu, koji su se, na neki način, upleli u ovaj zulum jeste da su oni daleko od straha od Allaha, dž. š., i ljubavi prema Njemu, da imaju okamenjena srca i jedno bolesno duhovno stanje. Allah, dž. š., u Kur'anu na slijedeći način spominje ljude ovog karaktera:

I ne slušaj nijednog krivokletnika, prezrena, klevetnika, onoga koji tuđe riječi prenosi, škrtca, nasilnika, velikog griješnika, surova i, osim toga, u tuđe pleme uljeza! (Al-Qalam, 10-13).

Neopravdano nasilje i agresivnost također su djela koja Allah, dž. š., zabranjuje. U islamu su, dakle, zabranjena ova djela, koja se danas karakteriziraju kao teror i anarhija:

Reci: "Gospodar moj zabranjuje razvrat, i javni i potajni, i grijehe, i neopravdano nasilje, i da Allahu smatrate ravnim one za koje On nikakav dokaz objavio nije, i da o Allahu govorite ono što ne znate!" (Al-A'raf, 33).

...Bojte se Allaha,
jer Allah dobro zna ono što činite!
(Al-Ma'ida, 8).

Akcije nasilja teroristi koriste kao svoj osnovni propagandni metod

Akcije nasilja teroristi vide kao jedan način propagande svojih organizacija. Dakle, ubijanje nevinih ljudi, pljačka banke, atentat, kidnapiranje ljudi, bombaški napad - za terorista predstavljaju svojevrsnu propagandu i metod borbe. Ovaj stav, koji se može rezimirati kao "samo jednom akcijom u jednom danu osigurati veću propagandu od miliona saopćenja", iznosi terorističku privrženost nasilju. Mentalitet, koji je daleko od svih humanih osjećaja, saosjećanja, milosrđa, sporazuma i tolerancije podršku može imati jedino u onim zajednicama koje su daleko od kur'anskog morala i u kojima su utjecajne antivjerske i ateističke ideologije. Iz tog razloga, uklanjanje aktualnog mračnog načina razmišljanja i mentaliteta moguće je jedino širokim zaživljavanjem kur'anskog morala u javnosti.

Teror izgleda kao propagandni mehanizam određenih organizacija. Cilj im je nanošenje štete ili uništenje ljudi i njihova vlasništva. Aktualne organizacije misle da na taj način povećavaju svoj utjecaj i moć.

Allah poziva u Kuću mira i
ukazuje na Pravi Put onome kome On hoće
(Yunus, 25).

STAV ISLAMA PREMA ZAJEDNICAMA SVETIH KNJIGA

Paralelno sa savremenim pitanjem terora, druga veoma značajna tema koja je došla na dnevni red svjetske javnosti je odnos između islama i Zapada. Kao što je već poznato, određeni analitičari su '90-ih iznijeli da se Svijet nalazi pred jednim sukobom islam-Zapad. Upravo je to i glavna tema poznate teze i djela Samuela Huntingtona Sukob civilizacija. Međutim, ova teza zasniva se na utopističkom scenariju koji proističe iz pretjeranog utjecaja određenih neukih i radikalnih elemenata u objema civilizacijama. U principu, ne može postojati sukob između islamske i zapadne civilizacije, pošto je jevrejsko-kršćansko uvjerenje, koje čini temelje zapadne civilizacije, u skladu i savezu sa islamom, a nikako u sukobu.

U Kur'anu se jevreji i kršćani nazivaju "zajednicama svetih Knjiga" (ehl-i kitab). Razlog tome je što su pristalice obje ove vjere potčinjene svetim Knjigama koje je objavio Allah, dž. š. A što se tiče islamskog stava prema ovim zajednicama, on je krajnje tolerantan i pravedan.

Pravedni islamski stav prema ehl-i kitabu formiran je još u periodu rađanja islama. Kao što je poznato, muslimani su u tom periodu bili u poziciji manjine koja je, pod presijama i torturama idolopoklonika, u Mekki nastojala očuvati svoju vjeru. Zbog jačine ovih presija neki muslimani su donijeli odluku o napuštanju Mekke i traženju azila kod pravednijih vladara. Muhammed, a. s., rekao im je da utočište potraže kod etiopskog kralja Nedžašija, koji je bio kršćanin. Kada su došli u Etiopiju, muslimani, koji su poslušali ovaj savjet, zatekli su jednu krajnje pravednu vlast koja ih je primila ljubazno i s poštovanjem. Kralj Nedžaši odbio je zahtjeve idolopokloničkih izaslanika koji su tražili izručenje muslimana, a muslimanima saopćio da slobodno mogu živjeti u njegovoj zemlji.

Ovakvo kršćansko ponašanje, koje se zasniva na idejama saosjećajnosti, milosrđa i pravičnosti, činjenica je na koju je Allah, dž. š., skrenuo pažnju u Kur'anu:

... i svakako ćeš naći da su vjernicima najbliži prijatelji oni koji govore: "Mi smo kršćani" - zato što među njima ima svećenika i monaha i što se oni ne ohole (Al-Ma'ida, 82).

Zajedničko vjerovanje i vrijednosti muslimana i ehl-i kitaba

Kršćansko i muslimansko vjerovanje zajedničko je u mnogo pravaca. Na isti način i jevrejstvo sa islamom dijeli dosta zajedničkih vjerovanja. Kur'anskim ajetom "...Mi vjerujemo u ono što se objavljuje nama i u ono što je objavljeno vama, a naš Bog i vaš Bog jeste - jedan, i mi se Njemu pokoravamo" (Al-'Ankabut, 46) Allah, dž. š., ističe da su muslimani i ehl-i kitab saglasni u vjeri u Boga.

Pristalice sve tri vjere:

* vjeruju da je Bog cijeli Kosmos stvorio iz ničega i da Svojom neograničenom moću gospodari cijelom materijom;

* vjeruju da je Bog, na jedan čudotvoran način, stvorio živa bića i čovjeka i da čovjek posjeduje dušu koju mu je Bog udahnuo;

Kršćani i jevreji su u Kur'anu oslovljeni kao "ehl-i kitab". U Kur'anu se, isto tako, naređuje izražavanje poštovanja, ljubavi, milosrđa i bliskosti prema ehl-i kitabijama. Pristalice obiju ovih vjera vjeruju u Knjige koje je Bog objavio i brane iste moralne vrijednosti kao i muslimani.

* vjeruju u proživljenje nakon smrti, raj i pakao, u postojanje meleka (anđela), te da je Bog naše živote zasnovao na sudbini;

* vjeruju da je kroz historiju Bog ljudima poslao niz vjerovjesnika kao što su Nuh, Ibrahim, Ishak, Yusuf, Davud, a. s., a muslimani vole sve ove vjerovjesnike. U jednom kur'anskom ajetu se na slijedeći način prenosi da muslimani ne prave nikakva razdvajanja među vjerovjesnicima:

Poslanik vjeruje u ono što mu se objavljuje od Gospodara njegova, i vjernici - svaki vjeruje u Allaha, i meleke Njegove, i knjige Njegove, i poslanike Njegove: "Mi ne izdvajamo nijednog od poslanika Njegovih!" I oni govore: "Čujemo i pokoravamo se; oprosti nam, Gospodaru naš; Tebi ćemo se vratiti!" (Al-Baqarah, 285).

Ne samo u pitanjima vjere, ehl-i kitab su u skladu sa muslimanima i u pitanjima moralnih vrijednosti. U savremenom svijetu, u kome se veoma brzo širi nemoralnost poput prostitucije, homoseksualizma i droge i model sebičnih, koristoljubivih i nemilosrdnih ljudi, ehl-i kitab i muslimani vjeruju u zajedničke vrline: čestitost, čednost, poniznost, nesebičnost, saosjećajnost, milosrđe, ljubav...

Pored muslimana, i pristalice ehl-i kitaba danas vode borbu protiv amoralnih pojava koje sve više uzimaju maha, kao što je prostitucija, narkomanija i homoseksualizam, a, isto tako, odlike, poput čednosti, poštenja i požrtvovanosti, pristalice sve tri vjere prihvataju kao najveće moralne vrline.

Zajednički neprijatelji muslimana i ehl-i kitaba

Druga bitna činjenica koja zbližava kršćanstvo, jevrejstvo i islam jesu ateističke filozofije, koje su veoma utjecajne u savremenom svijetu, i nesreće koje one prouzrokuju.

Među najpoznatijim ateističkim ideologijama koje su čovječanstvu zadale najveće nevolje možemo navesti idejne struje kao što su materijalizam, komunizam, fašizam, anarhizam, rasizam, nihilizam i egzistencijalizam. Obmanjeni njihovim falsificiranim dijagnozama o evoluciji, društvu i čovjeku, obmanjujućim definicijama i ilustracijama, veliki broj ljudi je izgubio svoju vjeru ili pao u sumnju. Štaviše, ove ideologije su ljude, zajednice i narode odvele u velike krize, sukobe i ratove i čovječanstvu donijele velike katastrofe. I u surovostima, nevoljama i krizama, koje čovječanstvo još preživljava, veliki udio imaju ove ideologije.

Negiranjem kreacionizma (stvaranja) i postojanja Allaha, dž. š., aktualne ideologije zasnivaju se na zajedničkoj osnovi, na Darwinovoj teoriji evolucije, koja, navodno, predstavlja jednu naučnu postavku. Darwinizam predstavlja temelj ili osnovu ateističkih filozofija. Ova teorija tvrdi da živa bića evoluiraju zahvaljujući slučajnostima i borbi za opstanak. Prema tome, najbitnija pouka koju je darvinizam dao čovjeku je da "nije odgovoran ni pred kim, da je za svoj život zahvalan slučajnostima, da se mora boriti da bi opstao i da, radi toga, u slučaju potrebe, treba drugoga satrati. Ovaj svijet je svijet sukoba i interesa." Socijalne poruke koje daju darvinistički pojmovi poput "prirodne selekcije", "borbe za opstanak" i "opstanak jakih" upravo su ovi savjeti. Ovakvo poimanje morala upućuje ljude na sebičnost, koristoljubivost, nemilosrdnost i surovost, a uništava kvalitete kao što su saosjećajnost, milosrđe, nesebičnost i skromnost. Sve to, isto tako, predstavlja kao jedan od neophodnih "životnih zakona".

Nesumnjivo je da su ova darvinistička podučavanja u potpunoj oprečnosti sa vjerovanjima ehl-i kitaba i kur'anskim porukama. Prema tome, darvinističko učenje predstavlja osnovu jednog svijeta koji je, također, u direktnoj opoziciji sve trima vjerama.

Naspram ove činjenice, ehl-i kitab, koji vjeruju u Boga i prihvataju uzoran moral kome On podučava, i muslimani trebaju sklopiti međusobni savez. Pristalice sve tri ove vjere moraju zajedničkim snagama cijelom Svijetu objasniti zablude darvinizma, koji inače ne posjeduje nikakvo naučno uporište i koji se nastoji održati u životu samo zbog

toga što on predstavlja temeljnu podršku materijalističkoj filozofiji. Zajedničkim snagama bi trebali voditi idejnu borbu protiv moralne degeneracije i svih ostalih destruktivnih ideologija (komunizma, fašizma, rasizma) koje svoju inspiraciju nalaze u ateizmu. U slučaju realizacije toga, Svijetom će u veoma kratkom roku zavladati mir, sigurnost i pravda.

Ateističke ideologije poput fašizma, komunizma i masonizma tokom historije čovječanstvu su donijele nevolje i katastrofe, a društva podučile silnoj mržnji.

U modelu života koji je čovječanstvu ponudio darvinizam postoji kavga i mržnja. Vjeruje se da je napredak zajednice moguć jedino postojanjem sukoba. Međutim, historija je pokazala da je ovakva praksa čovječanstvu priredila samo katastrofu.

Antisemitizam je rasizam koji je potpuno oprečan islamu

Antisemitizam, odnosno rasistička mržnja prema jevrejima, također je jedna od ideologija koja je usmjerena protiv mira i sigurnosti nevinih ljudi i koja ugrožava mir savremenog Svijeta.

Antisemitizam je svoj rukopis ostavio iza velikih katastrofa XX st. Nesumnjivo, najstrašnija od ovih katastrofa je tiranija i pokolji koje su nacisti počinili prema jevrejima. Pored toga, u nizu zemalja širom Svijeta, veliki broj autoritarnih režima je na

Tiranija, koja je kroz historiju primjenjivana protiv jevreja i koja se zasniva na temeljima rasizma, u apsolutnoj je oprečnosti sa islamom. Ali, protivljenje koje se danas izražava prema agresivnosti izraelske države i njenom državnom teroru sasvim je prirodno i opravdano. Međutim, tiraniziranje nevinog jevrejskog naroda i njegove male djece djelo je koje je neprihvatljivo iskrenim muslimanima.

nišanu imao jevreje, nad kojima su počinili zulum. Organizacije koje imaju fašističku ideologiju organizirale su krvave napade ili druge vidove uznemiravanja jevreja, a primjeri toga vidljivi su i u današnje vrijeme.

Dobro, a kakav stav bi muslimani trebali imati prema antisemitizmu?

Odgovor je sasvim jasan: **Kao i protiv svih ostalih rasističkih ideologija, muslimani bi se trebali suprotstaviti i antisemitizmu, boriti se protiv ove ideologije mržnje i, kao i slučaj svih drugih zajednica, trebali bi stati i u odbranu prava jevreja.** Bilo u Izraelu ili u dijaspori, muslimani bi jevrejima trebali priznati prava na slobodan život, slobodu vjeroispovijesti, zaštitu identiteta i pravo na izražavanje.

Muslimani danas, sasvim opravdano, osuđuju agresorsku, bezdušnu i tiransku politiku izraelske države. Međutim, naravno da se zbog cionističkih zločina ne mogu osuđivati nevini jevreji (računajući i izraelske državljane).

Nikada ne osuđivati cijelu zajednicu, odvajati pravo od krivoga i zalime od nevinih naredbe su koje se naročito ističu u Kur'anu. Nakon što su objašnjeni grijesi jevreja i kršćana koji su postupali suprotno Božijim naredbama, u Kur'anu se na slijedeći način govori o uzornom morali ostalih pojedinih jevreja i kršćana:

Ali, nisu svi oni isti. Ima ispravnih sljedbenika Knjige koji posvunoć Allahove ajete čitaju i mole se; Oni u Allaha i u onaj svijet vjeruju i traže da se čine dobra djela, a od nevaljalih odvrćaju i jedva čekaju da učine dobročinstvo; oni su čestiti; bilo kakvo dobro da urade, bit će za njega nagrađeni. - A Allah dobro zna one koji se Njega boje! (Ali 'Imran, 113-115).

Prema tome, to što, kao muslimani, reagiramo i osuđujemo agresivnu politiku Izraela i državni teror ove države ne može imati nikakve sličnosti sa antisemitizmom. Aspekt kojem se mi suprotstavljamo u slučaju Izraela je njegova zvanična ideologija koju predstavlja cionizam kao jedna rasistička ideologija.

U principu, antisemitizam je paganska ideologija i ne može se braniti od strane bilo koga ko vjeruje u Božanske vjere. Antisemit je neprijatelj i Ibrahima, a. s., i Musaa, a. s., a i Davuda, a. s., a to su čestiti ljudi i pejgamberi koje je Allah, dž. š., odabrao i zadužio da budu primjer ostalima. I ostali rasizmi poput antisemitizma (kao što je neprijateljstvo prema crncima i sl.) također su izopačenosti koje proističu iz sujevjerja i raznih ideologija koje su izvan Božanskih vjera.

Štaviše, kada se analiziraju antisemitizam i ostali primjeri rasizma, sasvim

otvoreno će se vidjeti da oni zastupaju i brane ideju i socijalni model koji je potpuno oprečan kur'anskom moralu. Ilustracije radi, u korijenima antisemitizma vidljivi su osjećaji mržnje, nasilja i nemilosrdnosti. Antisemit može biti toliko bezdušan da podržava ubijanje i tiraniziranje jevreja, bez razlike bili oni žene, djeca ili starci. Međutim, kur'anski moral podučava i upućuje na ljubav, saosjećanje i milosrđe među ljudima. Muslimanima se naređuje da čak i prema neprijateljima budu pravedni i samilosni.

S druge strane, antisemiti i drugi rasisti protive se miroljubivoj koegzistenciji onih koji potječu iz različitih etničkih korijena ili onih sa različitim vjerskim uvjerenjem. (Na primjer, nacisti, koji su njemački rasisti, i cionisti, kao jevrejski rasisti, usprotivili su se koegzistenciji jevreja i Nijemaca.

Obje ove strane prihvatili su koegzistenciju kao degeneraciju svoje rase.) Međutim,

Kako za sebe same, muslimani, isto tako, žele da i jevreji i kršćani žive mirno, da, međusobnim iskazivanjem ljubavi, bliskosti, poštovanja i saosjećanja, žive u stalnoj solidarnosti kako bi svoje molitve i humane zadatke mogli ispunjavati u miroljubivom okruženju.

kao što smo i ranije istakli, u islamu ne postoji takva diferencija. Kao što se među rasama ne pravi ni najmanja razlika, isto tako se u 13. ajetu sure Al-Hudžurat podstiče na miroljubivu koegzistenciju ljudi različitog uvjerenja.

Prema Kur'anu, muslimani, jevreji i kršćani trebali bi živjeti u prijateljstvu

Kršćani i jevreji, koji se u Kur'anu spominju kao ehl-i kitab (zajednice svetih Knjiga), ljudi su koji vjeruju u jednog Boga i koji podliježu odredbama koje dolaze od Njega. A to ih čini bliskim muslimanima.

U Kur'anu se pravi značajna razlika između ehl-i kitaba i mnogobožaca. Ovo je naročito bitno i sa aspekta socijalnog života. Ilustracije radi, za mnogobošce se kaže: **"O, vjernici, mnogobošci su sama pogan, i neka više ne dolaze na hadž Svetome hramu poslije ovogodišnjeg hadža"** (At-Tawba, 28) - pošto su mnogobošci ljudi koji ne priznaju nikakvo Božansko pravilo, koji nemaju nikakve moralne kriterijume i koji su spremni na svaku vrstu poganosti i nastranosti.

Međutim, ehl-i kitabije **posjeduju određene moralne kriterijume zasnovane na temeljima Božije Objave, posjeduju pojmove zabranjenog i dozvoljenog.** Muslimanima su dozvoljena jela koja pripremaju "oni kojima je data Knjiga". Isto tako, muslimanima istina, samo pod određenim uvjetima i u određenim okolnostima je dozvoljeno sklapanje braka sa njihovim ženama. Ajet koji govori o tome glasi:

Od sada vam se dozvoljavaju sva lijepa jela; i dozvoljavaju vam se jela onih kojima je data Knjiga, i vaša jela su njima dozvoljena; i čestite vjernice su vam dozvoljene, i čestite kćeri onih kojima je data Knjiga prije vas, kad im vjenčane darove njihove dadete s namjerom da se s njima oženite, a ne da s njima blud činite i da ih za prilježnice uzimate. A onaj ko otpadne od prave vjere - uzalud će mu biti djela njegova i on će, na onome svijetu, nastradati (Al-Ma'ida, 5).

Ove odredbe, odnosno to što se, u ishodu braka, između muslimana i ehl-i kitabija mogu formirati rodbinske veze, i to što obje strane mogu prihvatati međusobne pozive na objedovanje, pokazuje da su to temelji koji osiguravaju formiranje srdačnih međuljudskih odnosa i jednog mirnog zajedničkog života. Dok se Kur'anom preporučuje ovaj umjereni i tolerantni stav, nezamislivo je da muslimani posjeduju nešto što je oprečno tome.

Postupci Muhammeda, a. s., prema ehl-i kitabijama sadrže, također, veoma lijepe primjere pravednosti i tolerancije. Ilustracije radi, jedna od tačaka sporazuma načinjenog sa kršćanskim narodom Nedžran sa juga Arapskog poluotoka glasila je:

Životi Nedžranlija i onih što su u njihovoj pratnji, njihova imovina, vjera, porodice, crkve i sve ono što posjeduju stavit će se pod zaštitu Allaha, dž. š., i Allahovog Poslanika.²¹

Ovaj i slični sporazumi Muhammeda, a. s., bili su povod objave narednog ajeta i miroljubivog suživota ehl-i kitabija i muslimana:

One koji su vjerovali, pa i one koji su bili Jevreji, kršćani i Sabijci - one koji su u Allaha i u onaj svijet vjerovali i dobra djela činili - doista čeka nagrada od Gospodara njihova; ničega se oni neće bojati i ni za čim neće tugovati! (Al-Baqarah, 62).

Medinska povelja, koju je Muhammed, a. s., potpisao sa kršćanskim, jevrejskim i mnogobožackim zajednicama, jedan je od najznačajnijih sporazuma koji predstavlja primjer pravednosti i tolerancije.

Ova povelja, koja je sačinjena 622. g. nakon hidžre muslimana u Medinu, a kao odgovor na zahtjeve zajednica koje posjeduju različita vjerovanja, sastavljen je pod rukovodstvom Muhammeda, a. s., i stupio na snagu kao pisani pravni sporazum. A u ishodu toga, zajednice različitih rasa i sa različitim vjeroispovijestima, koje su do tada gajile neprijateljstvo jedne prema drugima, dobile su priliku da zasnuju zajednički

Prema ehl-i kitabu se, u vrijeme Muhammeda, a. s., primjenjivala jedna pravedna i tolerantna politika.

život. Putem ovog sporazuma Muhammed, a. s., pokazao je da se među nepomirljivim zajednicama - koje su se, u svakoj prilici, međusobno napadale - mogu okončati sukobi i da sporazumno mogu zajedno živjeti.

Prema Medinskoj povelji, svi su bili slobodni da, bez ikakve presije, odaberu vjeru, da slobodno naprave politički ili filozofski odabir. Povelja je pružala mogućnost formiranja zajednice ljudi koji imaju svoj stav i koji su bili slobodni u primjeni svog prava. Međutim, niko neće štiti i stati iza onoga ko počinji prijestup! Strane potpisnice sporazuma međusobno će se pomagati, bit će podrška jedni drugima i pod zaštitom Muhammeda, a. s. Međusobni nesporazumi među stranama izložit će se Allahovom Poslaniku.

Sporazum koji je pripremljen po nalogu Muhammeda, a. s., na jedan postepen način, primjenjivan je od 622. do 632. g. Ovim dokumentom prevaziđene su strukture plemenskog tipa koje su se zasnivale na krvnim i rodbinskim vezama; formirali su zajednicu udruživanjem ljudi različitog geografskog, kulturnog i etničkog porijekla. Medinskom poveljom osigurana je veoma široka vjerska sloboda.

Prema manastirima, crkvama i sinagogama mora se osjećati poštovanje

Druga značajna činjenica koju saznajemo iz Kur'ana je da se muslimani s krajnjim poštovanjem moraju odnositi prema kršćanskim i jevrejskim bogomoljama. U Kur'anu se i bogomolje ehl-i kitabija, manastiri, crkve i sinagoge, spominju kao mjesta u kojima se spominje Božije ime i koja se nalaze pod Allahovom zaštitom:

...A da Allah ne suzbija neke ljude drugima, do temelja bi bili porušeni manastiri, i crkve, i havre, a i džamije u kojima se mnogo spominje Allahovo ime. A Allah će sigurno pomoći one koji vjeru Njegovu pomažu - ta Allah je zaista moćan i silan! (Al-Hadždž, 40)

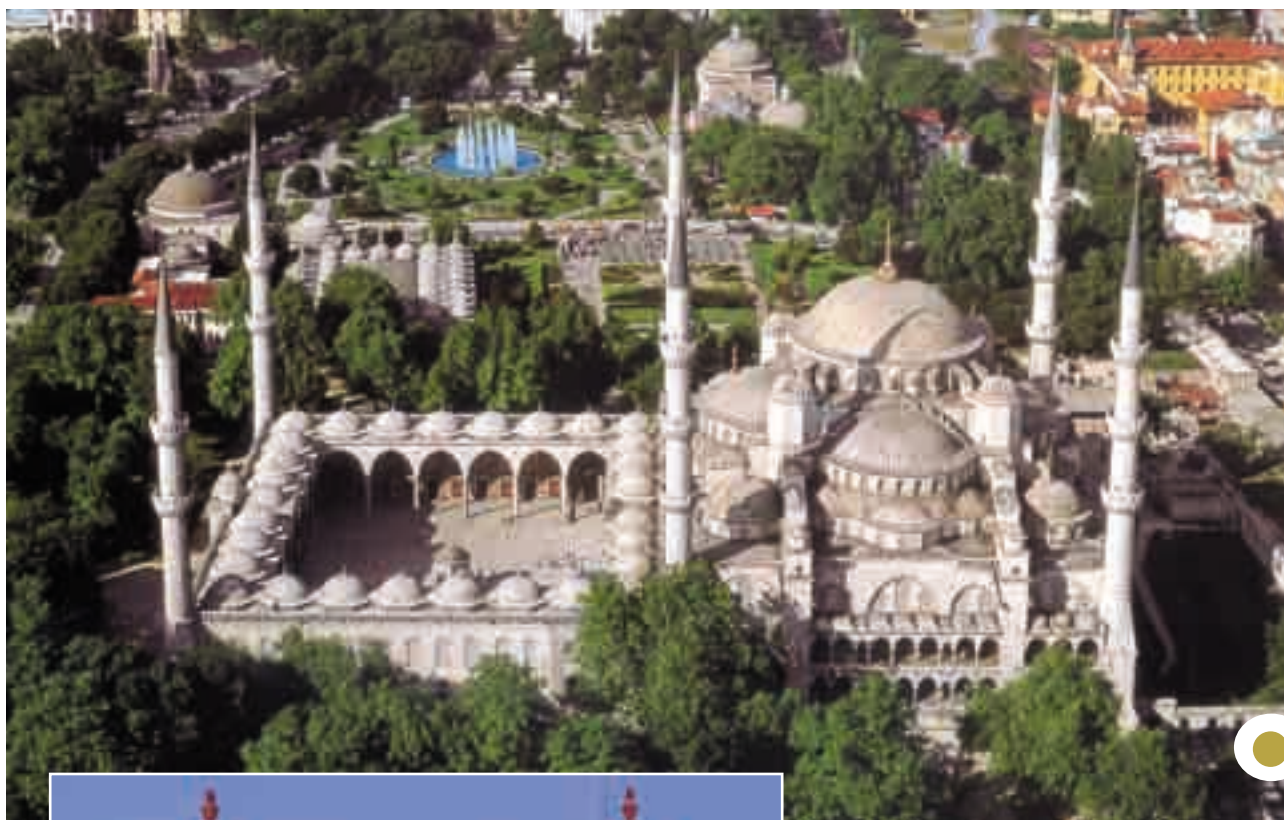
Navedeni ajet pokazuje da se svaki musliman sa poštovanjem treba odnositi prema bogomoljama ehl-i kitabija i da ih treba štiti.

U biti, Allah, dž. š., u Kur'anu naređuje muslimanima da ni prema kojem narodu ne gaje mržnju. U nizu ajeta se naređuje pravedan odnos i prema idolopoklonicima. Zaista, kao što je uradio sa ehl-i kitabijama, radi osiguranja društvenog poretka, Muhammed, a. s., načinio je određene sporazume i sa idolopoklonicima. Prema njima se uvijek odnosio pravedno i njihovi zahtjevi za zaštitu prihvatani su od strane Muhammeda, a. s.

Ovaj zahtjev za azil podrazumijevao je, također, i zahtjev za Muhammedom, a. s., zaštitu od mogućnosti bilo kakve nepravde ili napada. Veliki broj nemuslimana i idolopoklonika je u toku života Muhammeda, a. s., od njega tražio utočište, a, izlazeći ususret njihovim zahtjevima, on im je osiguravao zaštitu, pošto je u kur'anskoj suri At-Tawba Allah, dž. š., naredio da prihvati njihove zahtjeve kada mu se idolopoklonici obrate za azil. Spomenuti ajet glasi:

Ako te neki od mnogobožaca zamoli za zaštitu, ti ga zaštititi da bi saslušao Allahove riječi, a potom ga otpremi na mjesto pouzdano za njega... (At-Tawba, 6)

Kršćani i jevreji su ehl-i kitab, odnosno potčinjeni su Knjigama koje im je Allah, dž. š., objavio. Posjeduju pojmove ispravno - pogrešno, dozvoljeno - zabranjeno. Znaju da će polagati račun pred Bogom, uvažavaju i vole Njegove poslanike. Sve ove činjenice ukazuju da muslimani bez poteškoća mogu koegzistirati sa sljedbenicima svetih Knjiga (ehl-i kitab).

Džamije, crkve i sinagoge su mjesta u kojima se spominje Božije ime i gdje se obavljaju molitve. Allah, dž. š., u Kur'anu skreće pažnju na poštivanje svih ovih mjesta molitve i potrebu njihova održavanja.

Okupljanje oko "jedne zajedničke Riječi"

U kontekstu ehl-i kitaba, Allah, dž. š., u Kur'anu izdaje naređenje muslimanima: pozivati na "okupljanje oko jedne zajedničke Riječi":

Reci: "O, sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko jedne Riječi i nama i vama zajedničke: da se nikome osim Allahu ne klanjamo, da nikoga Njemu ravnim ne smatramo i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne držimo!"... (Ali 'Imran, 64).

Upravo je to poziv koga mi upućujemo kršćanima i jevrejima: dođite da se, kao ljudi koji vjeruju u Boga i koji se pokoravaju Njegovim objavama, okupimo oko zajedničke Riječi, tj. vjere: svi zajedno volimo Boga, našeg Stvoritelja i Gospodara,

Kraj svim zločiniteljstvima
doći će ujedinjenjem svih
vjernika, i muslimana i
kršćana i jevreja, i njihovim
usmjeravanjem ka Bogu.

Svi vjernici bi se trebali moliti jedni za druge i biti u slozi.

SABAH, 15.9.2001

STAR, 18.9.2001

■ ABD'ne eşyanı Müslümanlar'a yönelik tepkiden rahatsız olan Bush, dün Washington'daki İslam Merkezi'ni ziyaret etti. İslami mehyeler'a saygılar gösterdi, merkezi ayakkabılarını çalması çareyle geldi.

TÜRKİYE, 16.9.2001

Aynı dillerde aynı dua

Başkanı Bush, Çarşaf katli-ral'deki kurban- Mülkümün bu- din pıncırları bu- yan yara dırdı. (Dallac'taki bu- vırdı ne. Arap- mülk ve ABD'li- kullar aynı- birtakım pıncırlar.

Nakon zločinačkog napada na New York i Washington, pripadnici različitih jezika i vjera zajedno su se molili Bogu.

AKŠAM, 21. 9. 2001

AKIT, 28. 9. 2001

RADIKAL, 25. 9. 2001

pokoravajmo se Njegovim naredbama i molimo se da nas Bog još više približi Istini.

Kada se muslimani, kršćani i jevreji na ovaj način okupe oko zajedničke Riječi, kada shvate da su prijatelji jedni drugima, a ne neprijatelji, kada vide da im je istinski neprijatelj ateizam, Svijet će tada biti jedno sasvim drukčije područje. U slučaju da se naučna borba protiv ateističkih ideja vodi saosjećanjem, ljubavlju i pod svjetlom nauke, prestali bi stoljetni sukobi, neprijateljstva, mržnja, strahovi i terorističke akcije i uspostavila bi se nova civilizacija, koja bi bila zasnovana na "zajedničkoj Riječi", na ljubavi, poštovanju i miru.

Papa za vrijeme posjete "Zidu plača" i Romano Prodi, predsjednik komisije EU, u trenutku govora prilikom posjete Islamskom centru u Briselu – poruke međuvjerskog prijateljstva i solidarnosti

Postoje određene značajne činjenice koje muslimani moraju imati u vidu. Ne smiju zaboraviti da su sasvim jasni kriteriji kojima nas Allah, dž. š., o različitim vjerama i narodima poučava u Kur'anu, a ti su:

* Kur'an zabranjuje svaku vrstu rasizma;

* u Kur'anu se na-

ređuje da se, sve dok prema islamu i muslimanima ne budu zauzimali neprijateljski stav, prema različitim vjerama odnosimo krajnje umjereno i prijateljski.

Sasvim je jasna činjenica da jevreji imaju niz pogrešaka koje se kritiziraju, na koje se skreće pažnja i na koje se upozorava u Kur'anu. Očigledni su također i zločini protiv čovječanstva koje danas vrši Izrael. Međutim, sve to ne bi smjelo biti povod da muslimani osjećaju mržnju prema jevrejima. Zločini koje su, zbog cionističke ideologije, počinili i koje i danas čini jedan dio jevreja, ne smiju se pripisati istinskoj jevrejskoj vjeri i njezinom narodu.

Drugi temeljni aspekt kome smo podučeni opet u Kur'anu je da ne iznosimo pre-

sudu prema nekome zato što pripada nekoj rasi, naciji ili vjeri. U svakoj ljudskoj zajednici nalaze se i oni koji su dobri i oni koji su loši. U Kur'anu se skreće pažnja na ovu diferenciju. Ilustracije radi, nakon isticanja da je jedan dio ehl-i kitabija ustao protiv Boga i da je "u zlu svaku mjeru prekoračio", skreće se pažnja i na izuzetke od toga pa se kaže:

Ali, nisu svi oni isti. Ima ispravnih sljedbenika Knjige koji posvunoć Allahove ajete čitaju i mole se; Oni u Allaha i u onaj svijet vjeruju i traže da se čine dobra djela, a od nevaljalih odvrćaju i jedva čekaju da učine dobročinstvo; - oni su čestiti; bilo kakvo dobro da urade, bit će za nj nagrađeni. - A Allah dobro zna one koji se Njega boje! (Ali 'Imran, 113-115).

A u drugom ajetu se kaže: **"Mi smo svakom narodu poslanika poslali: "Allahu se klanjajte, a kumira se klonite!" I bilo je među njima onih kojima je Allah na Pravi Put ukazao, a i onih koji su zaslužili da ostanu u zabludi; zato putujte po svijetu da vidite kako su završili oni koji su poslanike u laž utjerivali"** (An-Nahl, 36). Svim svojim poslanicima Allah, dž. š., objavio je da je Bog samo jedan, i da sve molitve, robovanje i pokornost trebaju biti usmjereni jedino prema Njemu. Međutim, neki od onih kojima su slati poslanici i Knjige našli su Pravi Put, a neki su ostali na stranputici. Dok su neki ljudi na strani dobra, drugi se odlučuju za put smutnji. To je jedan Allahov zakon. I vjernici bi trebali posjedovati ovakav nadzor; ne bi smjeli gubiti iz vida da, kao što u svakoj vjeri mogu postojati iskreni vjernici uzornog morala koji se boje Boga, isto tako, mogu postojati i oni koji su daleko od morala koji nalaže vjera.

Nadamo se i želimo osnivanje jednog svjetskog poretka u kome će sve rasističke stranputice biti napuštene, gdje će, bez obzira na rasu i vjeru, svi ljudi moći zajedno živjeti u miru, gdje će svi biti poštovani i sa zaštićenim pravima. Nema sumnje, udruživanjem vjernika i idejnom borbom protiv svih ateističkih ideologija osigurat će se željeni mir i sigurnost. Allah, dž. š., u svojim ajetima kaže slijedeće:

Nevjernici jedni druge nasljeđuju. Ne postupite li tako, nastat će smutnja na Zemlji i nered veliki! (Al-Anfal, 73).

A zašto je među narodima prije vas bilo samo malo čestitih, koji su branili da se na Zemlji nered čini, koje smo Mi spasili! A oni koji su zlo radili odavali su se onome u čemu su uživali, i griješnici su postali! (Hud, 116).

Ko učini dobro djelo dobit će
veliku nagradu za njega...
(An-Naml, 89).

ISLAM JE DONIO MIR I SIGURNOST NA BLISKI ISTOK

Analiziramo li povijest, vidjet ćemo da su na teritoriji na kojoj su vladali muslimanski vladari uvijek preovladavali mir, tolerancija i sigurnost. Praksa koju je Muhammed, a. s., primjenjivao u toku svog života na osvojenim područjima veoma je bitan primjer toga. Međutim, pravedni vladari koji su došli nakon Muhammeda, a. s., koji nisu odstupali od kur'anskog morala i koji su slijedili put svoga Poslanika također su uspjeli formirati društveno ustrojstvo ispunjeno mirom i sigurnošću. Pravda, čestitost i poštenje, koji su opisani u Kur'anu, preovladavali su i u vremenu ovih vladara, a takav vid vladavine poslužio je kao uzor potonjim pokoljenjima.

Jerusalem i Palestina, područje na kome su živjele sve tri vjere, također je veoma bitan primjer sa aspekta prosperiteta i sigurnosti koje

muslimani donose uspostavom svoje vlasti. U posljednjih 1400 godina muslimani su u Jerusalem i Palestinu uvijek donosili i uspostavljali mir.

Mir i pravda koju je u Palestini uspostavio Omer, r. a.

Sve do 71. godine n. e. Jerusalem je bio jevrejska prijestolnica. Međutim, te godine rimska vojska organizirala je siloviti napad protiv jevreja, a nakon velikog vandalizma protjerali su ih sa tog područja. Dok je za jevreje počeo period dijaspore, Jerusalem i okolina došli su u stanje napuštene zemlje.

Međutim, nakon što je, u vrijeme imperatora Konstantina, Rimska imperija prihvatila kršćanstvo, Jerusalem je ponovo postao tačka interesiranja. Kršćanski Rimljani izgradili su crkve u Jerusalemu, a ukinuli zabranu jevrejskog povratka i nastanjivanja u tom području. Palestina je do VII st. ostala kao Rimska (Bizantijska) zemlja. To područje su jedno kratko vrijeme u svojim rukama držali Perzijanci, ali ga je potom Bizantija ponovo preuzela.

A najveća prekretnica u historiji Palestine bila je 637. g., kada ju je osvojila muslimanska vojska. Ovo osvajanje značilo je uspostavu mira i sigurnosti u Palestini, koja je bila poprište stoljetnih ratova, protjerivanja, pljački i pokolja, koja je veoma često mijenjala vladare različitih vjeroispovijesti i gdje je svaka promjena vlasti značila nove vandalizme. Islamska dominacija predstavljala je početak jedne ere u kojoj će različite vjere moći zajedno živjeti u Palestini.

Palestinu je osvojio Omer, r. a., drugi halifa nakon Muhammeda, a. s. Njegov ulazak u Jerusalem i izuzetna tolerancija, zrelost i uljudnost, koje je nakon toga pokazao prema različitim vjerama koje su tu živjele, bili su vijesnici početka lijepe ere. U svojoj knjizi *Holly War* (Sveti rat), engleski historičar i stručnjak za Bliski Istok, **Karen Armstrong**, na slijedeći način je opisao hazreti Omerovo osvajanje Jerusalema:

Halifa Omer je u Jerusalem ušao na bijeloj devi, a pored njega je bio grčki upravnik grada, nadsveštenik Sophronius. Halifa je prvo zamolio da ga odvedu na Brdo Hrama (mjesto porušenog hrama Sulejmana, a. s.), gdje je njegov prijatelj Muhammed činio Noćno putovanje (Mi'radž). Tu se sageo i pomolio (proučio dovu). Nadsveštenik je ovaj prizor posmatrao sa velikom prestravljenošću... Mislio je da su mu se već primakli posljednji dani. Potom je halifa Omer izrazio želju da vidi kršćanske hramove, i baš kada je bio u crkvi Holy Sepulchre (Sveti

grob), došlo je vrijeme namaza. Nadsveštenik ga je uljudno pozvao da u toj crkvi obavi svoju molitvu, međutim, halifa Omer pristojno je odbio ovaj poziv. **Objasnio je da će, u slučaju da tu klanja namaz, neki muslimani kasnije tu, u znak sjećanja na ovaj slučaj, htjeti sagraditi džamiju, a to bi moglo značiti rušenje crkve Sveti grob.** Zbog toga je Halifa izišao iz crkve i na mjestu malo podalje od nje obavio svoju molitvu. Upravo se na tom mjestu, tačno naspram crkve Sveti grob, danas nalazi mala džamija izgrađena u znak sjećanja na halifu Omera.

A druga, velika džamija halife Omera izgrađena je tačno na Brdu Hrama. **Kršćani su godinama ovaj prostor, gdje su se nalazile ruševine jevrejskog Hrama koristili kao gradsko smetljište. Halifa je svojeručno pomagao muslimananima u čišćenju ovog smeća, a izgradnjom dva hrama na tom mjestu muslimani su nastanili islam u treći sveti islamski grad.**²²

Kada je došao u Jerusalem, halifa Omer, r. a., kao rezultat muslimanske tolerancije, sa jerusalemskim patrikom potpisao je slijedeći sporazum:

Hazreti Omerova džamija i Mesdžidu'l Aksa u pozadini

Emannama (Dokument o sigurnosti) data narodu Ilye (Jerusalema) od strane Omera, Allahovog roba i emir-ul-mu'minina,

Emir-ul Mu'minin garantira da će biti zaštićeni životi i imeci cijelog naroda, i bolesnog i zdravog. U isto vrijeme, garantiram da se neće dirati njihove bogomolje, križevi i vjere. Kao što se crkve neće moći rušiti, isto tako se neće moći pretvarati ni u prebivališta. Prava koja su prije posjedovali bit će im doslovno zaštićena. Niti će onome što posjeduju biti načinjena neka šteta, a niti će im se vršiti bilo kakav pritisak u vezi sa

vjerom. Niko od njih ni na koji način neće biti oštećen... Allah, Njegovi pejgamberi, sahabije i mu'mini svjedoci su ovog sporazuma.

Potpis: Omer b. Hattab.²³

Ukratko, zajedno sa muslimanima u Jerusalem i u cijelu Palestinu došla je i civilizacija. Umjesto brutalnih i barbarskih uvjerenja, koja nisu bila izraz poštovanja prema svetim vrijednostima druge strane i koja su ljude inspirirala na međusobne pokolje samo zbog različitih uvjerenja, zavladała je pravedna, tolerantna i umjerena islamska kultura. Nakon hazreti Omerovog osvajanja, u Palestini su muslimani, jevreji i kršćani stoljećima živjeli u miru i sigurnosti. Muslimani nisu nastojali da bilo koga prisilom primoraju na islamiziranje, međutim, određeni nemuslimani, koji su u islamu prepoznali istinu i istinske vrline, svojevolumno su prešli u islam.

Ovaj mir i sigurnost u Palestini trajao je sve dok se teritorija nalazila pod islamskom vladavinom. Međutim, krajem XI st. tom teritorijom je zavladała nova snaga i na civiliziranu palestinsku zemlju donijela neviđeni barbarizam i divljaštvo. Ti barbari bili su križari.

Križaski vandalizam

Dok su narodi sve tri velike vjere u miru i sigurnosti živjeli u Palestini, evropski krišćani su donijeli odluku o organiziranju jednog "križarskog" pohoda. Pozivom pape Urbana II upućenom sa Vijeća u Clermontu 27. novembra 1095. g., pod geslom "spašavanja Svete zemlje od muslimana", a, zapravo, radi preuzimanja legendarnog bogatstva Istoka, preko sto hiljada ljudi iz cijele Evrope zaputilo se prema Palestini. Nakon dugog i iscrpnog puta i niza pljački i pokolja koje su počinili nad muslimanima, 1099. g. su stigli do Jerusalema. Nakon dugog okruženja grada, koje je trajalo oko pet sedmica, grad je pao. Križari su ušli u nj i pokazali vandalizam koji se rijetko susreće u povijesti. Kao što smo već ranije istakli, izvršili su strašan pokolj; svi muslimani i jevreji u gradu posječeni su sabljom!

U vrijeme Osmanlijske imperije pripadnici sve tri vjere u Jerusalemu su živjeli u međusobnoj toleranciji i miru.

Za vrijeme križarskih pohoda, muslimani i jevreji, koji su živjeli u Jerusalemu, bili su podvrgnuti velikim pokoljima.

Palestinski mir i sigurnost, koji su do tada trajali od hazreti Omera, r. a., okončani su križarskim vandalizmom. Gaženjem svih moralnih kriterija kršćanstva, koje predstavlja vjeru ljubavi i milosrđa, križari su, navodno u ime te vjere, primjenjivali teror.

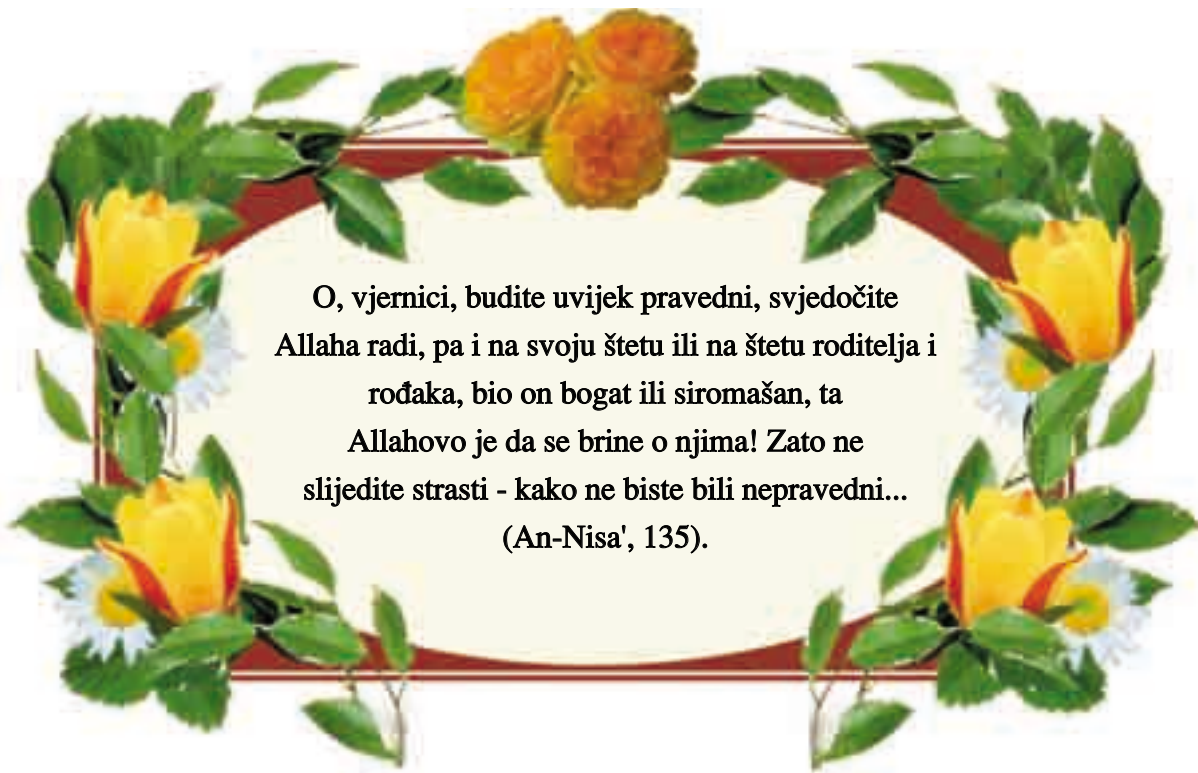
Salahuddin Ejjubijeva pravednost

Barbarska križarska vojska je za svoju prijestolnicu odabrala Jerusalem i osnovala Latinsko kraljevstvo čije su se granice protezale od Palestine do Antakije. Međutim, život ovog kraljevstva neće biti dugog vijeka. **Salahuddin Ejjubi**, koji je sve muslimanske emirate Bliskog istoka ujedinio pod zastavom džihada, u Hittinskom ratu 1187. g. porazio je cijelu križarsku vojsku. Nakon rata, dva komandatna križarske vojske, **Reynauld of Chatillon** i **kralj Guy**, dovedeni su pred Salahuddina Ejjubiju. On je smrtnom kaznom presudio Reynauldu of Chatillonu, koji se prethodno proslavio neviđenim vandalizmom nad muslimanima, međutim, na slobodu je pušten kralj Guy, koji nije počinio iste zločine. Još jednom je palestinska zemlja vidjela šta znači pravednost.

Neposredno nakon Hittina - tačno na dan Miradža kada je Muhammed, a. s., u toku jedne noći preveden iz Mekke u Jerusalem - Salahuddin Ejjubi je, ulaskom u Jerusalem, oslobodio grad koji se osamdeset i osam godina nalazio pod križarskom okupacijom.

Kada su zauzeli Jerusalem, križari su pobili sve muslimane i zbog toga su ovaj put sa strahom očekivali da će isti vandalizam Salahuddin Ejubi počiniti nad njima. Međutim, Salahuddin nijednog kršćanina u gradu nije dirnuo. Štaviše, samo je naredio da latinski kršćani (katolici) napuste grad, a ortodoksi, koji nisu bili križari, mogli su nastaviti živjeti u gradu i moliti se onako kako im to njihova vjera nalaže. Ovo drugo muslimansko osvajanje Jerusalema engleski historičar Karen Armstrong opisuje na slijedeći način:

Drugog novembra 1187. g. Salahuddin i njegova vojska su u Jerusalem ušli kao osvajači; narednih osam stotina godina to će biti muslimanski grad. (...) Salahuddin je održao riječ (da neće izvršiti pokolj) koju je prethodno dao kršćanima i grad je zauzeo u svjetlu visokih islamskih principa. **Izbjegao je slijedeći Kur'an nasilje, i nije ustao na osvetu za pokolj iz 1099. g. Nije ubijen ni jedan kršćanin, nije počinjena ni jedna pljačka!** A fidijska, koja se tražila za oslobađanje zarobljenika, bila je krajnje niska. (...) Većina zarobljenika, kao što je naređeno Kur'anom, oslobođena je bez plaćanja fidijske. (...) Salahuddinov brat El-Adil zatražio je da se oko hiljadu zarobljenika da u njegovu službu, a kasnije - kada je vidio da su u žalosnom stanju - bez naknade ih je sve pustio na slobodu.

O, vjernici, budite uvijek pravedni, svjedočite
Allaha radi, pa i na svoju štetu ili na štetu roditelja i
rođaka, bio on bogat ili siromašan, ta
Allahovo je da se brine o njima! Zato ne
slijedite strasti - kako ne biste bili nepravedni...
(An-Nisa', 135).

(...) Imućni gradski kršćani spakovali su svoje vrijedne stvari i na brzinu napustili grad, međutim, novac kojim su oni raspolagali bio je više nego dovoljan za otkup svih ratnih zaroljenika u gradu. Nadsvećenik Heraclius je, kao i svi drugi, platio fidiju od deset dinara, a potom, sa kolima napunjenim dragocjenostima, napustio grad.²⁴

Ukratko, Salahuddin Ejubi i muslimani pod njegovom komandom su se prema kršćanima odnosili krajnje pravedno i milosrdno; štaviše, prema njima su pokazivali više milosrđa nego što su to činili njihovi lideri.

Ne samo kršćani, muslimanskim osvajanjem Jerusalema i jevreji su dobili mir i sigurnost. Poznati španski jevrejski pjesnik **Yuda al-Harizi**, koji je grad posjetio nakon što su njime zavladaali muslimani, svoje emocije je na slijedeći način opisao u jednom svome djelu:

Bog je odlučio da Sveto mjesto ne ostane u rukama sinova Esavovih i upozorio je princa sinova Ismailovih, dušu Salahuddinovu, hrabru i dostojanstvenu osobu. On je sa svojom vojskom osvojio Yerašalayim i saopćio da će prihvatiti sve sinove Efraimove. Sada živimo pod okriljem mira...²⁵

Izvan Jerusalema, u ostalim gradovima Palestine također je vladao križarski vandalizam i muslimanska pravednost. **Richard the Lionheart** (Richard lavljeg srca), koji se u engleskoj historiji predstavlja kao veliki junak, 1191. g. u tvrđavi Akra nitkovski je poklao 3000 muslimana među kojima je bilo i mnogo žena i djece. Iako su bili svjedoci ovog vandalizma, muslimani nikada nisu pribjegli korištenju istih metoda. U skladu sa Allahovom odredbom "**...jedni drugima pomažite u dobročinstvu i čestitosti, a ne sudjelujte u grijehu i neprijateljstvu...**" (Al-Ma'ida, 2), prema nevinim civilima muslimani nikada nisu primjenjivali silu. Nepotrebnu surovost nisu upotrebljavali čak ni prema križarskoj vojsci koju su porazili.

Križarski vandalizam i muslimanska pravednost koja je došla nakon toga još jednom je pokazala jednu historijsku činjenicu: **vlast koja je uspostavljena na principima islama pružala je priliku miroljubive koegzistencije različitih vjera**. Ova činjenica se nastavljala dokazivati tokom sedam stoljeća nakon Salahuddina Ejubija, a naročito u vrijeme Osmanlijske imperije.

U tvrđavi Akra
kralj Richard
pobio je 3000
muslimana, među
kojima je bilo i
žena i djece.

Pravedna i tolerantna vlast Osmanlijske imperije

Uporedo sa sultan Javuz Selimovim osvajanjem Jerusalema i okolice 1514. g., u Palestini počinje osmanlijska vlast koja će trajati gotovo četiri stotine godina. Ovaj period će, kao i u svim ostalim oblastima pod vlašću Osmanlija, i u Palestini osigurati mir, prosperitet i "miroljubivu koegzistenciju različitih vjera".

Osmanlijskom imperijom upravljalo se poretком zvanim "**sistem nacije**", čija je osnovna odlika pružanje mogućnosti ljudima različitih vjerovanja da žive u skladu sa svojim vjerovanjem, pa čak i u skladu sa svojim pravom. Kršćani i jevreji, koji se u Kur'anu spominju kao "ehl-i kitab", na osmanlijskoj teritoriji našli su toleranciju, sigurnost i slobodu.

Najveći razlog tome je što, unatoč tome što je to bila islamska država kojom su upravljali muslimani, Osmanlijska imperija nije imala cilj da nasilno islamizira svoje podanike. Naprotiv, osmanlijska država je imala cilj da osigura sigurnost i mir i za nemuslimane; da njima vladaju pravedno i na način da budu zadovoljni islamskom upravom.

Iako je bila muslimanska zemlja, Osmanlijska imperija je svim svojim podanicima priznala pravo na slobodu vjeroispovijesti. Zbog toga je u osmanlijskoj zemlji uvijek vladalo okruženje miroljubivosti i sigurnosti. Kao što se vidi i na ovoj slici u skladu sa islamskim moralom, pomažući siromašne, štitili su ljude bez obzira kojoj vjeri i rasi oni pripadali.

I danas je u određenim zemljama vidljiva nepodnošljivost, koja je, unatoč tome što su pripadnici iste vjere, u XVI i XVII st. vladala među katolicima i protestantima. Nevina djeca u ovim sukobima trpe najveću štetu.

Međutim, ostale velike svjetske sile iz tog perioda posjedovale su daleko nemilosrdniji pristup; nasilničko i netolerantno poimanje vlasti. Španska kraljevina nije mogla podnijeti postojanje muslimana i jevreja na poluotoku Iber, gdje je provela velike brutalnosti protiv obiju ovih zajednica. Samo zbog toga što su jevreji, u nizu drugih evropskih zemalja vršile su se velike presije na jevreje (zatvarani su, npr. u getaa), ponekad su bili na meti masovnih pokolja. Kršćani su čak i međusobno iskazivali nepodnošljivost; sukobi između katolika i protestanata su tokom XVI i XVII st. pretvorili Evropu u more krvi. "Tridesetgodišnji ratovi", koji su se vodili od 1618. do 1648. g., u osnovi su bili rezultat sukoba katolika i protestanata. U ishodu ovog rata, srednja Evropa je gotovo bila pretvorena u ruševine, a samo u Njemačkoj stradala je jedna trećina od ukupne populacije od petnaest miliona.

ZAMAN, 30.8.2000.

Kudüs'e Osmanlı çözümü

Ortadoğu barışının en zorlu gündem maddesini oluşturan Kudüsün statüsü ile ilgili, Türkiye'nin, Osmanlı'nın bölgede uyguladığı politikaları yola çıkarak hazırladığı Kudüs çözüm planı Filistin tarafınca memnuniyetle karşılanırken, İsrail tekliften tedirgin oldu.

TÜRKİYE, 15.4.1995.

Arap Dünyası, medeniyetin, hoşgörünün ve adaletin bas tacı edildiği dönemin özlemi içinde

Osmanlı'yı arıyoruz

Mısır'ın tarih araştırmacıları

son yıllarda

Osmanlı gitti terör başladı

Terörün kaynağı Halilpaşa deklarasyonuna atarlar. Osmanlı'nın yıkılmasından anlılıktan bölgede birçok aile devleti kurdu. Daha sonra İsrail devleti kurdu. Filistin ile İsrail arasındaki çatışmalarla 35 bin masum Filistinli öldü. Bugün Amerika'ya elverişli bir büyük dindeki hangi insana sorarsanız

Put za postizanje mira na Bliskom Istoku i u cijelom Svijetu je primjena tolerantnog, pomirljivog i pravednog osmanlijskog modela, koji se zasniva na temeljima kur'anskog morala.

Orta sadır müslümanlar değil misyonerler de geliyor...

Balkanlar Osmanlı'ya hasret!

Tamamıyla yazar Michel de Certeau anılatır söylemektedir: "Osmanlı Devleti'nin yıkılmasından çok az önceki devrimci Cihan Osmanlı dünya dengesi en büyük tutan bir gün sonunda ve sonunda ya da sonunda, Osmanlı'nın çöküşünden itibaren Balkanlar ve Ortadoğu'daki çalkantılar devam ettirildi."

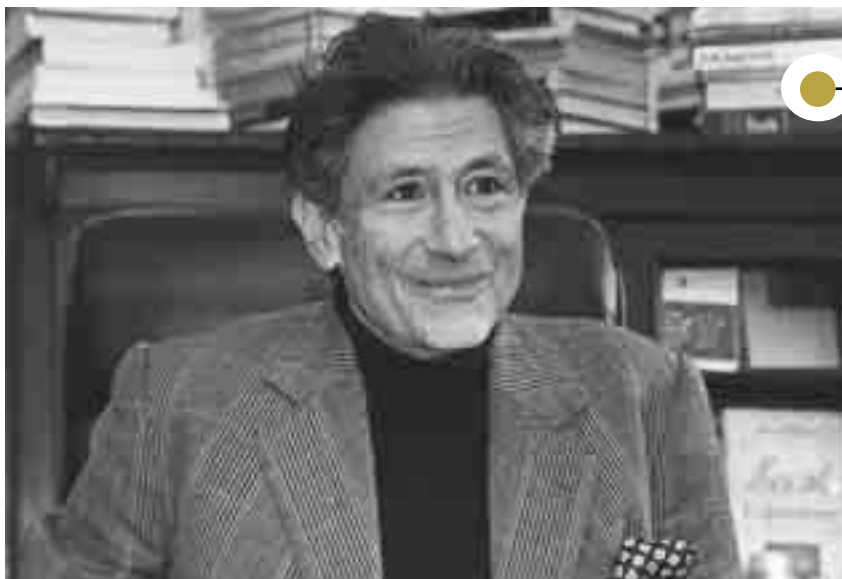

Konstantinople, İstanbul, Osmanlı Devleti'nin başkenti idi. Bu şehir, Osmanlı Devleti'nin en büyük ve en önemli şehriydi. Şehir, Osmanlı Devleti'nin en büyük ve en önemli şehriydi. Şehir, Osmanlı Devleti'nin en büyük ve en önemli şehriydi.

U ovom okruženju, nesumnjivo je bitna činjenica da je vlast koju su uspostavili Osmanlije bila krajnje humana.

Veliki broj historičara i politologa skreće pažnju na ovu činjenicu. Jedan od njih je i profesor na Columbia univerzitetu **dr. Edward Said**, u Svijetu priznati stručnjak za Bliski Istok. U jednom intervjuu objavljenom u izraelskom dnevniku Ha'aretz, Edward Said, koji je porijeklom jerusalemski kršćanin i koji radi na američkim univerzitetima, predložio je "**osmanlijski sistem nacija**" kao put za uspostavu trajnog mira na Bliskom Istoku:

Kako god u arapskom svijetu mogu živjeti ostale nacionalne manjine, isto tako je

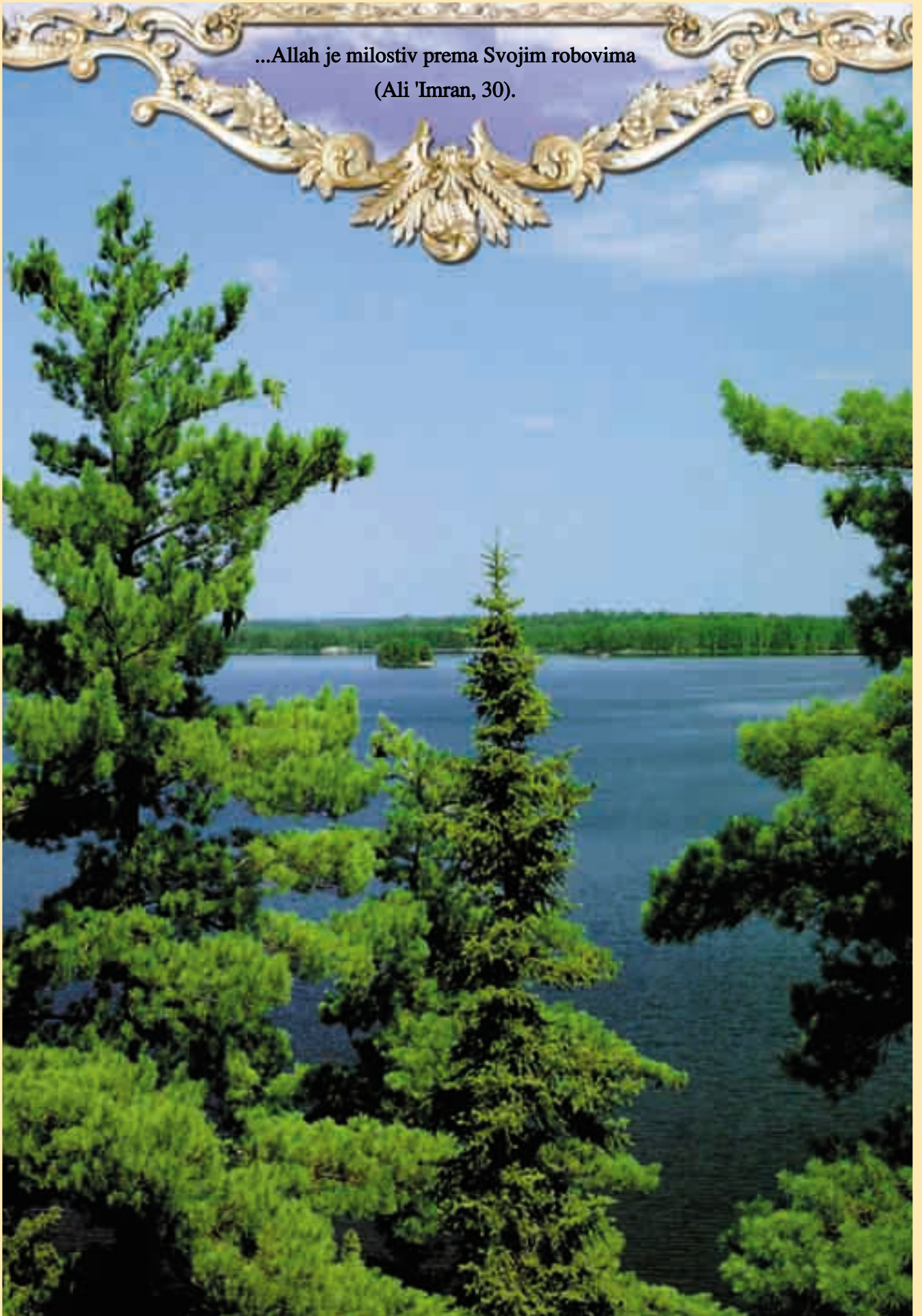
**Dr. Edward Said,
stručnjak za
Bliski Istok**

(među Arapima) moguć i život jevrejske manjine. (...) To je veoma dobro funkcioniralo pod vlašću Osmanlijske imperije. Njihov sistem izgleda mnogo humaniji od sistema koje sada imamo.²⁶

Historija pokazuje da je islam jedini vjerski sistem koji Bliskom istoku nudi pravedan, tolerantan i blag način uprave. Do danas nije prevaziđena "Pax Ottomana" (Osmanlijski mir), koja je okončana povlačenjem Osmanlija iz ovog regiona. Prema tome, put za postizanje mira na Bliskom istoku je zaživljavanje osmanlijskog modela tolerancije i pomirljivosti, kao što podučava kur'anski moral. Pošto je islam put mira, tolerancije i sigurnosti i eliminacija svake vrste surovosti sukoba, rata i terora.

...Allah je milostiv prema Svojim robovima
(Ali 'Imran, 30).

KORIJENI TERORIZMA: DARVINIZAM I MATERIJALIZAM

Veliki broj ljudi smatra da je teoriju evolucije prvi iznio Charles Darwin; da je to teorija koja se zasniva na naučnim dokazima, opažanjima i opitima. Međutim, kao što Darwin nije prvi idejni otac teorije evolucije, isto tako naučni dokazi nisu platforma na kojoj se ova teorija zasniva. Ta teorija nije ništa drugo do jedno idejno prilagođavanje prirodi materijalističke filozofije, odnosno jedne antičke dogme. I danas se ta teorija, unatoč tome što ne postoje naučna otkrića koja bi je podržala, slijepo brani samo zahvaljujući materijalističkoj filozofiji.

Ovaj fanatizam priredio je čovječanstvu mnogo velikih nedaća pošto je, uporedo sa širenjem darvinizma i materijalističke filozofije, koja

je u darvinizmu našla svoje uporište, promijenjen i odgovor na pitanje šta je čovjek. Ljudi koji su svojim stanovištem da je čovjek biće koje je stvorio Bog i koje treba živjeti prema uzornom moralu kojem ga je On podučio davali odgovor na aktualno pitanje podlegli su paradoksalnoj ideji da je čovjek "životinja koja je postala uz pomoć slučajnosti i koja se razvila zahvaljujući borbi za opstanak". Što se tiče fakture ove velike zablude, ona će biti veoma teška. Vandalističke ideologije poput rasizma, fašizma, komunizma i niza drugih barbarskih i konfliktnih pogleda na svijet našli su svoje uporište u ovoj zabludi.

U ovom poglavlju analizirat ćemo nedaće koje je darvinizam nanio čovječanstvu i iznijet ćemo povezanost darvinizma sa terorizmom, jednim od najbitnijih globalnih pitanja današnjice.

Darvinistička laž: "Život je sukob"

Razvijajući svoju teoriju, Darwin je krenuo od slijedeće temeljne pretpostavke: **"Razvoj živih bića u vezi je sa prirodnom borbom za opstanak. U ovoj borbi pobjeđuju oni koji su jači. Što se tiče slabih, oni su osuđeni na nestanak!"**

Prema Darwinu, u prirodi je uvijek prisutna jedna bespoštedna borba za život, jedan stalni sukob. Jaki uvijek pobjeđuju nejake i na taj način omogućavaju svoj razvoj. A podnaslov u njegovoj knjizi *Porijeklo vrsta* rezimirao je ovo njegovo mišljenje: "Porijeklo vrsta u borbi za opstanak i prirodnoj selekciji putem održanja superiornih rasa".

Štaviše, Darwin je iznio tezu da je "borba za opstanak" prisutna i među ljudskim rasama. Prema ovoj nerealnoj tvrdnji, "superiorne rase" bivale su nadmoćnije u ovoj borbi. Darwin smatra da su superiorne rase bili evropski bijelci. Što se tiče azijskih ili afričkih rasa, one su "zaostale u borbi za opstanak." Upuštajući se još dalje, Darwin je nastupio sa tvrdnjom da će, potpunim porazom u "borbi za opstanak", u skoroj budućnosti ove rase nestati sa lica Zemlje:

"U skoroj budućnosti, koja možda neće potrajati ni stoljećima, rase civiliziranih ljudi u potpunosti će sa lica Zemlje izbrisati divlje rase i prijeći na njihova područja. S druge strane, čovjekoliki majmuni će (...), isto tako, nesumnjivo, biti eliminirani. Na taj način doći će do širenja praznine između čovjeka i njegovog najbližeg srodnika. Zahvaljujući tome, opstat će rase koje su čak civiliziranije od

trenutnih evropskih rasa i majmuni babunske vrste **koji su zaostali čak i od današnjih crnaca, australskih domorodaca i gorila.**"

Indijski antropolog **Lalita Vidyarthi** na slijedeći način obrazlaže način na koji je rasizam Darwinove teorije evolucije nametnut socijalnim naukama:

"Darwinovu tvrdnju o 'opstanku najjačih' sa velikim oduševljenjem dočekali su sociolozi koji vjeruju da je ljudsko pokoljenje prošlo kroz jedan proces kulturne evolucije i da se na najvišem stepenu nalazi civilizacija bijelog čovjeka. **U ishodu toga, veliki broj zapadnih naučnika iz druge polovine XIX st. vatreno su prihvatili rasizam.**"

Darwinov izvor inspiracije:

Malthusova teorija nemilosrdnosti

Darwinov izvor inspiracije u aktualnom kontekstu bila je knjiga *An Essay on the Principle of Population* (Jedan esej o principima populacije) engleskog ekonomista **Thomasa Malthusa**. Malthus je proračunao da se ljudska populacija enormno brzo povećava ukoliko se ne kontrolira. On smatra da su nedaće poput ratova, gladi i bolesti vodeći faktori koji ljudsku populaciju drže pod kontrolom. Ukratko, prema ovoj vandalističkoj tvrdnji, da bi određeni ljudi mogli živjeti, drugi moraju umrijeti. Postojanje ovdje znači "konstantni rat".

Thomas Malthus

Malthusove ideje su u XIX st. prihvatile relativno široke mase. Te okrutne ideje naročito su prihvatili viši slojevi evropskih intelektualaca. U tekstu **"Naučna pozadina nacizma"** na slijedeći se način iznosi značaj koji je Evropa XIX st. pridavala Malthusovim idejama o populaciji:

"Članovi vladajućeg staleža u Evropi u prvoj polovini XIX st. su se sastali kako bi raspravljali o novootkrivenom 'problemu porasta populacije' i razradili metode primjene Malthusovih ideja radi povećanja smrtnosti siromašnih.

Zaključak do kojeg su došli ukratko je glasio: "Umjesto preporučivanja čistoće, siromašne trebamo podsticati na njihove potpuno suprotne navike. Ulice u našim gradovima trebamo praviti užim, natrpati u kuće što više ljudi i trebamo raditi na širenju kuge. Sela u našim zemljama trebamo podizati u blizini stajaćih voda, podsticati na život na močvarnom zemljištu..."

U ishodu ove okrutne prakse, prema Malthusu, jaki će, u borbi za opstanak, uništiti one slabe pa će se i na taj način uravnotežiti enormni porast populacije. U Engleskoj se u XIX st. doista primjenjivao aktualni program "uništenja siromašnih". Osnovan je industrijski poredak u kome su djeca od 8 do 9 godina po 16 sati dnevno upošljavana u rudnicima uglja i prilikom čega ih je hiljadama umrlo zbog loših uvjeta rada. "Borba za život", koju je Malthus teoretski smatrao neophodnom, u Engleskoj je milionima siromašnih priredila život put patnji.

Primjena teze "borbe za opstanak", koju je Malthus smatrao neophodnom, u XIX st. je maloj djeci i siromašnima u Engleskoj donijela nevidene patnje. Međutim, primjena kur'anskog morala ljudima donosi život ispunjen prosperitetom i ljepotama.

Pod utiskom upravo ovih ideja, Darwin je "borbu za život" primijenio na cijelu prirodu i iznio tvrdnju po kojoj će u ovoj borbi za opstanak pobjeđivati oni koji budu jaki i koji su se najbolje prilagodili uvjetima sredine. Štaviše, tvrdio je da je aktualna borba za opstanak jedan legitiman i nepromjenljiv zakon prirode. Negiranjem stvaranja, pozivao je ljude na napuštanje vjerskih uvjerenja i na taj način na meti imao sve moralne kriterije koji bi mogli biti prepreka nemilosrdnoj "borbi za život".

Račun za širenje ovih irelanih ideja, koje pojedince usmjeravaju ka bezdušnosti i surovosti, čovječanstvo će kobno platiti u XX st.

Uloga darvinizma u pripremama za Prvi svjetski rat

Uporedo sa preovladavanjem darvinizma u evropskoj kulturi, ideja "borbe za opstanak" također je počela pokazivati svoj utjecaj. Prvenstveno su evropske kolonijalne države stanovništvo koloniziranih država predstavljale kao "**rase zaostale u evoluciji**", a u svemu tome pozivale su se na darvinizam koji im je služio kao opravdanje za postizanje legaliteta zločina koje su činile.

Što se tiče najkrvavijeg političkog utjecaja darvinizma, on se ogleda u Prvom svjetskom ratu, koji je izbio 1914. g.

**Knjiga Evropa od 1870. engleskog profesora
historije Jamesa Jolla**

U svojoj dokumentarnoj knjizi *Europe Since 1870* (Evropa od 1870.) poznati engleski profesor historije **James Joll** objašnjava da je jedan od faktora koji su priredili Prvi svjetski rat bila vjera u darvinističke ideje koja je u tom periodu bila prisutna kod evropskih vlastodržaca. Ilustracije radi, glavnokomandujući austro-ugarske vojske general **Franz Baron Conrad von Hoetzendorff** pisao je slijedeće u svojim sjećanjima nakon rata: "Religije koje u prvi plan iznose ljubav prema čovjeku, moralna učenja i (slične) filozofske doktrine ponekad su

doista u stanju oslabiti **ljudsku borbu za opstanak**. Međutim, nikada neće uspjeti učiniti da ova borba ne bude reaktivna snaga svijeta. (...) Velika katastrofa svjetskog rata realizirala se u potpunom skladu sa ovim velikim principom. **Ovaj rat, koji je formiran temeljnom snagom života ljudi i država, jedan je prirodni zakon, isti kao teret groma koji se mora isprazniti.**"

Nije teško shvatiti zašto je Conrad, koji je posjedovao jednu ovakvu ideološku vodilju, povukao Austro-Ugarsku na započinjanje rata. Ovakve ideje nisu bile ograničene samo na vojna lica tog vremena. **Kurt Riezler**, lični savjetnik i bliski prijatelj njemačkog kancelara **Theobalda von Bethman-Hollwega**, 1914. g. pisao je slijedeće:

"Apsolutno i vječno neprijateljstvo postoji u prirodi međuljudskih odnosa. **Permanentna mržnja koju vidimo svugdje** (...) ne proističe iz iskvarenosti ljudske prirode; naprotiv, **to postoji u biti izvora prirode i života!**"

A jedan od generala iz Prvog svjetskog rata **Friedrich von Bernardi** na slijedeći način je načinio paralelu između rata i prirodnih zakona borbe:

"**Rat je jedna prirodna potreba**, neopodan koliko i sukob elemenata u prirodi; u biološkom smislu daje umjesne rezultate pošto su ti rezultati u vezi sa temeljnim odlikama bića!"

Kao što se da zaključiti, Prvi svjetski rat započeo je zahvaljujući evropskim misliocima, generalima i vlastodršcima, koji su prolijevanje krvi, zadavanje i trpljenje bola doživljavali kao svojevrsan "prosperitet" i koji su to smatrali statičnim "zakonom prirode". A ideološka osnova koja je, u osnovi pogrešnim aktualnim idejama, cijelo ovo pokoljenje odvela u katastrofu nije bilo ništa drugo do Darwinovi pojmovi "borbe za opstanak" i "superiorne nacije".

Prvi svjetski rat iza sebe ostavio je osam miliona mrtvih, stotine porušenih gradova, milione ranjenih, sakatih, nezbrinutih i nezaposlenih.

Osnova i nacističkog, Drugog svjetskog rata, koji je počeo dvadeset i jednu godinu nakon ovog rata i koji je iza sebe ostavio oko pedeset i pet miliona žrtava, također se zasnivao na darvinizmu.

Prvi svjetski rat, koji je okončan smrću i ranjavanjem miliona ljudi i rušenjem gradova, izbio je zbog vlasti i mislilaca koji su prihvatili darvinizam, a, prema tome, i tvrdnje da je prolijevanje krvi glavni put ka prosperitetu.

Fašizam: put koji je trasirao darvinizam

Podupirući rasizam u XIX st., darvinizam je formirao temelje i jedne ideologije koja će se pojaviti i razviti u XX st. i koja će cijeli svijet zaviti u crno: **nacizma**.

Nacistički ideolozi također su bili pod velikim utjecajem darvinizma. Analizirali se ova ideologija, koju je uobličio **Adolf Hitler** i **Alfred Rosenberg**, uočiti će se pojmovi koje je na desetine puta Darwin ponavljao u svojoj knjizi *Porijeklo vrsta* kao što su "prirodna selekcija", "selektivno razmnožavanje", "međurasna borba za opstanak"... Ime svojoj poznatoj knjizi (*Mein Kampf*) Hitler je dao također inspiriran darvinističkim principom da je život arena sukoba i da nadmoćniji u ovoj borbi ostaju u životu. U knjizi se naročito osvrnuo na međurasni sukob i rekao slijedeće:

"U ishodu nove rasne hijerarhije, koju će priroda sama od sebe oformiti, historija će donijeti jednu jedinstvenu imperiju."

Fašizam, koji se idejno zasniva na darvinizmu, prouzročio je smrt miliona ljudi. Ova ideologija vandalizma u krv je zalila mnoge gradove, čije su ulice ostale preplavljene leševima.

A na poznatom nirnberškom mitingu 1933. g. iznio je da "visoke rase vladaju niskim rasama" i da je to "pravo vidljivo u prirodi i jedino logično pravo."

Da su nacisti bili pod utjecajem Darwina činjenica je koju su danas prihvatili gotovo svi historičari, stručnjaci o aktualnom pitanju. Ovu činjenicu na slijedeći način iznosi **Peter Chrips**, autor knjige *The Rise of Fascism* (Uspon fašizma):

"Kada je prvi put obznanio svoju teoriju da je čovjek evoluirao od majmuna, Charles Darwin je postao predmet ismijavanja, međutim, kasnije su to prihvatile široke mase. Darwinove teorije nacisti su (...) koristili kako bi opravdali rat i rasizam!"

Historičar **Hickman** na slijedeći način saopćava da je Hitler bio pod utjecajem darvinizma:

"Hitler je bio okorjeli evolucionist. Bilo kakve da su dubine njegove psihoze, knjiga Mein Kampf iznosi jednu seriju evolucionističkih ideja, a posebno mjesto

ustupljeno je borbi za opstanak i idejama o ubijanju slabih radi postizanja "naprednog" društva."

Hitler, koji je nastupio sa ovim idejama, gurnuo je svijet u neviđeni vandalizam. Veoma veliki broj političkih ili etničkih grupa, predvođenih jevrejima, podvrgnuti su strahovitim surovostima i pokoljima u nacističkim logorima. Drugi svjetski rat, koji je počeo nacističkim agresijama, odnio je u smrt pedeset i pet miliona ljudskih života! U pozadini ove najveće katastrofe koja je zabilježena u historiji čovječanstva nalazio se darvinistički pojam "borbe za opstanak".

Nacistička tiranija prouzrokovala smrt miliona nevinih ljudi i maloljetne djece ili života u strahu.

Drugi svjetski rat iza sebe je ostavio desetine miliona mrtvih i ranjenih, desetine miliona gladnih, bez ognjišta i nezaštićenih; stotine porušenih gradova i upropaštenih državnih ekonomija.

Krvavi savez: darvinizam i komunizam

Dok su se na desnom krilu socijaldarvinizma nalazili fašisti, na lijevom krilu stajali su komunisti. Među najvatrenijim braniteljima Darwinove teorije komunisti su uvijek zauzimali značajno mjesto.

Ova veza između darvinizma i komunizma proteže se do samih utemeljivača oba ova izma. Osnivači komunizma, **Marx i Engels**, pročitali su Darwinovu knjigu Porijeklo vrsta neposredno nakon njenog izlaženja iz štampe i ostali oduševljeni njegovim "dijalektičko-materijalističkim" pristupom u knjizi. Međusobno dopisivanje Marxa i Engelsa pokazuje da su oni Darwinovu teoriju smatrali "temeljem komunizma sa aspekta prirodnih nauka". U knjizi *Dijalektika prirode*, koju je napisao pod utjecajem Darwina, Engels je izrekao niz pohvala na račun Darwina, a u poglavlju "Uloga rada u prijelazu iz majmuna u čovjeka" nastojao je i sam dati svojevrsan doprinos teoriji evolucije.

Svi ruski komunisti koji su slijedili Marxa i Engelsa, kao što su **Plekhanov, Lenjin, Trocky i Staljin**, prihvatili su Darwinovu teoriju evolucije. Plekhanov, koji se smatra osnivačem ruskog komunizma, poznat je po riječima: "**Marksizam je primjena darvinizma u društvenim naukama!**"

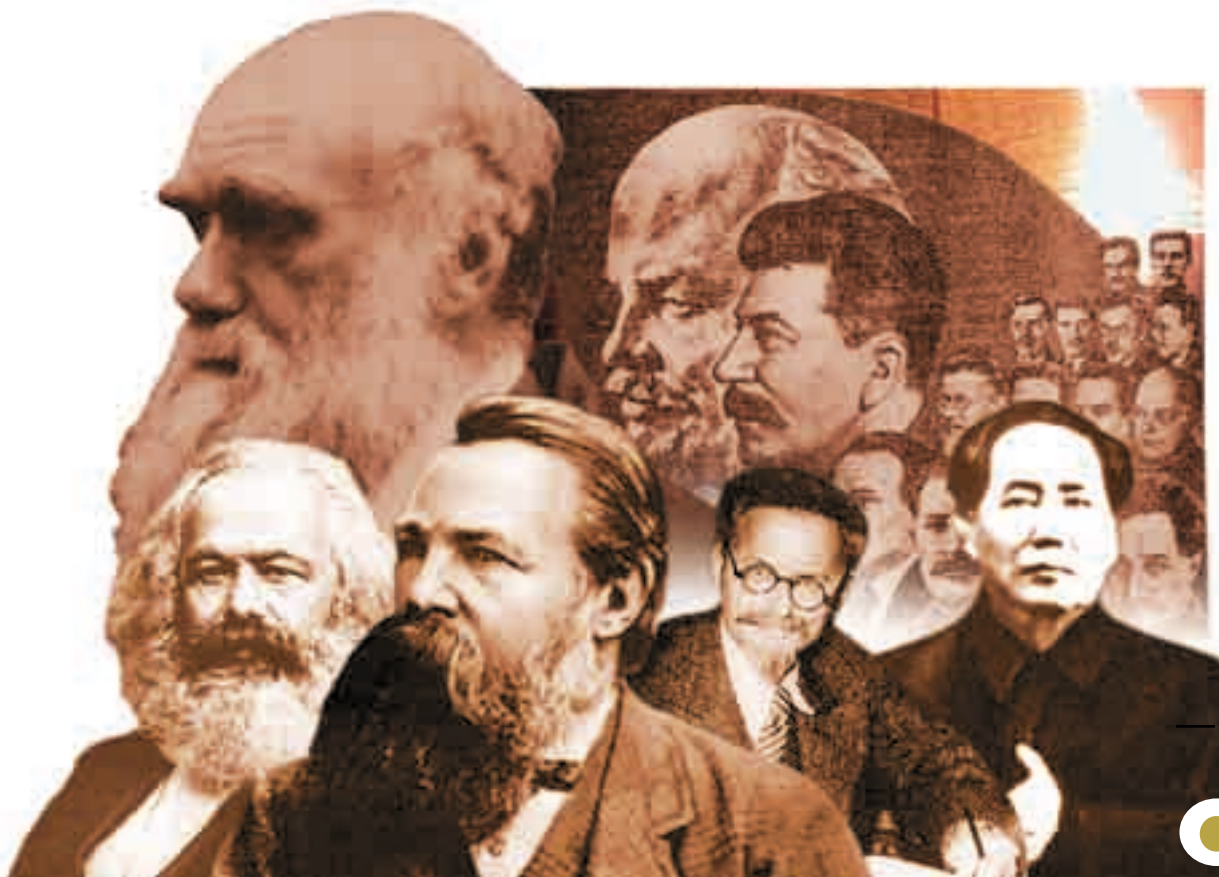
A što se tiče Trockog, on je davao izjave poput one da je **darvinizam "najveća pobjeda dijalektičkog materijalizma"**.

U formiranju komunističkog kadra veliku ulogu imalo je Darwinovo obrazovanje. Ilustracije radi, **Staljin, koji je prethodno bio svećenik, zahvaljujući Darwinovim knjigama, postao je ateista**. Tu činjenicu bilježe historičari.

A Mao, koji je komunistički režim uspostavio u Kini i koji je pobio milione ljudi, otvoreno je isticao da se filozofski oslonac sistema koga je uspostavio, "**temelj kineskog socijalizma**" zasniva na **Darwinu i njegovoj teoriji evolucije**.

Utjecaj darvinizma na Maoa i kineski komunizam veoma detaljno objašnjava historičar sa Harvardskog univerziteta **James Reeve Pusey** u svojoj analitičkoj knjizi *China and Charles Darwin* (Kina i Charles Darwin).

Ukratko, između teorije evolucije i komunizma postoji jedna neraskidiva veza. Tvrdnjom da su živa bića produkt slučajnosti teorija evolucije osigurala je navodno naučnu podršku ateizmu. Komunizam, kao apsolutno ateistička ideologija, zbog toga je, također, neizbježno vezan za darvinizam. Štaviše, ističući da je razvoj u prirodi moguć

Komunistički lideri, od kojih je svaki bio okorjeli darvinist, stavili su svoj potpis ispod jedne mračne epohe historije, na godine koje su, zahvaljujući njima, protekle u patnjama i tiraniji.

jedino zahvaljujući sukobu (odnosno "borbi za opstanak"), teorija evolucije podržava pojam "dijalektičkog sukoba", koji se nalazi u osnovi komunizma.

Mnogo bolje će biti moguće shvatiti dimenzije nesreće koju je Svijetu donio darvinizam ako se uzme u obzir da je komunistički "dijalektički sukob" jedna "mašina zločina", koja je tokom XX st. pobila oko 120 miliona ljudi!

Dijalektički sukob ne razvija već ruši društvo

Kao što smo već naglasili ističući teoriju po kojoj sukob između živih bića doprinosi njihovom razvoju, darvinizam je osigurao jednu navodno naučnu važnost filozofije "dijalektičkog materijalizma".

Kao što se razumiye iz samog imena, dijalektički materijalizam zasniva se na

Komunisti, koji su darvinistički pojam "sukoba" primijenili na "sukob klasa", pokolje i prolijevanje krvi prihvatili su kao osnovni metod nametanja svoje ideologije.

pojmu sukoba. Osnivač ove filozofije, Marx, rekao je da **"uslučaju da nema suprotnosti i sukoba, sve bi ostalo onako kako je bilo u svom prvobitnom obliku"**. A govoreći da je **"sila trudna jednim novim društvom, a babica svakog starog društva"**, Marx je, radi prosperiteta, ljude pozvao na upotrebu sile, na rat i prolijevanje krvi!

I Lenjin, koji predstavlja prvog političkog realizatora Marxovih teorija, pokličem **"Prosperitet je borba suprotnosti"**, branio je teoriju po kojoj ljudi oprečnih mišljenja moraju biti u stalnoj borbi. Štaviše, Lenjin je često isticao da se ova borba može voditi jedino prolijevanjem krvi, odnosno terorom. Još 1906. g., dakle jedanaest godina prije boljševičke revolucije, Lenjin je, u časopisu Proleter, iznio terorističke metode koje je on prihvatio:

"Akcija za koju se mi zalažemo je oružana borba; ovu borbu realiziraju pojedinci i male grupe. Dok jedan dio pripada revolucionarnim organizacijama, ostali dijelovi (većina u određenim dijelovima Rusije) nisu vezani ni za koju revolucionarnu organizaciju. Oružana borba je usmjerena ka dva različita cilja, koji u potpunosti moraju odvojiti jedan od drugog. **Kao prvo, ova borba ima za cilj izvršavanje atentata na pojedince, lidere, vojne i policijske službenike, a kao drugo, konfiskovati vladin izvor prihoda, a i izvore prihoda privatnih lica!** Dio konfiskovanog novca ići će u partijsku kasu, dio za cilj specijalnog naoružavanja i priprema za ustanak, a dio za životne troškove učesnika u borbi koju definiramo!"

Jedna od najočitijih ideologija koje su se u XX st. suprotstavljale komunizmu bila je **fašizam**. Zanimljivo je, međutim, da je fašizam, koji se ističe kao oprečnost komunizmu, branio pojam sukoba u najmanju ruku koliko i komunizam. Dok su komunisti vjerovali u potrebu "sukoba klasa", fašisti su samo promijenili ovu sferu sukoba i lansirali pojam "sukoba između rasa i nacija". Na primjer, jedan od najznačajnijih idejnih izvora nacizma i vodećih rasista, njemački historičar **Heinrich von Treitschke**, pisao je da se **nacije "mogu razvijati jedino surovim rivalstvom koje sliči na Darwinovu borbu za opstanak..."**

Što se tiče Hitlera, on je, inspiriran Darwinovim poimanjem sukoba, rekao sljedeće:

"Priroda je jedan rat između jakih i slabih, apsolutna pobjeda jakih nad slabima!

Da to nije tako, u prirodi bi dolazilo do jedne stalne devijacije. (...) Oni što žive moraju se boriti! Na ovom svijetu, u kome je stalno prisutan jedan ratni zakon života, pravo na život ne posjeduje onaj ko ne želi ratovati!"

Što se tiče slike koju su u XX st. formirale ove dvije sociodarvinističke ideologije, koje vjeruju da je, za jačanje i razvoj društva, neophodan rat, sukob, kavga i prolijevanje krvi, ona je sasvim očita. Zbog ove ideologije umrlo je na desetine miliona nevinih ljudi; na desetine miliona ih je ranjeno ili osakaćeno; državne ekonomije su propale; prihodi koji su se trebali odvojiti za zdravlje, nauku, tehnologiju, obrazovanje i umjetnost prvenstveno su korišteni za naoružanje, a potom za zaliječivanje rana koje su nanesene upravo tim oružjem te za ponovnu izgradnju porušenih gradova. U historiji se sasvim jasno pokazalo da sukob, kavga i teror ne doprinose razvoju društva, već, naprotiv, njegovom nazatku i propasti.

Naravno da su u svijetu prisutne oprečnosti. Kako god u prirodi postoje svjetlost i tama, dan i noć, toplo i hladno, suprotnosti postoje i u idejama i praksama. Međutim, idejne oprečnosti i razilaženja ne zahtijevaju sukob! Naprotiv, ukoliko se suprotnostima pristupi tolerantno, miroljubivo, s razumijevanjem, s ljubavlju, saosjećajno i milosrdno, pojavit će se niz ljepota. Čovjek koji svaku ideju uporedi sa drugom još više razvija svoju ideju ili je upotpunjuje uviđajući njezine nedostatke. Kroz izlaganje ljudi koji brane oprečne stavove može se vršiti razmjena ideja ili davati produktivne kritike. Međutim, to mogu ostvariti samo oni koji se drže normi kur'anskog morala, koji su iskreni, miroljubivi i skromni.

Velika je tiranija i bezdušnost ubiti ili zadavati bol nekome zbog toga što on brani drugačiju ideju, što je pristalica druge vjere ili što potječe od različite rase. Samo zbog toga su se tokom historije nasmrtno međusobno borili i nemilosrdno ubijali sinovi iste zemlje. Ili, ljudi različite rase ili nacije činili su krvoprolića ne odvajajući žene i djecu! A sve te vandalizme u stanju je počiniti jedino onaj koji čovjeka sa suprotne strane vidi samo kao naprednu životinju, koji mu ne pridaje značaj dostojan čovjeka i koji ne vjeruje da će pred Bogom polagati račun za svoja djela.

Najljepši i najispravniji stav koji se treba zauzeti prema oprečnim idejama istaknut je u Kur'anu. Idejna razmimoilaženja dešavala su se tokom povijesti, a najpoznatiji primjer toga je slučaj Musaa, a. s., i faraona koji je živio u istom periodu. Unatoč faraonovoj opakosti i agresivnosti, Allah, dž. š., zadužio je Musaa, a. s., da ga pozove na Pravi Put, a metod kojim će se koristiti saopćio je na slijedeći način:

To što u prirodi postoje suprotnosti ne smije biti povod za sukob i kavgu među ljudima. Uzajamnim poštovanjem, ljubavlju i tolerancijom moguće je postići pomirenje među suprotnostima. Dok kur'anski moral ljudima nudi život u miru i radosti, dijalektički sukob ljudima donosi jednu neprestanu nesreću, katastrofu i smrt.

"Idite faraonu, on se, doista, osilio, pa mu blagim riječima govorite ne bi li razmislio ili se pobjao!" (Ta-Ha, 43-44).

Pridržavajući se Allahovih naredbi, Musa, a. s., naširoko je faraonu objasnio vjeru i strpljivo mu iznio sve teme kako bi onemogućio njegov ateizam i tiraniju prema narodu. Na njegov ovako uzoran moral i strpljenje faraon je odgovorio jednim agresivnim stavom rekavši da će ubiti i njega i sve one koji slijede njegove ideje. Međutim, u ishodu njegovog ovakvog stava, faraon nije izašao kao pobjednik. Pobjedili su Musa, a. s., i njegove pristalice.

Kao što i ovaj primjer pokazuje, pobjeda ili razvoj jedne ideje ne postiže se sukobom, ratom ili agresivnošću. Događanja između Musaa, a. s., i faraona na neki način predstavljaju siže povijesti; primjer koji pokazuje da pobjeđuju pristalice miroljubivosti i pravde, a nikako pristalice sukoba i tiranije. Uzoran moral uvijek biva nagrađen i na ovom, a i na budućem svijetu.

Darvinizam i terorizam

Kao što smo i do sada vidjeli, darvinizam predstavlja temelj različitih opakih ideologija koje su u XX st, svijetu priredile najkrvavije katastrofe. I, pozivajući se na darvinizam, ove ideologije su podržavale "rat ili sukob sa onima koji ne pripadaju njima", štaviše, prihvatile su to kao svoje najbitnije metode.

Sasvim je očita činjenica da su u Svijetu prisutne različite vjere, različiti pogledi na svijet, različite filozofije, i krajnje je prirodno da ove različite ideje posjeduju međusobno različite odlike. Međutim, ove ideje mogu se ocijeniti na dva međusobno različita načina.

1) Prema neistomišljenicima se može izražavati poštovanje, može se raditi na uspostavi dijaloga sa njima i slijediti jedan "human" metod, a to je metod koji je u skladu sa kur'anskim moralom.

2) Sa neistomišljenicima se može sukobljavati, zametati kavga, može se izabrati put postizanja prestiža nauštrb neistomišljenicima, odnosno može se postupati "životinjski" i brutalno. A to je materijalistički ili ateistički metod!

Katastrofa zvana terorizam nije ništa drugo do ovo drugo stajalište, pristup ili odnos prema neistomišljenicima.

Analiziramo li razlike između ove dvije solucije, vidjet ćemo da je krajnje utje-

cajna darvinistička poduka da je čovjek "životinja u konfliktu". Možda većina pojedina ili grupa koje su se opredijelile za put konflikta nemaju pojma o darvinizmu i principima ove ideologije. Međutim, na kraju, oni ipak prihvataju jedno stajalište koje počiva na darvinizmu. Ono što ih utvrđuje u njihovom stavu su slogani koji se u principu zasnivaju na darvinizmu, kao što su "Na ovom svijetu opstaju jaki", "Velika riba gutu malu ribu", "Ratobornost je vrlina"... Odstranite darvinizam i ovi slogani postat će

Među ljudima ili zajednicama mogu postojati određena idejna razilaženja i neslaganja. Međutim, rješenje ovih nesuglasica nikada ne smije biti rat, kavga ili sukob. Sva razilaženja bi se, kao što je saopćeno u Kur'anu, trebala riješiti obostranim stpljenjem, tolerancijom, saosjećanjem i razumijevanjem.

beznačajni i isprazni. Zapravo, uklanjanjem darvinizma, više neće biti ni konfliktnih svjetonazora.

Tri Božanske vjere (kršćanstvo, judaizam i islam), u koje vjeruje veliki broj ljudi na Zemlji, protive se konfliktu. Sve tri ove vjere imaju za cilj osiguranje mira i sigurnosti na Zemlji, protive se ubijanju nevinih ljudi, primjeni tiranije i tortura. Konflikt i nasilje prihvataju se kao anormalna i nepoželjna djela, koja su oprečna moralu kojeg

Jedini način da se narednim pokoljenima u emanet ostavi jedan sretan i miran život u blagostanju je formiranje zajednica u kojima je ostvaren kur'anski moral.

je Bog odredio za čovjeka. Međutim, i konflikt i nasilje darvinizam vidi i ističe kao nužne, prirodne, ispravne i legalne pojmove.

Zato, ukoliko se neko pojavi i pribjegava teroru u ime islama, kršćanstva ili judaizma, koristeći se simbolima i pojmovima tih vjera, znajte da taj nije ni musliman, ni kršćanin, ni jevrej. U stvarnosti, on može biti samo socijaldarvinist. Skriven pod plaštom vjere, on ne može posjedovati iskrenu vjeru. Ako i tvrdi da djeluje u službi vjere, u biti, on je neprijatelj vjere i vjernika - zbog toga što svirepo čini zlodjelo koje je vjera striktno zabranila, i to na način da u očima javnosti stvara odbojnost i neprijateljstvo prema vjeri.

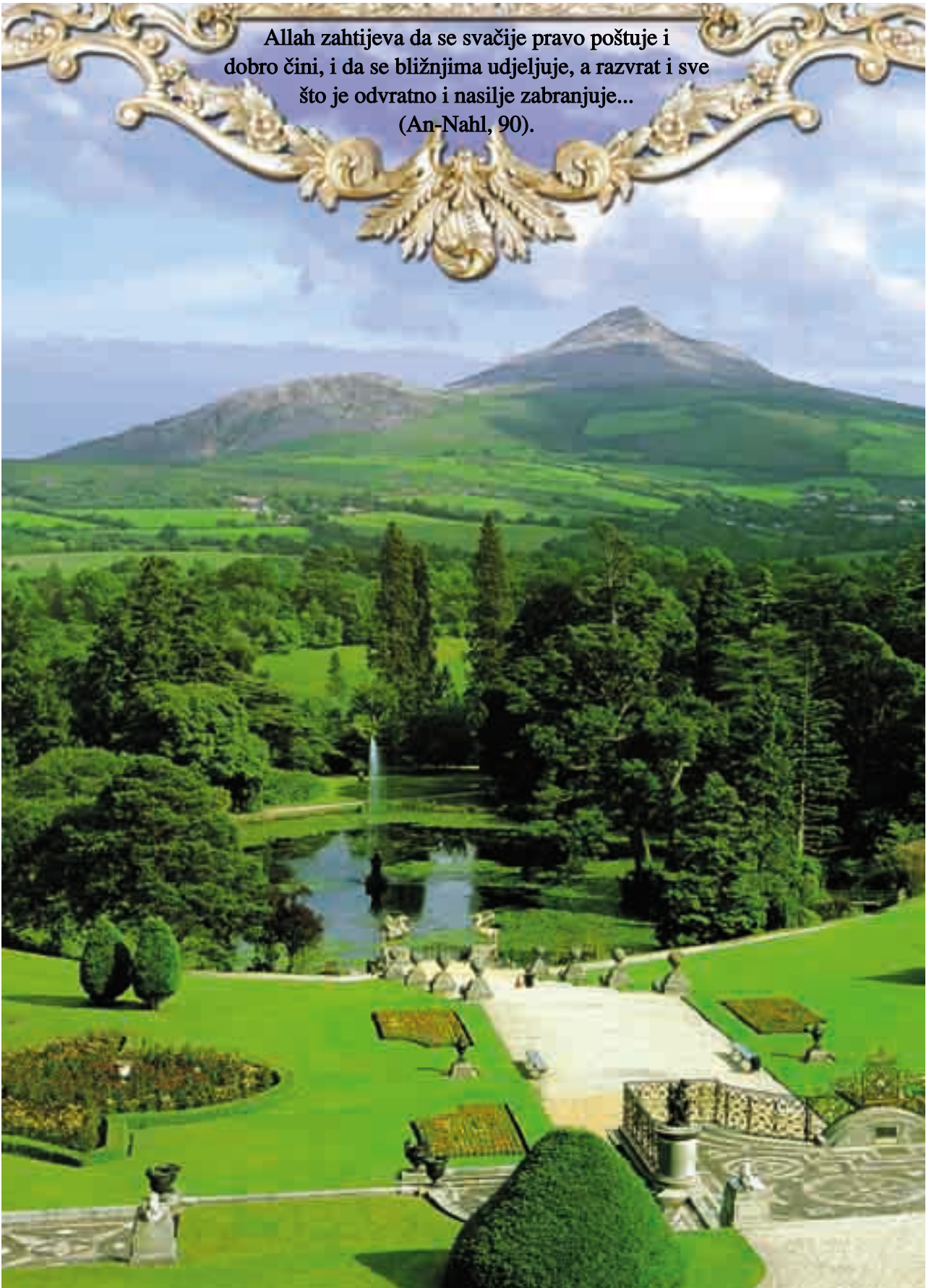
Prema tome, temelji nevolje zvane teror, koja je obavila cijeli Svijet, skriveni su u ateizmu, koji je u savremenom dobu definiran kao materijalizam i darvinizam, a ne u bilo kojoj Božanskoj vjeri.

Svaki čovjek koji želi mir i sigurnost treba uočiti opasnost darvinizma

Kada se bori sa bilo kojim problemom, najbitnije je da se uoči i otkloni korijen, stvarni izvor tog problema. Ilustracije radi, bilo koliko da se uredi i očisti okolina smetljišta koje okolo širi neprijatne mirise, to smetljište će nastaviti sa širenjem smrada. Sve mjere predostrožnosti bit će relativne i kratkotrajne. Rješenje je u čišćenju izvora smrada, u potpunoj eliminaciji smetljišta. Prema tome, efektno i trajno rješenje u borbi protiv terorizma nije rad na pojedinačnom traganju i onesposobljavanju terorista. Da bi se Svijet mogao osloboditi od terorizma, potrebno je prvenstveno ustanoviti i uništiti izvor koji inspirira teroriste, a to su nastrane ljudske ideologije i obrazovanje u njihovom duhu.

Danas se gotovo u svim zemljama Svijeta u školama izučava darvinizma kao jedna naučna grana. Omladina se ne podučava pogledu po kom je Bog stvorio ljude, da su oni bića koja posjeduju dušu, razum i savjest, da će, nakon smrti, pred Bogom polagati račun, da će Bogu odgovarati za sve ono što su uradili na ovom svijetu i da će prema tome biti vječno smješteni u Džennet ili Džehennem. Naprotiv, podučavaju se besmislici da su oni nekontrolirana bića nastala u ishodu slučajnosti, da su njihovi preci životinje i da će jedino uz pomoć konfrontacije i rata biti superiorniji i uspjeti ostati u životu.

Allah zahtijeva da se svačije pravo poštuje i
dobro čini, i da se bližnjima udjeljuje, a razvrat i sve
što je odvratno i nasilje zabranjuje...
(An-Nahl, 90).

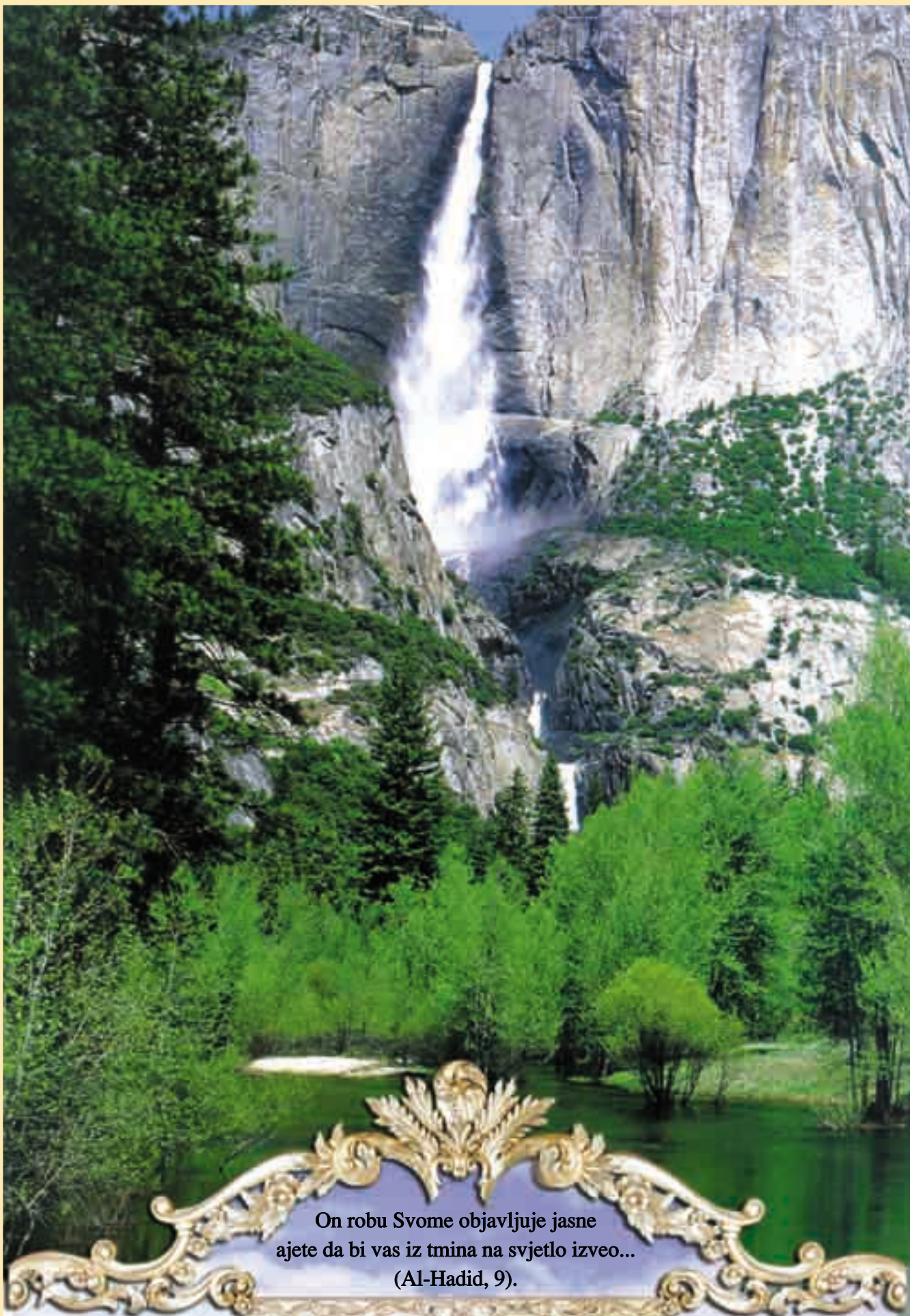
A nakon ove etape veoma je jednostavno isprati mozak onih koji su tokom svog školskog života uzimali ovakve poduke, dovesti ih u stanje neprijatelja čovječanstva i načiniti ih toliko bezdušnim da budu u stanju ubijati i nevinu dječicu. Omladinu koja je primila ovakvu naobrazbu u svoje redove veoma jednostavno može privući svaka izopačena ideologija, uvući je u djela oprečna razumu i savjesti, a svakovrsnu izopačenost i surovost prikazati im kao značajne ciljeve. Komunističke, fašističke i rasističke terorističke grupe, koje su u posljednjem stoljeću harale Svijetom, produkti su ovog sistema obrazovanja!

A druga velika šteta ovog sistema obrazovanja je nastojanje da se, odstranjivanjem vjere iz obrazovanja, vjera ograniči na neuko stanovništvo. Dok se "obrazovani" ateiziraju darvinističko-materijalističkim podukama, dotle vjera ostaje u svijesti "neukih i neobrazovanih". U tom slučaju, stvara se atmosfera povoljna za širenje praznovjerja; utjecajni postaju oni koji, u ime vjere, iznose ideje koje su apsolutno oprečne vjeri.

Posljednja zbivanja sasvim su očit primjer ove postavke. Nijedan čovjek koji se boji Allaha, dž. š. i koji zna da će na Ahiretu polagati račun za sve ono što je uradio nikada neće učiniti ništa što bi prouzrokovalo smrt i ranjavanje hiljada nevinih ljudi, ništa što bi hiljadama nevine dječice načinilo siročadima. Takva osoba zna da će za svaku osobu kojoj je nanesena šteta ponaosob polagati račun pred Allahom, dž. š., i da će za svaku od njih biti kažnjen nesnosnim džehennemskim azabom.

Na kraju, rješenje je u odbacivanju darvinističko-materijalističkog obrazovanja, koje predstavlja primarni izvor terora, i obrazovanje omladine prema nastavnom programu koji je priređen u skladu sa istinskim naučnim otkrićima te podučavanje bogobojaznosti, razumnom i savjesnom ponašanju. U ishodu toga nastat će zajednice formirane od miroljubivih, povjerljivih, tolerantnih i milosrdnih pojedinaca, kakve je Allah, dž. š., opisao i istakao u Kur'anu.

On robu Svome objavljuje jasne
ajete da bi vas iz tmina na svjetlo izveo...
(Al-Hadid, 9).

ZAKLJUČAK: PRIJEDLOZI ZAPADNOM SVIJETU

Zapadni svijet danas opravdano je zabrinut i u problemima sa organizacijama koje teror koriste kao način komuniciranja. Sasvim je očito da sve aktere terora i one koji stoje iza njih treba kazniti po mjeri međunarodne pravde i prava. Međutim, od svega toga najbitnija je dugoročna strategija koju treba voditi radi trajnog rješenja ovog problema.

Dosadašnja analiza pokazuje da je teror zločin protiv čovječnosti i da uopće nema mjesta ni u jednoj Božanskoj vjeri, da je neosnovan i izmišljen pojam "islamskog terorizma" koji je u posljednje vrijeme veoma prisutan u svjetskoj javnosti. To nam osigurava značajne kutove posmatranja:

- 1) Naravno da je zapadni svijet, a naročito SAD, u pravu i da će preduzeti

najoštrije mjere protiv terorizma. Međutim, **na jedan sasvim jasan način trebali bi iznijeti da, kako god to nije rat protiv bilo koje vjere i njenih pristalica, to nije ni rat protiv islama i muslimana; naprotiv, trebali bi biti određeniji i iznijeti da je to jedna mjera predostrožnosti u korist islama.** Po svaku cijenu bi se trebao onemogućiti opasni scenario "sukoba civilizacija", koji je prezentiran '90-ih godina. Među civilizacijama bi trebala zaživjeti tolerancija i mir, a ne sukob i rat.

2) **Trebalo bi se podržati razumijevanje islamskih zajednica i razvoj istinskog islama, koji predstavlja vjeru ljubavi, prijateljstva, mira i bratstva.** Prisilna sekularizacija nije rješenje koje se treba koristiti protiv radikalnih frakcija u islamskim zemljama; naprotiv, takva politika će mase usmjeriti ka većoj reakciji. Rješenje je u razumijevanju istinskog islama, odnosno asimilacija pojmova koje nalaže kur'anski moral, kao što su ljudska prava, demokracija, sloboda, uzoran moral, nauka, umjetnost, estetika i širenje islamskog modela koji nudi radost življenja.

3) Izvor terora je neukost i fanatizam, a rješenje toga je obrazovanje. Krugovima koji gaje simpatije prema teroru trebalo bi se objasniti da je to djelo koje je u apsolutnoj oprečnosti sa islamom, da, naprotiv, tako nanose štetu islamu, muslimanima i cijelom čovječanstvu te bi se, radi oslobođanja od barbarizma, te osobe trebale obrazovati. Američka podrška jedne ovakve obrazovne politike dat će veoma pozitivne rezultate.

4) Istina, američka vanjska politika je u posljednjoj deceniji muslimane širom Svijeta zaštitila od različitih vandalizama i pokolja. Trogodišnje srpske pokolje u Bosni moguće je bilo zaustaviti jedino nakon američkog uplitanja u taj konflikt, nakon čega je potpisan trajni mirovni sporazum. Na isti način, američkom intervencijom, od srpskog terora zaštićeni su i Albanci, kosovski muslimani. Značajnim sankcijama SAD je obuzdala ruske napade na čečenske civile, koji su dostizali dimenziju genocida. Intenzivnijim nastavkom i objašnjavanjem ove politike muslimanima širom Svijeta nepotrebne predrasude o Americi i zapadnom svijetu bi se trebale eliminirati.

5) Protiv terora koji proističe iz komunizma, fašizma, rasizma i ostalih ateističko-materijalističkih ideologija, isto tako, trebala bi se razraditi dugoročna kulturna rješenja. Darvinistička i materijalistička misao danas predstavlja osnovu obrazovnog sistema mnogih savremenih zemalja širom Svijeta. Međutim, kao što smo

prethodno naglasili, darvinizam je nastrana ideologija koja čovjeka doživljava kao konstantno sukobljavajuću životinju, koja vjeruje da će čovjek moći napredovati jedino uz pomoć sukoba i rata i koja predstavlja osnovu terorizma svake vrste. Darwinizam koji zastupa ideju da će jedino jaki opstati i koji rat doživljava kao vrlinu slični na veliku močvaru koja već decenijama cijeli Svijet guši u nevoljama. Zato, pored zakonskih i sigurnosnih predostrožnosti, prilikom obračuna sa terorom potrebno je započeti i jednu veliku obrazovnu kampanju u cijelom Svijetu. U osnovi tog obrazovanja trebalo bi biti izlaganje stvarnog lica obmana darvinizma i materijalizma i podučavanje primjernom moralu koga je Bog odredio čovjeku. Željeni mir i prosperitet osigurat će se jedino širokim zaživljavanjem ljepota morala kojeg nalaže vjera. Nemoguće je eliminirati ovu nevolju ako se ne isuši močvara iz koje ona izrasta.

Za očekivati je da će ovakve mjere biti od pomoći u oslobađanju od terora i ostalih fanatičnih, nemilosrdnih i divljih sustava. Amerika, koja se predstavlja kao "nacija pod Božijom blagonaklonošću", svojom kršćanskom kulturom u biti je prijatelj muslimana. Svrćajući pažnju na ovu činjenicu, Allah, dž. š., u Kur'anu za kršćane kaže: **"...i svakako ćeš naći da su vjernicima najbliži prijatelji oni koji govore: "Mi smo kršćani" zato što među njima ima svećenika i monaha i što se oni ne ohole"** (Al-Ma'ida, 82).

Nerazumijevanjem ove činjenice u povijesti su se pojavljivale neuke grupe (npr. križari) koje su izazivale sukob između ove dvije vjere. Da se isti scenario ne bi ponovio, potrebna je uspostava saveza između istinskih kršćana i istinskih muslimana. Razvoj situacije nakon tragičnih zbivanja u Americi upućuje na činjenicu da je posijano sjeme ovog saveza! Ovaj vandalistički teroristički akt rezultirao je pokretanjem procesa približavanja između muslimana i kršćana, bio je povod da veliki broj kršćana započne ozbiljnije istraživanje islama i da muslimani krenu u znatno ozbiljnije napore u objašnjavanju istinskog islamskog morala opisanog u Kur'anu.

Cijeli ovaj slijed događaja ima kvalitet jedne radosne vijesti - da će se ljudi pobliže upoznati sa islamskim moralom i da će se osloboditi predrasuda koje su do danas imali. Dvadeset i prvo stoljeće bit će stoljeće u kome će se, ako Bog da, shvatiti da je islamski moral jedini put koji će čovječanstvu donijeti željeni mir i sigurnost.

BİLJEŠKE

- 1 Thomas W. Arnold, The Preaching of Islam: The History of the Propagation of the Muslim Faith, Lahor, Ashraf Press, 1961, str. 56-57, Islam Kültür Atlası, Ismail Rai el-Faruki, Luis Lamia el-Faruki, prijevod: Mustafa Okan Kibaroglu-Zerrin Kibaroglu, Inkilab Yayinlari, 1997, str. 221
- 2 Ramuz El Ehadis, tom 1, 84/8
- 3 Ibid, tom 1, 76/12
- 4 Karen Armstrong, Holy War, MacMillian London Limited, 1988, str. 25
- 5 Majid Khoduri, Islam'da Savas ve Baris, Fener Yayinlari, Istanbul, 1998, str. 123; Taberi, Tarih I, 1850
- 6 Hamidullah, Mecmuatü'l-Vesaik, 195-197
- 7 Frend, 289; Hamidullah, Islam Peygamberi, II. 920; Levent Öztürk, Asr-i Saadetten Haçlı Seferlerine Kadar Islam Toplumunda Hiristiyanlar, İz Yayıncılık, istanbul, 1998, str. 55
- 8 Yrd. Doç. Dr. Orhan Atalay, Dogu-Bati Kaynaklarında Birlikte Yasama, Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı Yayinlari, Istanbul, 1999, str. 95; Hamidullah, El-Vesaik, str. 380-381, No: 358
- 9 History of Latin Christianity, tom II, str. 216-217, Islam Kültür Atlası, Ismail Rai el-Faruki, Luis Lamia el-Faruki, prijevod: Mustafa Okan Kibaroglu-Zerrin Kibaroglu, Inkilab Yayinlari, 1997, str. 222
- 10 L. Browne, The Prospects of Islam, str. 11-15, str. 269-270
- 11 Yesevizade, Sevgi Peygamberi, Hakikati Arayis Nesriyati, Ankara, 1996, str. 272-273; Sir Thomas Arnold, The Preaching of Islam, str. 97; Finlay: 4A History of Greece, III, 358-9; J. H. Krause: "Die Byzantiner des Mitte latters", Halle, 1869, str. 276
- 12 Osman Turan, Türk Dünya Nizaminin Milli, Islami ve Insani Esaslari, tom 2, str. 138
- 13 F. Emecen, K. Beydilli, M. Ipsirli, M.A. Aydın, I. Ortaylı, A. Özcan, B.

- Yediyildiz, M. Kütükoglu, Osmanli Devleti ve Medeniyeti Tarihi, Islam Tarih, Sanat ve Kültür Arastirma Merkezi, Istanbul, 1994, str. 467
- 14 John L. Esposito, The Islamic Threat: Myth or Reality, Oxford University Press, New York, 1992, str. 39
- 15 Geste Francorum, or the Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem, trans. Rosalind Hill, London, 1962, str. 91
- 16 August C. Krey, The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants, Pinceton & London, 1921, str. 261
- 17 Ibid, str. 262
- 18 Alan Ereira, David Wallace, Crusades: Terry Johns Tell the Dramatic Story of Battle for Holy Land, BBC World Wide Ltd., 1995.
- 19 <http://www.teror.gen.tr/turkce/propaganda/eleman/ozellikler.html>
- 20 <http://www.teror.gen.tr/turkce/propaganda/eleman/ozellikler.html>
- 21 Majid Khoduri, Islam'da Savas ve Baris, Fener Yayinlari, Istanbul, 1998, str. 209-210
- 22 Karen Armstrong, Holy War, MacMillan, London, 1988, str. 30-31
- 23 Rapor, Ibn Abdulhakem'in Fütuh Misir ve Ahbaruha'sindan alinmis, P.K. Hitti de oradan History of Arabs adli eserine iktibas etmistir. (Londra: Macmillan, 1950) str. 163. Islam Kültür Atlasi, Ismail Rai el-Faruki, Luis Lamia el-Faruki, prijevod: Mustafa Okan
- 24 Karen Armstrong, Holy War, str. 185
- 25 Bernard Lewis, Islam Dünyasinda Yahudiler, Imge Kitabevi, Istanbul, 1996, Yahudi Ansiklopedisi, tom 1, Yusuf Besalel, Gözlem Gazetecilik Basın ve Yayın AS, 2001, str. 246
- 26 18.8.2000, Ha'aretz; MiddleEast.Org, August 2000

